

Para Kokusu - Jessica Steele

Bölüm Bir

Zarah, orta yaşlı Pearsonlar'la, bir gece önce kaldığı otelde tanışmıştı. Harika bir çift oluştu-ran bu insanların sıcak dostluğu, genç kızın im-dadına tam zamanında yetişmişti. Bergen feribo-tuna bindiklerinde, Zarah'nın artık geriye dönü-şü olmayan araştırma gezisi başlamıştı ve yolculuğu sırasında sohbet edebileceği insanlar bulmuş olmaktan dolayı mutluydu.

Gerçi Norveç'e yapacağı ziyaretin gerçek nede-nini açıklamamıştı. Onların bildiği kadarıyla, dul annesinin bir ay önce ölmesi üzerine, yaşamım Dalvik'te sürdürmekte olan teyzesinin yanına ta-tile gidiyordu.

«Dalvik,» diye tekrarladı Mr. Pearson, «Tunnehovd Koyu'nda, değil mi?»

Zarah, bu çiftin Norveç'i çok iyi tanıdığını öğ-renmişti. Hatta bu ülke onları öylesine büyüle-mişti ki, yılda iki kez düzenlenen turlara katıla-bilmek amacıyla, her iki senede bir, yıllık tatille-rinden feragat edip, para biriktiriyorlardı.

Genç kız, ertesi sabah, yani cuma günü, kahval-tı için kalabalık otelin restoranına indiğinde, Mr. ve Mrs. Pearson'ın kendisini çağırmakta olduğu-nu gördü.

«Sana burada yer ayırdım,» dedi orta yaşlı ka-rdın onu selamlayarak. Zarah yanlarına oturdu-ğunda Mrs. Pearson konuşmasına devam etti. «Biz de bugün Geilo'ya gitmek üzere yola çıkaca-ğız. Norman oranın Dalvik'e çok uzak olmadığınısöylüyor. Eğer istersen seni teyzenin evine kadar bırakabiliriz.»

Zarah'ın niyeti Geilo'ya giden trene binmekti. Ama Dalvik adı elindeki tren tarifesinde geçme-diği için, oradan öteye nasıl gideceğini bilmiyor-du.

«Emin misiniz?» diye sordu.

«Kesinlikle,» diye gülümsedi Mr. Pearson, ka-rısıyla birlikte. «Dün gece, kimsenin seni karşıla-maya gelmeyeceğini söylemiştin.»

«Teyzeme ziyaretim sürpriz olacak,» derken gü-lümseyen Zarah, aslında bu durumun teyzesine sürprizden ziyade şok olacağından endişe duyuy-ordu.

Genç kız, o gün saat altıya kadar Pearsonlar'ın sevimli bir çift olduklarına dair fikrini değiştir-memişti, ama yolculuğunu ilk planladığı şekilde sürdürmüş olmayı dilerdi.

İtiraf etmeliydi ki, teyzesiyle karşılaşmak onu ürkütüyordu biraz. Ama eğer Geilo'ya giden tre-ne binmiş olsaydı, öyle ya da böyle, şimdiye ka-dar Dalvik'e yetişmiş ve Anne teyzesiyle o ilk kar-şışlaşmayı atlatmış olurdu.

Halbuki vakit ilerlemekteydi ve hâlâ Geilo'ya varamamışlardı. Mr. Pearson ilk olarak ünlü ba-rlık pazarına uğramakta ısrar etmişti. Ardından şehrin en yüksek noktasına çıkması da elzemdi tabii. Böylece Bergen'den ayrılmaları oldukça ge-cikmişti. Zarah, Norveç'in virajlı yollarında sürat yapmanın hiçbir şekilde mümkün olmadığını da bilmiyordu. Üstüne üstlük, Mr. Pearson, her vira-ji alışlarında karşılarına çıkan eşsiz manzarayı kimsenin kaçırmaması için işi ağırdan alıyordu.

Önce öğle yemeği, daha sonra da çay molası için durup oyalandıklarında, genç kızda sürekli içini kemirmekte olan huzursuzluktan dolayı iştah di-ye bir şey kalmamıştı. Nihayet akşam saat sekizde Geilo'ya ulaştıklarında, Mr. Pearson büyük bir neşeyle, Dalvik'e devam etmeden önce

kansı ve kendisi için otelde yer ayırtacağım söyledi.

Zarah, «Eminim buradan öteye kendime bir taksi bulabilirim,» diye telaşlı bir şekilde konuştuktan sonra, onların göstermiş oldukları nezaket karşısında pot kırmış olmamak için hemen ar–dından ilave etti. «Akşam yemeğini kaçırmanızı iste...»

«Burada bizi herkes tanır,» dediler, aynı anda ve neşeyle Pearsonlar. Otelin kapışma varmışlar–dı. «Ne kadar geç olursa olsun, bize yiyecek bir şeyler bulurlar.»

Yolculuğun son etabında, sohbetleri kesik kesik bir hal aldı, derken tamamen tükendi. Genç kız, işte ancak o zaman önünde yatmakta olan sorunu idrak edebildi. Artık geri dönezdi.

Beğense de beğenmese de araştırmacı bir kafayla doğmuştu ve bu kafası onu bir türlü rahat bırakmayarak buraya kadar getirmişti. O kâğıt parça–sının başlattığı sorular cevaplanıncaya kadar rahatlayamayacağını da biliyordu.

Karşılıklarını aradığı soruların içerisinde en ağırlıklı olanın cevabım öğrendiğinde ne hissedeceğini bilemiyordu. Yalnız bildiği bir şey vardı, o soru cevaplanıncaya kadar araştırmaktan vazgeç–meyecekti.

İki hafta gibi kısa bir süre öncesine kadar, so–ru sormak aklına bile gelmemiş, her şeyi kendi–sine anlatıldığı haliyle kabullenmişti.

O, Zarah Thornton, Margaret ve Felix Thornton'ın tek evlâdıydı. Annesi otuz altı yaşındayken, gönül kazanmasını iyi bilen Pelix Thornton onu kolayca elde etmiş, evlenmiş, sonra da karısının hamile olduğunu öğrendiğinde, böyle bir sorumluluk yüklenmek istemediği için, bu beraberlikten kendisini sıyırmıştı. Birkaç ay sonra, Margaret onun bir uçak kazasında hayatını kaybettiğini öğ–renince doğum yaparak, dünyaya sakat bir kız ço–cuğu getirmişti. Kendisine çocuğun hiçbir zaman yürüyemeyeceği söylenmişti.

Zarah iki yaşına kadar hastanede kaldığını ha–tırlamıyordu bile. Gerçi neredeyse tamamen kaybolmuş olan ameliyat izi, onun sorununun ilk dü–şünüldüğü gibi olmadığına ispatıydı. Hatta ame–liyatı öylesine başarılı olmuştu ki, şimdi hiçbir şey olmamışçasına dik ve dümdüz yürüyordu.

Genç kız aklını bildiği gerçeklere çevirdi. An–nesinin Anne adında bir tek kız kardeşi vardı. An–ne, Margaret'ten on yedi sene sonra dünyaya gel–mişti. İki kardeşin anne ve babasının ya fikirleri tükenmişti, ya da saçmalık hoşlarına gidiyordu, çünkü ilk çocuklarının adım Margaret Anne koy–dukları halde ikincisinin adını Anne Margaret koy–muşlardı.

Her halükârda, Margaret erken doğmuş olan çocuğunu ziyaret amacıyla hastaneye taşınırken, Anne da çocuğun nüfus kaydını yaptırmayı üstlen–mişti. Anne, nüfus memuruna, kendisinin Marga–ret Anne Thornton'ın kızına nüfus cüzdanı çıkart–mak için başvuran Anne Margaret Gentry oldu–nu söylediğinde, adamcağızın kafasının nasıl karıştığını anlatışı aile içinde espri olmuştu. Adamın kafası gerçekten karışmış olmalıydı çünkü nüfus–taki 'Annesi' bölümünde Anne Margaret adı vardı.

Zarah, iki kardeşin birbirlerine çok yakın ol–mamalarının aralarındaki yaş farkından ileri gel–diğine inanarak büyümüştü. Margaret, çocuğunu tedavi için hastanede bırakmak zorunda kalınca taburcu edilmişti. Anne de oha yardım etmek için Margaret'in Norfolk'taki evine gitmişti.

Bir yıl sonra Anne, karısından boşanmış Nor–veçli bir adamla tanışmıştı. Haldor Kindedalen adındaki bu adam kendisinden oldukça büyüktü ve evini çekip çevirecek birini arıyordu. Birlikte Norveç'e gittikten altı ay sonra evlendiler ve An–ne bir daha İngiltere'ye geri dönmedi. Anne'in evliliğinin üzerinden çok geçmemişti ki, Margaret, Zarah'yı başarıyla ameliyat edece–ğini

iddia eden Fransız bir operatör bulmuştu. Ameliyat yüzde yüz başarıya ulaşmış ve bir iki ay sonra çocuk evine gönderilmişti. Yalnız annesi onu Norfolk'taki evine götürmemişti. Çünkü geçen zaman zarfında iki kardeşin yaşlı olan teyzeleri ölmüş ve onlara Shrewsbury'deki küçük evi—ni bırakmıştı. Zarah'nın bildiği ilk ve tek evi buy—du.

Zarah İngiltere'yle Norveç arasında arasına da olsa bir haberleşme olduğunun farkındaydı, ama evde bu mektupların tümü 'özel işlem' görüyor—du. Annesi yazılanların bir kısmını ona aktarıyorsa bile, Anne'in mektuplarının hiçbirini alıp oku—masına izin vermiyordu.

Noel ve yaş günlerinde karşılıklı hediyeler gön—deriliyor ve bu tür olaylara Zarah da dahil edili—yordu. Hatırladığı kadarıyla bir seferinde Noel hediyesi için, «Anne Teyze'ye teşekkür mektubu yazmalı mıyım?» diye sormuştu.

Sıra terbiye kurallarına geldiğinde hiç tered—düt etmeyen annesinin, bu soru karşısında nasıl da uzun süre düşündükten sonra, «Evet, pek ta—bii hayatım. Bu davranışın teyzenin hoşuna gidecektir,» diye cevap verdiğini hatırladı. Daha son—ra, romatizmalı annesi güçlüğüne koltuğundan kal—karak onu teyzesine mektup yazması için yalnız bırakmıştı.

Zarah on beş yaşma geldiğinde annesinin roma—tizması öylesine ilerlemişti ki, bazı günler hiç yürüyemiyordu. Genç kız okuldan ayrıldığında, Mar—garet Thornton tekerlekli sandalyeye iyiden iyiye bağlanmıştı. Ama öylesine cesur bir insandı ki, Zarah'nın iş araması söz konusu olduğunda, evde yalnız kalmasında hiçbir sakınca olmadığı konusunda ısrarlıydı.

«Kesinlikle olmaz,» diye itiraz etmişti Zarah. «İş sahibi olup da ne yapacağım?»

«Sen çok akıllı bir insansın Zarah,» diye ısrarı—nı sürdürmüştü Margaret. «Aklını kullanmalısın. Kendi akranlarınla tamşip, kaynaşmaktır. Sen...»

Zarah onun tüm iddialarına bir cevap bulmuş—tu, ama annesinin hâlâ, onun evde kalıp kendisi—ne bakması fikrini benimsemediğini görünce ak—lına başka bir fikir gelmişti.

«Sorun para değil, öyle değil mi?» diye sormuş—tu. Evlerinde para sıkıntısı çekildiğini hiç görme—mişti. «Büyükbaba Gentry'nin vakıf parası üç ay—da bir eline geçmeye devam ediyor herhalde? Ya—ni, aslında seve seve bir iş bulurum...»

«Gelirimiz hiç bu kadar mükemmel olmamıştı,» derken Margaret Thornton'm sesi kesin bir ifade taşıyordu. «O konuda kesinlikle merak edilecek bir şey yok. Ben sadece... sadece sana yük olmak istemiyorum!»

«Anne!» Zarah donakalmıştı. Sonra, Margaret Thornton teslim oluncaya kadar, ona sarılmış ve tatlı sözlerle nihayet onu kandırmayı başarmıştı.

Takip eden yıllarda mutlu bir şekilde yaşayıp gitmişlerdi. Margaret kendi ihtiyaçlarını karşıla—yabilmek için tüm gücüyle uğraş veriyor, ama yeterli olamadığı için gitgide Zarah'ya daha çok yas—lanmak zorunda kalıyordu.

Zarah yirmi iki yaşındaydı. Bir ay önce, haftalık alışverişi alelacele yapıp eve geldiğinde, annesinin bir kaza geçirmiş olduğunu görmüştü. Deh—şet içinde evin arka kapısında başaşağı duran te—kerlekli sandalyeye doğru koştuğunda, annesinin şuursuz bir halde, yatmakta olduğunu fark et—mişti. Kadıncağız bir türlü kendine gelemeden birkaç saat sonra kaldırıldığı hastanede ölmüştü. Görünüşe bakılırsa, gene kendi işini kendisi gör—mek çabasıyla çöp kutusuna bir şey atmaya çaba—larken, öne doğru uzandığında sandalyesinden düşmüş ve başını betona vurmüştü.

Onun ölümü üzerine adeta beyni duran Zarah, Margaret'in kazayı atlatamadığını etrafa haber

vermesi gerektiğini ertesi güne kadar düşünememişti. Komşular bildiğine göre, haber vereceği bir tek kişi kalmıştı, o da Anne Teyze'ydi.

Korkunç derecede sarsılmış olan genç kız olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. Annesiyle teyzesinin birbirlerine pek yakın olmadıkları fikri de buna eklenince, Zarah Norveç'e telefon etmek yerine mektup yazmayı seçmişti.

İki hafta sonra tüm cesaretini toplayarak, annesinin özel eşyalarıyla artık ilgilenme zamanının geldiğine karar vermişti.

Bu korkunç bir görevdi ve Zarah bütün gücüyle gözyaşlarını tutmak için savaşıyordu. Ama nihayet gardırop boşalmış ve sıra şifoniyerin çekmecelerine gelmişti. En alt çekmeceye başlayarak en üst göze geldi. Son yıllarda artık sandal yesinden çıkıp, ayağa kalkamayan annesini düşününce, içi burkuldu. Bu çekmece açılmayalı epey zaman geçmiş olmalıydı.

Zarah kendini toparlayıp, çekmeceyi açtığında içinde çeşitli kâğıtların olduğunu gördü. Bu kâğıtların bir çoğunun saklanma nedeni, annesinin çok duygusal bir kişiliği olmasıydı. Genç kız, elinde olmayarak tekrar hüznünlendi, çünkü bunlar onun okul yıllarında yapmış olduğu çeşitli boya lar ve el işleriydi. Aralarında bir de «Anneciğime, sevgilerimle, Zarah,» yazan bir Noel kartı vardı. Eğer şimdiye kadar anlayamadıysa, annesinin kendisini ne kadar çok sevdiğini bundan sonra bilecekti.

Birdenbire yüreğini bir huzur kapladı ve çekmecenin geride kalan kısmını gözyaşlarına boğulmadan temizleyip, boşalttı. Tam kapatmak üzereydi ki, çekmecenin dibine serili olan kâğıdın altında başka bir kâğıt durduğunu fark etti.

Çekip aldığı anda, bunun annesinin evlilik belgesi olduğunu gördü. Bakışı, tarihin üzerinden kayıp geçti ve kendi nüfus cüzdanıyla ilgili aile esrisi aklına gelerek dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Görüyordu ki, iki kız kardeşin isimleri bir başka memur tarafından da karıştırılmışti. Bu memurun kayıtlarına göre, Felix Thornton annesiyle değil, Anne Margaret Gentry'yle evlenmişti. Üstelik bu memurun bir değil iki hatası vardı, çünkü nikâh şahidi hanesine A.M. Gentry yazacağı yerde M.A. Gentry yazmıştı.

Zarah kâğıtları düzelttikten sonra tam odadan çıkmak üzereydi ki, bilmediği bir sebepten dolayı tekrar odaya dönüp, kâğıtlara bir kez daha göz gezdirmek arzusunu yenedi.

Bu kez her şeyi daha bir dikkatle inceledi. Sanıki beyni bir süre çalışmamakta direndi. Sonra, hayretler içersinde, o evlilik belgesine tekrar göz atması için onu kışkırtan şeyin ne olduğunu fark etti. Nüfus cüzdanındaki hata hakkında annesinin kendisine anlattıklarını sorgulamadan büyümüştü. Resmi bir evrak üzerinde yapılmış bir hata kabul edilebilirdi, ama iki hata?

Gelinin yaşının, otuz altı yerine on dokuz olmasının da dışında, daha bir çok yanlış vardı belge-de!

Doğumdan önce annesi bir muhasebe bürosunda çalışmaktaydı. Romatizması o zamanlar bile onu rahatsız etmekte olduğu için, neredeyse bütün bir gün ayakta durmasını gerektirecek bir işte çalışması mümkün değildi. Oysa, bu belgedeki 'Meslek' bölümünde murakabe memuru yazması gerekirken, satış yardımcısı yazılmıştı.

Birden Zarah, küçüklüğünde zor bir matematik ödevini yapmak için annesinden yardım istediğinde, onun nasıl bir işi şipşak hallederek, kendisine de basit bir yöntemle açıklamada bulunduğunu hatırladı.

«Sen bir dâhisin,» diyerek teşekkür etmişti Zarah.

Bunun üzerine annesi sırtarak, «Bütün çalışma hayatımı bir muhasebe bürosunda boşu boşuna geçirdim,» demişti.

Bu hatıra yavaşça kafasından silinmiş, ama ge-riye, Zarah'nın annesinin hiçbir zaman evlilik bel-gesinde belirtildiği gibi satış yardımcılığı yapma-dığı izlenimini bırakmıştı.

Gözünün önünde duran belgelere inanacak olur-sa, Felix Thornton'la annesi değil, Anne Teyze ev-lenmiş demektir!

Genç kız bu fikre gülmek istedi. Annesini kay-bettiği için duygusal açıdan perişandı ve bu sebep-ten her şeyi bulanık gördüğüne inanmak istiyor-du. Annesiyle arasında geçen sohbetler esnasında, onun düşün-gününden hiç söz edilip, edilmediği-ni hatırlamaya çalıştı, ama hatırlayamadı. Evli-liğin neticeleniş tarzına bakılırsa, konunun tabu olması çok doğaldı. Ama düşündükçe, Zarah bir-denbire yeniden sarsıldı ve aklına gelen şeyden dolayı kendinden nefret etti. Ama eğer Felix Thornton, Anne ile evlendiyse, ona kız kardeşiyle ihanet etmişti! Demek ki Margaret ona hamile ol-duğunu söylediğinde, birden ortadan kaybolma, sınır nedeni buydu. Acaba Anne de bu sebepten dolayı mı bir daha dönmek üzere Norveç'e gitmişti? Anne olanları öğrendiğinde...

Zarah birden düşüncelerini tekrar gözden ge-çirdi. Annesiyle ilgili tüm anıları kıymetliydi ve onun böyle bir şey yapması düşünülemezdi. İn-anların ihtiras anında neler yapabileceklerini her zaman gazete haberlerinden okumuştur. Ama annesinin değer ölçüleri düşünül-duğünde, onun hiç kimseye ihanet edemeyeceği bilinirdi. Üstelik Anne Norveç'e gittiğinde Margaret'in bebeği bir yaşındaydı.

Demek ki Margaret onu aldatmamıştı. Eğer al-datılmış olsaydı, Anne'in, değil kardeşinin Nor-folk'taki evine taşınması, onunla bir daha konuş-ması bile düşünülemezdi. Hele hele, ihanet sonu-cu dünyaya gelen bebeğin nüfus kayıt işlerini üst-lenir miydi? Anne'den beklenen davranış aslında... Kafasından hızla akıp gitmekte olan düşünce-lerin orta yerinde birden aklına başka bir şey gel-di. Sanki ondan kurtulmak istercesine kafasını salladı, ama bu yeni düşünce onu bir türlü terk etmiyordu. O anda artık, Felix Thornton'la anne-sinin mi yoksa Anne Teyzesi'nin mi evlendiğinin bir önemi kalmamıştı, çünkü bu kez aklına gelen şey onun paniğe kapılmasına neden olmuştu.

Ortada babasının kim olduğuna dair bir şüphe yoktu, ama onun nüfus kâğıdı, annesinin Marga-ret Anne değil de Anne Margaret olduğunu yazı-yordu! Sersemlemiş bir halde, eğer yasal evraklara inanacak olursa, onu dünyaya getirenin Mar-garet değil Anne olduğunu kabul etmek zorun-daydı!

Kendisinin, Anne ile Felix'in evliliğinden mey. dana gelmiş bir insan olduğu düşüncesi onu bir an bile yalnız bırakmadan, aradan tam bir hafta geçti. Akşam olup yatağına girdiğinde bile bu so-ru sürekli kafasını kurcalıyordu. Bütün hayatı boyunca olduğu gibi, hâlâ Margaret'i annesi ola-rak görüyordu, ama Felix'le evlenip onu dünyaya getiren Anne'miydi? Aradan, başka soruların da ortaya çıktığı birkaç gün daha geçti. Herkes annesine Mrs. Thornton diye hitap ederdi, acaba bu onun yasal hakkı mıydı? Yoksa, Norfolk'tan Shrewsbury'ye taşındık-larında kendini çevreye böyle mi tanıtmıştı?

Annesinin ölümünün üzerinden neredeyse dört hafta geçmiş, ama teyzesine kız kardeşinin ölüm haberini vermek için yazdığı mektuba hâlâ bir cevap gelmemişti, geleceğe de benzemiyordu. An-laşılıyordu ki, Anne Teyzesi, İngiltere'deki yeğeniyle haberleşmek arzusunda değildi. Gene anlaşılı-yordu ki, sabahtan akşama kadar ona bir an bile huzur vermeyen yüzlerce soru, onları cevaplaya-bilecek olan tek kişiyle konuşmazsa, her zaman için boşlukta kalacaktı.

İlk aklına gelen şey Norveç'e bir mektup daha yazmak oldu. Ama bu mektubu da bir cevap ala-mayacağı düşünceyi onu bu kararından vazgeçirdi. Telefon edebilirdi, ama bu kez telefona Haldor Kindedalen'in çıkabileceğini düşünerek ondan da vazgeçti. Anne, kocasına geçmişiyile ilgili hiçbir şey anlatmamış olabilirdi. Bunca senedir, ona ha-yatta olan bir çocuğu olduğunu ya söylememişse? Zarah'ya göre konu öylesine gizemliydi ki, her şey olabilirdi ve teyzesinin yaşantısını karıştırmayı asla istemezdi.

Sabah olduğunda ne yapacağına karar vermişti. Annesi öldüğüne göre, artık Büyükbaba Gentry'nin vakıf parası kesilecekti. Bu sebeple Zarah' nın yakında bir iş bulması gerekiyordu, ama önce yapması gereken daha önemli bir şey vardı. Birik-tirmiş olduğu az miktardaki parası onu Norveç'e kadar götürüp, getirebilirdi.

Mr. Pearson'ın sürücü koltuğundan arka tara-fa doğru yarım dönerek, «Dalvik.» demesi Zarah' yi bir anda bugüne döndürdü. Demek gelmişlerdi, birden midesinin altüst olduğunu ve ağzının kurduğunu hissetti. Yakında her şeyi öğrenecek-ti.

Dalvik harika bir yerdi. Tepelerindeki çam or-manlarından aşağı doğru uzanarak, geniş Tunnhovdjord Koyu'yla kucaklaşırken düzleşen yemye-şil arazide ahşap çerçeveli evler vardı. Ama manzaranın güzelliği şimdilik ikinci planda kalıyordu. Genç kızın sınırları yavaş yavaş ayağa kalkmaya başlamıştı.

Artık daha fazla düşünmeye vakit yoktu. Mr. Pearson arabayı durdurmuş ve Zarah'ya teyzesinin adını sorduktan sonra, yoldan geçmekte olan birisinden Kindedalenler'in nerede oturduklarını öğrenmeye çalışıyordu.

Adama, «Mange takk,» diye Norveççe teşekkür ettikten sonra, arabayı tekrar çalıştırdı ve arkaya dönerek, «Buradan sadece iki dakika uzaktaymış,» dedi neşeli bir sesle. Kısa bir süre yol aldıktan sonra arabayı tekrar durdurarak, «İşte geldik,» diye ilân ettiğinde, Zarah birden içinin boşalmış gibi olduğunu hissetti.

Bahçe içinde, üç katlı, büyük bir evdi bu. Ol-dukça yeni olan görünümü, Zarah'ya teyzesinin birkaç yıl önce eski adresinden ayrılarak buraya taşındığını hatırlattı.

Mr. Pearson bagajdan valizi çıkartırken, genç kız arabadan inmiş bekliyordu. Birden, kendisine gösterilen nezaket karşısında, onları teyzesiyle ta-nıştırmak için içeri davet etmemenin çok ayıp olacağı aklına geldi.

«İçeri buyurmaz mıydınız?» diye teklif etti.

Mr. Pearson bu teklifi her zamanki neşesiyle geri çevirirken, «Sen içeri gir ve teyzene sürprizini yap,» dedi ve ardından karı koca aynı anda, «Harika bir tatil geçirmeni dileriz,» diyerek ha-reket ettiler.

Zarah uzaklaşmakta olan arabanın arkasından bir süre el salladı. Şimdi kendini yapayalnız hissediyordu. Pearsonlar'ı yakalamak arzusuyla peş-lerinden koşmamak için kendini zor tuttu. Sonra kararlı bir şekilde yüzünü eve döndü.

Bütün heybetiyle karşısında durmakta olan ön kapıya ulaşınca kadar, attığı her adım için bü-yük bir gayret harcamıştı. Valizini yere koyduk, tan sonra yutkundu ve titreyen elini kapının ziline uzattı.

İçerden gelen ayak seslerini duyuncaya kadar sanki asırlar geçmişti. Nihayet kapı açıldığında, karşısına çıkan genç adam, Zarah'nın uzun boyu-na rağmen, oldukça iri görünümüyüdü. Uzun

bo-yu, sarı saçları, gri gözleri vardı ve bakışlarının hiç de sıcak olduğu söylenemezdi. Genç kızın siyah saçlarını, ince uzun vücudunu ve ayaklarının dibinde durmakta olan valizini süzdü.

Sonra hiç konuşmadan, genç kızın hangi mak-satla geldiğini belirtmesini bekledi. Zarah'nın için-deki mücadele ona yeterken, bir de bu soğuk karşılama büsbütün sınırlarını bozmuştu. «B... benim adım...» diye söze başlayacakken, birden bu ada-mın bir kelime bile İngilizce bilmediği ihtimali aklına geldi. Ama kendisi de bir kelime Norveççe bilmediğine göre devam etmek zorundaydı. «Benim adım Zarah Thornton...» diye başladı, ama daha fazla konuşamadı. Çünkü buraya teyzesini ziyaret amacıyla geldiğini söylemesine fırsat kal-madan adamın yüzündeki soğuk ifade birden hid-dete dönüştü.

«Tanrım! Buraya bundan daha çabuk gelemez-diniz, değil mi?» diye patladı genç adam. Hafif aksanı dışında, İngilizcesi oldukça iyiydi.

Zarah o anda öylesine şaşırılmıştı ki, konuşmak istediği şahısın, aslında bu adam değil de teyzesi olduğunu bir türlü hatırlayamadı. «B... buraya gelmemin nedeni...» diye başlarken, sözü bir kez daha kesildi.

Genç adam, «Teyzenizin avukatı tarafından gön-derilen mektup olmalı, öyle değil mi? Hiçbir şey sizi İngiltere'de tutamazdı artık,» dedikten sonra sesini daha da yükseltti. «Cenazesine gelmek için vakit bulamadınız, ama o mektup elinize geçer geçmez...!» Zarah adamın hiddetle haykırmakta olduğu sözlerin gerisini duyamadı bile. Hayretten donakalmıştı, ama anlayabildiği bir tek şey vardı.

«Teyzem... öldü mü?» diye fısıldadı. «Yani An-ne Teyze'min öldüğünü mü söylemeye çalışıyor-sunuz?»

Genç adam, «Anne Kindadalen üç hafta önce öldü,» diye sert bir biçimde karşılık verdi. Gözlerindeki şüpheli bakıştan da anlaşıldığı gibi, Za-rah'nın bu durumdan haberdar olduğunu zanne-diyordu. Genç kızın simsiyah saçlarıyla, kusursuz hatlarına şöyle bir baktıktan sonra, buz gibi bir sesle, «Tahminime göre Miss Thornton, çıkarınız olduğunu gördüğünüz yerde vakit kaybetmemeye dikkat ediyorsunuz,» dedi. Garip bir şekilde, bir başkası daha onlara katılacakmış gibi Zarah'nın arkasına doğru baktıktan sonra, onu terslercesine, «İçeri girseniz iyi olacak,» diye emretti.

Zarah, teyzesinin, kendisi o, evlilik belgesini bulmadan, hatta gerçekleri öğrenmek üzere Nor-veç'e gelme kararını bile almadan önce ölmüş ol-duğunu öğrenince çok sarsılmıştı. Adamın, valizle hiç ilgilenmediğini görünce, eğilip kendisi aldı. Gelir gelmez hiç ummadığı bir haberle karşılaş-manın üzerinde yarattığı şokun etkisiyle, öğren-mek istediği gerçeklerin teyzesiyle birlikte gömül-düğünü yeni yeni kavrayabiliyordu.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**

Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 08, 2007, 10:52:47 ÖÖ**

Bölüm İki

Zarah, Kindadalenlar'ın kapısından girerek, geniş koridorda ilerlemekte olan kızgın Norveçliyi takip etti. Hâlâ şaşkınlık içinde olduğundan öyle dalgındı ki, kapılardan birinin önünde ani bir hareketle duran adama arkadan çarpı verdi.

Ona dokunmak aşağılayıcı bir davranış olacakmış gibisine, genç kızın toparlanmasına hiçbir şekilde yardımcı olmaya çalışmayan adam, Zarah'nın kendi kendine dengesini bulması için bir an bekledi.

«Valizi burada bırakın,» dedikten sonra oda kapısını açarak, «İçerde bekleyin,» diye talimat verdi. Emirlerine itiraz edilmeyeceğinden emin bir halde, topuğu üzerinde arkasını döndü ve uzaklaştı.

Onun emirlerine uymaktan ziyade, şu anda yönlendirilmek ihtiyacında olan Zarah, tamamen İngiliz stili döşenmiş olan oturma odasına girdi.

Etrafına fazlaca bakınmaya fırsat kalmadan, Norveçli adam geri dönmüşdü bile.

Genç kız, «Teyzemin ölmüş olduğunu mu söylediniz?» diye sorarken, habere hâlâ inanmak istemiyordu.

«Size mektubumda da belirttiğim gibi,» dedi adam, kısa ve öz bir biçimde. «Yirmi yedi haziran günü öldü.»

«Siz bana mektup mu yazdınız?» Genç kızın yaşadığı şokun üstüne, şimdi bir de şaşkınlık ilave olmuştu. Daha net bir şekilde düşünmek için kendini zorladı, ama mektubu yazanın kim olduğu önemsizdi. «Sizden herhangi bir mektup almadım,» diyebilirdi sadece.

Adamın kendisine inanmadığı, azarlarcasına konuşmasından anlaşılıyordu. «Herhalde teyzenizin avukatından da bir mektup almadığınızı söyleyeceksiniz!»

Zarah kendisini yorgun ve yenik hissediyordu, üstelik kesinlikle bilmece gibi konuşmalarla uğraşacak halde değildi. «Bakın,» dedi öfkeyle, beyni uyuşukluk ve şaşkınlığın karışımından, dengesini yitirmiş gibiydi. «Buraya gelebilmek için hemen hemen bütün gün yolculuk yaptım. Ben...»

«Tabii uçağınız Oslo'ya iner inmez Dalvik'e gelebilmenin en kısa yolunu aradınız,» diye tekrar sözünü kesti adam.

«Uçakla gelmedim,» diye aniden cevap verdi genç kız. «Vapurla geldim ve bir gece Bergen'da kaldım.»

Bu adam, onun Dalvik'e bir an evvel yetişebilmek için acele ettiğini düşündüğüne göre, bu söylediğinden sonra şüpheciliğini üzerinden atar diye içinden geçirdi Zarah. Ama yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Adamda jilet gibi keskin bir zekâ vardı ve bu kez onun oraya neden jet hızıyla gelmediğine sebep arıyordu.

«Uçmaktan korkuyor musunuz?» diye birden çıkış yaptı.

«Babam bir uçak kazasında ölmüştü...» dedi Zarah ve birden durdu. 'Lanet olası adam,' diye geçirdi içinden. Bu adamla, hiç tanımadığı babası hakkında ne diye konuşuyordu sanki? «Korkuyorsam ne olmuş yani?» diye birden parladı ve aptal yerine konulmanın, bir türlü gösteremediği saldırgan tarafını ortaya çıkardığı için memnun oldu. «Hem siz kimsiniz? Ben Herr Kindedalen'le görüşmek istiyorum,» diye ısrarla devam ederken, bir yandan da bunu söylemeyi neden daha önce düşünemediğini kestirmeye çalışıyordu. «Yoksa,» dedi meydan okurcasına, idare tam olarak onun elindeydi artık. «O da mı öldü?»

Kelimeler ağzından döküldüğü anda, bu tarz konuştuğu için pişman olmuştu. Ama bu pişmanlık asla Norveçlinin daha da kararar yüz ifadesine bağlı değildi. Duygusal yönü artık tükendiği için, kullandığı kelimeler onun her zamanki hassasiyetini vurgulamaktan yoksundu. Gerçi bu tehditkâr bakışlı Norveçli, onun hiç de hassas bir insan olduğunu düşünmüyordu.

«Herr Kindedalen,» dedi adam sert bir şekilde, «Karısıyla birlikte ölmüşçesine, kendisini bu hayattan mahrum etmiş bir halde yaşıyor.» Çok kısa bir an için sanki yüzünden hüznü bir ifade

geçer gibi olduysa da, sonra gene soğuk bir sesle, «Ben onun oğlu Stein Kindedalen'im,» dedi.

Zarah'nın kafası biraz daha karışmıştı. Yani eğer kendisi Anne'in kızıysa, bu adam da onun kardeşi mi oluyordu? Ama yaşı otuz beş civarında gösterdiğine göre, bu mümkün değildi. Anne bu yaşta bir evlât sahibi olamazdı.

«Herr Kindedalen'in ilk evliliğinden bir çocuğu olduğunu bilmiyordum,» diye mırıldandı genç kız, ama onun, bunu bilip bilmemesi evin oğlunu bir nebze bile ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren yalnızca tek bir şey vardı, o da babasıydı. Hiç vakit kaybetmeden, açıkça belirtti:
«Ben babamın yaşamakta olduğu strese yenilerinin ilave olmasını önlemek amacıyla buradayım.»

Söylemek istediği şey açıkça anlaşılıyordu ve Zarah bundan hiç hoşlanmamıştı. «Onun huzurunu kaçırmaya geldiğimi mi sanıyorsunuz?» diye karşı çıktı.

«Hayranlık duyduğu karısının akrabalarından birini görmek onu ne şekilde etkiler, bilemem,» diye aynı sertlikle cevap verdi genç adam. «Yalnız bu akşam hiç kimseyi görececek halde olmadığı kesin.»

«Yani teyzemin ölümü onu sarstı mı?»

«Hem de fazlasıyla,» dedi genç adam ters ve kısaca. Aldığı cevap karşısında Zarah'nın tüm duygusallığı geri gelmişti. Birden aklına, annesinin ölümünden sonra, kendisinin o konu hakkında konuşmaktan nasıl kaçındığı geldi. Üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen, bugün bile konuşabileceğinden emin değildi. Üstelik Herr Kindedalen'ı gördüğünde ne söylemek istediğini veya ne söyleyip, söylememesi gerektiğini de bilemiyordu. Bu sebeple, onun oğluna da söylenecek çok az şey vardı.

«Teyzem nasıl... Yani hasta olduğundan bile haberim yoktu da,» diye sordu.

«Demek öyle,» dedi Stein Kindedalen kabaca. Yüzündeki ifade, hiç de annesini henüz kaybetmiş bir insanla konuşuyor gibi hüzünlü değildi. «Herşey kız kardeşinin öldüğünü bildiren mektubunuzu aldığı gün oldu. Anne, bir işi olduğunu söyleyerek evden çıkmıştı. Kafası mektuptaki haberle çok meşgul olmalıydı ki, dalgın bir şekilde karşıdan karşıya geçerken, hızla akmakta olan trafiği fark edemedi bile.»

«Bir trafik kazasında mı öldü yani?»

«Sürücü ona çarpmamaya gayret etmiş, ama yapabileceği bir şey yokmuş.»

Zarah, onun bu sözlerle nereye varmak istediğini sezince, bembeyaz oldu. Cesaretini toplayarak, «Siz ve babanız... Beni mi suçluyorsunuz?.. Yani annemle ilgili olarak yazdığım mektup teyzemin dikkatini öylesine dağıttı ki, sonunda onun ölümüne neden oldu, öyle mi?» dedi.

«Anne ölümcül bir haldeydi,» diye devam etti genç adam, her zamanki soğuk ifadesiyle.

«Uzun süre acı içerisinde can çekiştikten sonra öldü ve babam, büyük bir ıstırapla onun ölümünü bekledi.»

Odayı kaplayan uzun bir sessizlikten sonra, Zarah yumuşak sesiyle, «Yapılacak bir şey yok muydu?» diye sordu.

«Tanrı aşkına,» diye patladı Stein Kindedalen. «Denemediğimizi mi sanıyorsunuz? Bize en ufak bir iyileşme umudu veren tüm uzman hekimlerden, şarlatanlara kadar herkesle irtibat kurduk.»

«Özür dilerim,» dedi Zarah hemen. Belli ki bu genç adam da Anne'i çok seviyordu. Ama onun özür dilemesi ters bir şekilde kenara itildi.

«Aç mısınız?»

«Aç değilim,» dedi genç kız kendini toparlayarak.

«İyi,» diye homurdandı genç adam, sonra kapı-ya doğru giderek Zarah'nın valizini aldı. «Size yatacak bir yer bulurum. Beni takip edin.»

Zarah, tam bu durum karşısında geceyi bir otelde geçirebileceğini söyleyecekti ki, Stein Kindedalen, onun başka bir konuya itiraz etmeye yeltendiğini sanarak, «Son kez söylüyorum, babamı bu gece görmeyeceksiniz!» dedi. «Sizin burada olduğunuzu kendisine söylemem için biraz zamana ihtiyacım var. O da şu an olamaz.» Sonra merdivenlere doğru yöneldi.

Stein Kindedalen geniş bir yatak odasına girerek valizi elinden bıraktı ve kısa bir süre için odadan çıktıktan sonra, elinde hafif bir örtü ve yastıklar olduğu halde geri döndü. Yapılması gereken her şeyi yaptığını düşünüyor olmalıydı ki, iyi geceler bile dilemeden oradan ayrıldı. Zarah kapının kapanmasıyla, olduğu yere yığılacak gibi oldu, ama asla ağlamayacaktı!

Yorgun bir şekilde yatağını yaptıktan sonra, valizini açarak tuvalet takımlarını ve geceliğini çıkardı. Kafası meşgul bir halde, odasına açılan tuvalete geçti. Yatağına girdiğinde, kafasındaki düşünceler hâlâ birbirini kovalıyordu. Norveç'e yaptığı bu yolculuğun, kimin kızı olduğunu öğrenmeden, gerisin geri İngiltere'ye dönmesiyle son bulacağını bir türlü kabullenemiyordu.

'Belki Haldor Kindedalen gerçeği biliyordur,' diye düşündüğünde kendini biraz daha hafiflemiş gibi hissettiyse de, bu umudu da birden kaybıldı. Stein Kindedalen'in söylediklerine bakılırsa, babası, onun teyzesine öylesine hayrandı ki, ölümü üzerine büyük bir kedere gömülmüştü. Bu durum karşısında, ona nasıl sorular yöneltebilirdi? Eğer adamın bu konuda hiçbir bilgisi yoksa, bu kez kafasında bir takım soru işaretleri belirecek ve böylece Zarah, belki de daha büyük ve korkunç bir kedere yol açacaktı.

Genç kadının aklına birden Stein Kindedalen geldi ve bu iş için o perişan haldeki adamı düşündüğüne pişman oldu. O uzun boylu, geniş omuzlu Norveçli'nin, iri çenesi ve buz gibi bakan gözleri bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Onun, kendisine neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyordu. Üstelik, Norveç'ten postalanan bir değil iki mektup da neyin nesiydi acaba?

Mektupların eline geçmeyiş sebebini ve Stein Kindedalen'in ona karşı olan tavrını çözemedi, gözlerini daha fazla açık tutamayacağını anladı. Birdenbire yatağı çok sıcak ve rahat gelmeye başlamıştı. Zihinsel yönden son derece yorgun olduğundan, hemen uykuya daldı.

Ertesi sabah kapısının çalınmasıyla uyandı ve tam oturmaya çalışırken, içeri kısa boylu, tombul bir kadın girdi.

«God Morgen,» diyerek onu selamlayan orta yaşlı hanım, yatağın ayak ucundan geçerek, elindeki tepsiyi pencerenin yanındaki masanın üstüne koydu.

«G... God morgen,» diye aynı şekilde karşılık vermeye çalışan Zarah, hayretle çoktan sabah olduğunu gördü. Annesi öldüğünden bu yana ilk kez deliksiz bir uyku uyumuştı. «Benim adım Zarah Thornton,» diyerek, odadan çıkmak üzere olan kadın durdurdu, ama sonra bu ülkeye geldiğinden beri ilk kez İngilizce bilmeyen biriyle karşılaştığını anladı. «Froken Zarah Thornton,» diyerek kendini bu şekilde tanıtmayı denedi.

Başarmıştı. Tombul kadın, olayı anlamış bir tarzda gülümseyerek, parmağıyla kendini göstererek,

«Fru Onsvag,» dedi.

Zarah da, onun evin hizmetçisi olduğunu düşünerek, gülümsedi, ama daha fazla sohbet etmeleri pek mümkün olamayacağından, kadın odadan çıkıncaya kadar gülümseyerek yatağında bekledi. Ardından, tepsiyi incelemek için yerinden kalktı.

Tepsinin üzerindeki örtüyü kaldırdığında, genç kız iki şeyi anlamış oldu. Birincisi, kahvaltısı odasına getirilmişti. İkincisiyse aşikârdı, Stein Kindedalen, onun kahvaltı için aşağı inip, babasıyla kendisine katılmasını istemiyordu. Demek, o buraya gelinceye kadar odasından çıkmaması gerekiyordu.

Birden, her şeye isyan etmeyi düşünerek, aşağı kahvaltı odasına inip, bugün artık ondan emir almayacağını göstermek istedi. Ama yaşlı adamın ruhsal durumu aklına gelince, bunu yapmaktan vazgeçti. Bu hareketi Stein Kindedalen ve onun yüksek otoritesine karşı yapabiliirdi, ama o babasını Zarah'dan daha iyi tanıdığına göre, onları biraraya getirmenin en uygun zamanını gene o bilebiliirdi. Birden karnının çok aç olduğunu hissetti.

Tepsidekilerin, dün sabah yediği şeylerin benzeri olduklarını görünce, Norveçliler'in güne başlama tarzlarının bu olduğunu düşündü. Seçim yapmak için oldukça fazla çeşit vardı. Bir tabakta, taze beyaz ve esmer ekmeğin yanında çeşit çeşit peynir dilimleri, bir başka tabakta soğuketler, bir diğerindeyse soğuk balık vardı. Hepsinin üstüne yenmek üzere çörek bile düşünülmüş, portakal suyu ve kahve unutulmamıştı.

Zarah, tam tereyağlı ekmeğin arasına hazırladığı peynirli sandviçi iştahla yemeğe hazırlanırken, bakışları birden pencerenin dışındaki manzaraya kaydı. Büyülenmiş bir halde, Kindedalenlerin arazisinin ötesinde yemyeşil çayırın bittiği yerde başlayan geniş koya baktı. Koyun öbür yakasındaki dağların, ormanların ve tepelerin görüntüsü, durgun ve berrak suyun üzerine düşüyordu.

Orada, kendinden geçmiş bir halde ne kadar oturduğunun farkında değildi. O evlilik belgesini bulduğu günden bu yana, her sabah uyanır uyanmaz kafasındaki düşünceler ona bir türlü rahat vermemişti.

Karnını doyurduktan sonra, bir daha ipnotize olmamak için, sandalyesinden kalktı. Bir duş alıp giyinmek için acele ediyordu. Huzur içinde geçirdiği birkaç dakikadan çok hoşlanmıştı ve bunu sürdürmek istiyordu. Ama Stein Kindedalen'm ne zaman geleceği belli olmazdı, hem o geldiğinde, genç kız hâlâ gecelikte oturuyor olmak istemiyordu. Genç adamın kendisi hakkında iyi şeyler düşünmediğini biliyordu. Gerçi onun ne düşünüp, düşünmediğinin önemi yoktu. Ama genç kız yataktan şimdi çıkmış gibi yakalanacak olursa, kendisine bu kez de, «Uyuşuk şey,» dercesine bir bakış fırlatılacağını biliyordu. Ne var ki, artık bu tür davranışlar karşılıksız kalmayacaktı.

Tam omuzuna kadar inen siyah saçlarını tarıyordu ki, oda kapısı çalındı. Gelen, Pru Onsvag da olabilirdi, ama o kapıyı çaldıktan hemen sonra içeri girerdi. Bu Stein Kindedalen olmalıydı. Zarah gidip kapıyı açtı.

Bu adamın cüssesi, Zarah'nın sadece hayalinde yarattığı bir şey değildi, çünkü vücudu kapının tamamını kaplamıştı. Genç kız boşu boşuna, uyarınca, «Günaydın,» dedi.

Karşılık olarak sadece, «Gel,» cevabım aldı. Arkasını dönüp, uzaklaşmaya başlayan genç adama yetişmek için acele etmeliydi.

«Burada olduğumu babanıza söylediniz mi?» diye sorduğunda cevap alamayınca, 'Bu herifi şu merdivenlerden aşağı itmek için ne kadar güce ihtiyacım olabilir acaba?' diye geçirdi içinden. :D

Mecbur kalmadıkça bir kelime daha etmemeye karar verdi Zarah. Geniş merdivenlerden aşağı indikten sonra, sağa döndüler. Bir koridordan geçtikten sonra Stein Kindedalen kapılardan birinin önünde durarak, genç kızın yüzüne bile bakmadan, kapıyı açtı.

Bu oda, dün gece girdiği oturma odasından çok daha küçüktü. Sıcak bir atmosferi olan, rahat bir yere benziyordu. 'Herhalde en sevdikleri oda burasıdır,' diye düşündü genç kız.

Koltuklardan birinde, beyaz saçları olan yaşlı bir adam, öne doğru eğilmiş bir halde oturuyordu. Zarah ileri doğru hareket ettiğinde, Stein ondan önce adamın yanına yaklaşmış ve babasını huzursuz ettiği takdirde başının büyük derde gireceğini ima edencesine tehditkâr bir ifadeyle ona bakmıştı. Haldor Kindedalen, genç kızla tanışılırken ayağa kalkmaya yeltendiyse de, Zarah elini uzatırken hemen adamın yanında duran sandalyeye ilişti.

Haldor Kindedalen, Zarah'nın elini sımsıkı tuttuğunda, sanki o günü atlatmak için bir başkasının gücüne ihtiyacı varmış hissini uyandırdı genç kızda. «Böyle korkunç bir zamanda geldiğim için özür dilerim,» dedi Zarah. Kederden yıkılmış olan bu adamın haline çok acımişti. Onun da gözleri olgunun kiler gibi griydi, ama Stein'in gözlerindeki tetiklik ve canlılık yerine, içi ölmüş bir insanın bakışları vardı bu gözlerde. Üstelik çok yorgun görünüyorlardı, bu da karısının ölümünden bu yana Haldor'un pek fazla uyumadığını gösteriyordu.

Adamın kızarmış gözleri, hâlâ sıkmakta olduğu ele takıldı ve bunun üzerine elini koyverdi. «Ben de üzgünüm,» dedi adam ağır ağır. Ama eli kucağına düştüğü halde gözleri hâlâ Zarah'nın üzerindeydi. Genç kız hayrete düşürerek, «Bizimle kalmayı kabul eder misiniz?» diye sordu. Oysa o, bu tanıştırılma işi bittiğinde Bergen'e dönmeyi düşünüyordu. Onun için de tereddüt etti. «Lütfen,» dedi adam. «Evimde kalmanızı istiyorum.»

Zarah henüz kafasından tam olarak bir plan yapmamıştı ve bu adam samimiyetle onun, zamanını bu evde geçirmesini istiyordu. Ama kendi planları bir tarafa, bu son derece üzgün adamın hali onun kalbini parçalamıştı. Bu büyük kişisel acısı süresince, karısıyla kan bağı olan birinin kendi evinde kalması, eğer bu adamcağızı memnun edecekse ve eğer ona azıcık da olsa teselli verecekse, Zarah kalmayı kabul edebilirdi.

Stein'a şöyle bir göz ucuyla baktığında, onun kendisine son derece katı bir şekilde bakmakta olduğunu gördü. Yanlış seçilmiş tek bir kelime dahi, gözünü açıp kapayamadan, o odadan def edilmesine sebep olabilirdi. Genç kız onu görmemezlikten geldi.

«Eğer kalmamı istiyorsanız,» dedi Zarah, Haldor Kindedalen'a gülümseyerek, «Memnuniyetle kahrım, ama yalnızca kısa bir süre için.»

Beyaz saçlı adam gülümsemeyince, genç kız, 'Bu adam tekrar gülümseyinceye kadar epey zaman geçecek herhalde,' diye düşündü kendi kendine. Ama gene de, adam başını arkaya yaslarırken, davetinin kabul edilmiş olmasına memnun olmuş gibiydi.

Ne var ki oğlu için aynı şey söylenemezdi. Zarah da Stein gibi, Haldor Kindedalen'ın artık yorgun düştüğünü anlamıştı. Odadan çıkmak için bir bahane düşünürken, Stein ondan önce davrandı.

«Zarah'la konuşmam gereken bir şey var,» dedi babasına. «Az sonra dönerim.»

Genç kız, Stein Kindedalen'ın 'Zarah' adını ağzına alma lutfunda bulunmasına hayret etmişti. Genç adam, onu bir önceki gece götürdüğü oturma odasına tekrar götürürken, genç kız, babasını kin ve düşmanlıktan korumak amacıyla Stein'in şeytanı bile ilk ismiyle çağırabileceğini anladı.

Stein'in kendisiyle konuşmak istediği 'şey'in ne olduğunu düşünüp, tartmak için vakti yoktu. Çünkü oturma odasının kapışım kapattığı gibi, Stein kin ve düşmanlığının tümünü Zarah'nın

üstüne boşalttı.

Genç kıza oturmasını bile teklif etmeden, odaya girer girmez, «Kalmayı kabul etmekle ne iyi ettiniz,» diye başladı söze.

Zarah, bu adamın neden bu kadar üstüne vardığım hâlâ anlayabilmiş değildi, ama gene de sınırlarına hâkim olmaya gayret ederek gülümsemeye çalıştı. «Bu kararımın sizi de memnun edeceğini düşünmüştüm,» dedi yumuşak bir tavırla. «Ama burada kısa bir süre kalacağıma göre, eminim birbirimizin yoluna çıkmamaya özen gösteririz.»

«Kısa bir süreymiş,» diye dişlerini gıcırdattı Stein nefretle. «Yaşadığım en uzun altı ay olacak bu!»

«Altı ay mı?» diye haykırdı Zarah, kendisini filmin orta yerinde salona girmiş gibi hissederek.

«Siz neden söz ediyorsunuz Tanrı aşkına? Ben sadece...»

«Burada yalnızız,» diye genç kızın sözünü kesti Stein. Oysa o, ona burada sadece bir hafta kalmayı düşündüğünü söyleyecekti. «Bana rol yapmanıza gerek yok.»

«Ben rol yapmıyorum,» diye parladıysa da, bu görmemezlikten gelinmişti. Stein tekrar kendi konuşmasına devam etti. «Mirastan mahrum kalmamak için Norveç'i, şart koşulan altı aylık süreden bir gün bile önce terk etmek niyetinde olmadığını gayet iyi biliyorsun.»

Zarah'nın ağzı açık kalmıştı. Dilinin ucuna söylenecek çok şey geldi, ama ağzından zorla bir tek kelime çıktı, «Miras mı?»

«Rol yapmayı bırak dedim,» diye dişlerini gıcırdattı Stein. «Langaard sana mektup yazıp, Anne' in Kindadalen Industrier'deki hisselerinin tümünü sana bıraktığını bildirirken, yalnız bu hisselere sahip olabilmenin Norveç'te aralıksız altı ay kalmak şartına bağlı olduğunu yazmayı unuttuğunu iddia edemezsin.»

Bu kez Zarah'nın ağzı yalnızca açılmakla kalmadı, çenesi aşağı sarktı. «Ben... O...» Bir türlü kelimeleri bir araya getirip konuşamadı ve tekrar denedi. «Ben kimseden mektup alm... Langaard da kim?»

Genç kızın, Langaard adında birini tanımadığını söylemesi üzerine, Stein'in alaycılığı, bakışlarındaki hakir görme şeklinden anlaşılıyordu. «Senin de gayet iyi bildiğin gibi,» dedi gergin bir halde. «Olav Langaard benim babamla, senin teyzenin iki yıl önce yarı emekli olup, Dalvik'e yerleştiklerinde, işlerini takip etmesi için tuttukları avukattır.»

«Ama...»

«Teyzenin, öldüğü günkü işi,» diye devam etti

Stein, sanki Zarah hiç konuşmamış gibi. «Langaard'ı ziyaret edip, vasiyetnamesini senin lehine çevirmekti. Siz Miss Thornton,» dedi gaddarca, genç kızın gitgide daha da büyüyen gözlerini umursamayarak, «Şu anda çok zengin bir kızsınız.»

Stein'in son sözleri Zarah'yı pek etkilememişti, onu esas sarsan şey, konuşmanın tümüyle im edilmeyle çalışılan şeydi. Onu bir yaşından bu yana görmemiş olan teyzesi Anne, demek ki onunla yakından ilgileniyordu. Kafasının içindeki her şeyi yerli yerine yerleştirebilmek için zamana ihtiyacı vardı, ama gerçekleri hiçbir zaman öğrenme ihtimalini göz önüne alınca, öğrenmek iste diği şeye tahmin ettiğinden daha da yakınlaşanı olabileceği hissine kapıldı.

Evin saldırgan oğluna şöyle bir baktı, ama yüzündeki düşmanca ifadeden de anlaşıldığı gibi ona kafasını kurcalayan sorularla yaklaşmaya çalışmanın vakit kaybından başka bir işe yaramayacağını anladı. Onun, bilmek istediği şeyleri cevaplayabileceğinden de pek emin değildi zaten. Sonra aklına Olav Langaard geldi, teyzesinin an katı olarak onun sırlarını biliyor olmalıydı. Bilinecek ne varsa ancak ondan öğrenebilirdi.

Aradığı cevapların avucunun içerisinde olabilecekları düşüncesiyle ağzı kuruyan Zarah, dikkatle konuştu. «Ben en iyisi Mr. Langaard'la görüşeyim.»

«Bugün yapmak isteyeceğın ilk işın o olacağı nasıl da tahmin ettim?» dedi Stein alaycı bir sesle. Sonra kapıya doğru yürüdü. Zarah bu görüşmenin sonra erdiğini ve kendisinin de öğrenin istediğı her şeyi yakında öğreneceğini anladı. Çünkü Stein kapıya vardığında, «Bugün öğleden sonra Langaard'la randevun var,» demişti.

Zarah öğlene kadar odasından çıkmadı. Kendisini valizindeki eşyaları boşaltmakla oyalarken aklı da elleri kadar meşguldü. Stein, onun Olav Langaard'ın mektubu üzerine orada olduğunu düşünerek, o randevuyu ayarlamış olmalıydı.

Margaret'in ölüm haberini getiren mektubu aldığı sabah Anne, bir işi olduğunu söyleyerek evden çıkmıştı. O işin dava vekiliyle görüşmek olduğunu Zarah artık biliyordu ve bunu hatırladığında duygusallığı onu iyiden iyiye sarsmıştı.

Onu, düşüncelerini bulandırmakla tehdit eden duygusallığı karşısında Zarah mantıklı düşünmeye çalıştı. Bu mantıklı düşünmek de onu büyük baba Gentry'nin kurduğu vakfa kadar götürdü. Demek ki Anne, Margaret'in gelirinin kaynağını ve ölümü üzerine bu paranın kesileceğini biliyordu. Böylece Anne kendi hisselerini ona bırakarak, yeğenin geleceğini teminat altına almak istemişti.

Zarah, Anne'in bu davranışı karşısında, ona bir yeğenden daha yakın olabileceğı sonucunu çıkartmasının ne denli doğru olacağından pek emin değildi. Heyecandan mı, yoksa beklentiden mi bilemiyordu, ama midesi sanki çalkalanıyor gibiydi. Bildiğı tek şeyse, öğleden sonra avukatın bütün bunları cevaplayacğıydı.

Tam o sırada Fru Onsvag içeri girerek öğlen yemeğinin hazır olduğunu bildirdi ve Zarah tonunla birlikte yemek odasına indi.

Hem Stein Kindedalen, hem babası oradaydılar. Ama Stein, Zarah oturuncaya kadar yerine oturmadı. Genç kız bunun bir nezaket gösterisinden çok, ellerine geçirecekleri ilk fırsatta birbirlerinin boğazına sarılacaklarını babasının hissetmemesi için yapıldığını düşündü.

«Bu sabah dışarı mı çıkmıştınız?» diye sordu Haldor Kindedalen. Zarah'nın oturduğu yerden öylesine bitap görünüyordu ki, genç kız onun başını kaldırmak için bile büyük bir gayret sarfettiğini düşündü.

«Sabahı valizimi boşaltmakla geçirdim,» diye karşılık verdi Zarah. Ama Stein'in tehditkâr bakışlarını üzerinde hissettiğinde, onun bu sohbetten hiç hoşlanmadığını anladı. Onun için de konuşmasını sürdürmekten kendini alamadı. «Etrafı dolaşmak için bol bol vaktim olacak nasılsa.»

Stein'in o korkunç bakışını tesirsiz hale getirdikten sonra, çok az yemek yiyip, sanki başka bir dünyada yaşıyormuş gibi davranan Haldor Kindedalen'a bakarak, ikisinin de neyi, ne kadar bildiklerini düşündü. Haldor'un durumunda olan birisine böyle şeyler sorulamazdı, ama ya Stein...

Bir dakika sonra, onun da hiçbir şey bilmediğinden emindi. Zaten lafını hiçbir şekilde sakınmayan Stein Kindedalen, Zarah'mn şüphelendiğı konu hakkında en ufak bir kuşku duysaydı, bunu şimdiki kadar çoktan pervasızca açığa vurmuş olurdu.

Zarah'mn Stein'a karşı olan düşünceleri birden isyana dönüştü. Ona alaylı bir şekilde Olav Langaard'ın bürosunun nerede olduğunu soracaktı ki, birden Haldor Kindedalen'in da orada olduğu aklına geldi. Bu denli acı çeken birinin yanında avukattan nasıl söz edilirdi? Kaza olduğunda, karısının avukatın bürosundan dönmekte olduğunu hatırlatmaya gerek yoktu, adamcağız zaten o acı hatırayla yaşıyordu.

Yemeğin sonuna doğru Zarah endişelenmeye başladı. Stein Kindedalen'a karşı duyduğu hoşnutsuzluk biraz daha büyümüştü. Bu kasıntı herif kendini ne sanıyordu? Sabah durup dururken, avukattan randevu aldığını söyleyip, odasından çıkıp gitmişti bir de! Randevunun ne saatinden, ne de yerinden söz etmek zahmetine bile katlanmamıştı. Dalvik desen, köyden öte bir yere benzemediğine göre, adamın bürosu uzaklarda bir yerlerde olmalıydı.

Aslında genç kızın endişesi randevuyu kaçırmaktı. Tam o sırada Haldor Kindedalen oğluyla Norveç'çe konuşmaya başladı ve Zarah'nın bakışlarını üzerinde hissettiği anda susup özür diledi. «Bir an için senin Norveç'çe bilmediğini unuttum Zarah, özür dilerim. Stein'a yalnızca Langaard'la olan randevunu soruyordum,» dedi. «öğleden sonra onunla görüşmeye gidecekmışsin galiba.»

«Evet öyle,» diye yumuşak bir sesle karşılık verdi Zarah, ama bu konuda daha fazla konuşmaktan da çekindi.

«Zarah'yı randevusuna yetiştirmek için arabayla götürürürsün değil mi Stein?» diye sordu oğluna Haldor Kindedalen. Ardından da ilave etti «Birkaç saat yalnız kalmakla bana bir şey olmaz, merak etme.»

Bu konuşmadan anladığı kadarıyla, Stein babasını yalnız bırakmaktan korkuyordu. Zarah hemen lafa girerek, «Eminim, eğer... Stein... Herr Langaard'ın bürosunun nerede olduğunu ve oraya nasıl gidileceğini bana söylerse, kendim de gidebilirim,» dedi.

«Stein seni götürür.» diye ısrar etti Haldor Kindedalen. Sonra oğluna dönerek, «öyle değil mi?» diye sordu.

«Zarah'yı avukatın yanına tek başına göndermeye asla gönlüm razı olmaz,» dedi Stein gülümseyerek. Genç kız birden ihtiyatlı olması gerektiğini düşündü.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**

Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 12, 2007, 10:59:44 ÖÖ**

Bölüm Üç

«Nereye gidiyoruz?» diye sordu Zarah, Stein Kindedalen'm pırlıl pırlıl parlayan siyah arabasının ön koltuğuna otururken.

Onun sabırsızca bakan gözleri karşısında, Olav Langaard'ın büro adresini, kendisine gönderilen mektupta okumuş olması gerektiğini anladı. Ama Stein kısaca, «Geilo'ya,» dedi. «Çok uzakta mı?»

Genç kızın sorusu cevapsız kalmıştı ve dudaklarının arasından az daha hiç de kibar olmayan bir şeyler dökülecekti. Zarah kendini tuttu. Kibar tavrını mutlaka sürdürmeliydi. Böylece avukatın yanında da gene kibarca Stein'a dışarda beklemesini söyleyebilirdi, ama eğer şimdiden birbirlerine girerlerse, bu düşüncesini gerçekleştirme biraz güç olurdu.

Zarah yol boyunca hoşça sohbet etmelerini zaten beklemiyordu, onun için de Stein'in tek bir kelime bile söylemiyor olmasını hiç yadırgamadı. Etraftaki eşsiz manzarayı seyre koyulduğu için de, sıkıldığı söylenemezdi. Ama bir süre sonra, hem manzarayı seyredip, hem de kafasında yeni sorular oluşturabilme yeteneğine sahip olduğunu fark etti.

Annesi neden, başka herhangi bir özel belge saklamamıştı da, o evlilik belgesini, bir gün Zarah tarafından bulunmak üzere o çekmeceye koymuştu acaba? Sadece unutmuş olabilir miydi? Zarah, birden annesinin bir zamanlar, «Sen çok akıllı bir insansın Zarah,» dediğini hatırladı ve düşünmeye başladı. Annesi ona bu durumda aklını kullanması gerekeceğini mi ima etmeye çalışıyordu? Acaba öldüğü güne kadar bu durumu hep açıklamak istemiş, ama duygusallığı ona engel olmuş olabilir miydi? Belki o belgeyi saklamak gayreti içinde bile değildi, çünkü annesiyle teyzesinin adı karışmış ve gerçekten hata yapılmıştı. Ama böyle olmuş olsa, meslek ve yaş bölümleri de karışmış olamazdı ya!

Zarah düşüncelerini askıya alarak, ümidini avukatın bu konulardaki bilgisine bağladı. Eğer Mr. Langaard teyzesinin güvenini kazanabilmiş biriyse, ona bilmek istediği her şeyi anlatabilecek demektir.

Genç kız bütün dikkatini manzaraya vermek istedi, ama yakında öğrenme ihtimali olan şeyleri düşündükçe, sinirleri ayağa kalkıyordu. Birden, yanında oturan genç adamın taş gibi sessiz oluşuna daha fazla dayanamadan konuşmaya başladı.

«Bu sabah, babanızla teyzemin iki sene önce yarı emekli olarak Dalvik'e yerleştiklerini söylemiştiniz,» dedi. Konuşmamakta ısrarlı görünen adamın ağzından bir laf çıkartabilmek için devam etti Zarah. «Artık teyzem hayatta olmadığına göre, babanız işiyle daha yakından...»

«Ne o? Babam kadar iyi bir yönetici olmadığımın korkuyorsunuz?» dedi Stein. «Belki Kindedalen Industrier'deki hisselerinizin birden değer kaybetmesinden korkuyorsunuzdur?»

«Dayanılmaz bir insansınız,» diye patladı Zarah. Konuştuğuna pişman olmuştu, ama on saniye sonra yatıştı ve beynindeki dişli çark tekrar çalışmaya başladı. «Demek artık Kindedalen Industrier'in sorumlusu sizsiniz,» dedi bu kez.

Bu adam insanı çıldırtabilirdi! Eğer Zarah dönüp yüzüne bakmış olmasaydı, sorumlunun kendisi olduğunu onaylamak amacıyla başım salladığını görmeyecekti. «Kinedalen Industrier tam olarak ne yapar?» Stein'in kendisine fırlattığı uzun ve bıkkın bakıştan, 'Artık sussan,' demek istediği anlamı çıkıyordu. Zarah bir kez daha konuştuğuna pişman olmuştu. Çünkü Stein kısaca, «Maden üretip, ihraç ederiz,» dedikten sonra, sırf onun kafasını karıştırmak için karmakarışık teknik ayrıntılara girmişti. Anlatılanların sonunda Zarah, silikon, ferrosilikon, magnezyum ve alüminyum hakkında biraz bilgi edinmesi gerektiğini düşündü. «Tabi,» diye devam etti Stein, genç kızın boş bakışları karşısında kendisiyle gururlanarak, «Çok daha temiz madenler üretebilmek için sürekli yeni yöntemler arıyoruz.»

Onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bir tane patlatmamak için kendini zor tutan Zarah, hanım hanımcık kızların etraflarına böyle tepki göstermeyecekleri için sadece, «Teşekkür ederim, hepsi çok ilginçti,» dedi.

«Rica ederim, benim için zevkti,» dedi Stein ağzını yayarak.

Zarah kısa bir süre için susturulmuştu ki, gene dilinin ucuna bir soru geldi. «Siz... Siz Kindedalen Industriel'i Dalvik'ten idare etmiyorsunuzdur ama, değil mi?»

Stein'in yüzündeki, yanındaki kızı susturabilmiş olmanın verdiği mutlu ifade bir anda silindi. «Eğer bilmek istediğinizi, benim Dalvik'te babam ve...» derken birden susunca, onun babasıyla Anne'i

daima birlikte düşündüğünü anladı genç kız.

Zarah tam, «Ben...» diye alçak sesle konuşmaya başlamıştı ki, Stein duymak istemediği konuşmaları nasıl daima keserse, gene aynı şekilde lafa girdi.

«Merakınızı gidermek için söyleyeyim, benim evim Sognefjord'dadır.»

«Ben...»

«Bir de kuzeyde bir evim var.»

«Beni hiç ilgilen...»

«Stavanger'de de bir dairem var.»

«Başka bir yerde yok mu?» diye birden araya girdi Zarah ona fırsat vermeden.

«Ama,» dedi Stein onun sorusunu duymamazlıktan gelerek, «Sorunuzun ardında yatan şeye cevap vermem gerekirse, şu an için Dalvik'ten ayrılmaya hiç niyetim yok.»

«Yani... Siz...?» Zarah'ran güzel Dalvik'e geldiği için duymaya başladığı mutluluk bir anda uçup gitmişti.

«Babamın yanında olabilmek için bir süre işimden uzak kalmam gerekiyor,» dedi Stein, yumuşamak bilmez tavrıyla. «Bu bunalımı atlattıncaya kadar da onunla birlikte Dalvik'te kalacağım.» Muntazam dudaklarında samimi olmayan bir gülümseme belirdi ve hoş bir tavır takınarak, «İnanın Miss Thornton, onun sağlığına kavuşması altı ay sürecekse, ben de altı ay burada kalacağım demektir,» dedi.

İma edilmeye çalışılan şeyler genelde pek fazla incelik taşıyorlardı zaten, ama bu son söylediği hepsini bastırmıştı.

«İşlerinizi aksatmadığı sürece tabii,» dedi Zarah tatlı bir şekilde. Bu adamla ne aynı evde, ne de aynı köyde altı ay süreyle beraber kalınmazdı.

«Tatil sürem dolduğunda, Dalvik'te bir yönetim bürosu kurabilirim,» dedi Stein.

«Harika,» dedi Zarah gülümseyerek. Gülümsemeye devam ederek, «Bu birbirimizi çok sık göreceğimiz anlamına gelir,» diye ekledi.

Her ikisinin de gülümsemesi aynı anda silindi.

Bir an için birbirlerine baktılar ve Geilo'ya kadar, yolun geri kalan kısmını sessizlik içinde gittiler.

Herr Langaard, altmışına yaklaşmış, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Bürosundan çıkarak, onları karşılamaya geldi. Stein'in doğal nezaketi, babasının İngiliz misafirini ona tanıştıracak süre için geri gelmişti.

«Nasılısınız,» dedi Zarah kibarca. Bir yandan avukatla el sıkışırken, öte yandan da Stein'a nazik bir şekilde ortadan kaybolmasını söylemenin yolunu arıyordu.

«Norveç'e yaptığınız ziyaretin böyle hazin bir zamana tesadüf etmesi beni çok üzdü,» diye mırıldandı avukat.

«Zarah bu duruma cesurca dayanıyor,» diye araya giren Stein, genç kızın ona vurmak arzusunu son raddeye getirdi.

«Hepimizin dayanmak zorunda olduğumuz türlü dertlerimiz var,» dedi Zarah hüzünlü bir ifadeyle Stein'in yüzüne bakarak. Ama genç kızın gözlerinde çakan şimşekleri, gene Stein'dan başkası görmedi.

«Mr. Langaard'la sizi yarım saatliğine yalnız bırakırsam beni affedersiniz, değil mi?» diye sordu Stein. Zarah, onun kendi kendine ortadan kaybolacağına öylesine sevindiki, gözlerindeki gizli saldırganlığı görmemezlikten geldi. «Hazır Geilo'ya kadar gelmişken, yapmam gereken küçük bir işim var.»

«Az sonra görüşürüz,» diyen Zarah, sevimli bir şekilde gülümsedi Stein'a. Sonra da avukatla birlikte büroya girdi.

«önce,» diye başladı Herr Langaard, genç kızı bir sandalyeye yerleştirirken. Onun İngilizcesi de hemen hemen tüm Norveçliler gibi fevkaladeydi. «Size yazmakta geciktiğim için özür dilemeliyim.»

Ondan kendisine herhangi bir haber ulaşmadığını söylemek için kendini zor tuttu Zarah, ama bu söylenenleri duymuş olması için Stein'in orada olmadığına üzüldü. Herr Langaard, bütün personelinin sanki sözleşmişçesine yıllık izinlerini aynı dönemde almak istediklerini ve kendisinin de onları kıramadığını, böylece son zamanlarda çok sıkıştığını izah ediyordu. «İşte bu sebeple cumartesi öğleden sonra olduğu halde hâlâ buradayım,» diyerek gülümsedi. «Ama artık buradasınız ve böylece ben de size çok daha geniş bilgi verebilirim. Tahminim, Herr Kindedalen'in size mirastan söz etmiş olmasıdır.»

«Evet, Stein söyledi,» diye söze başladı Zarah. Avukata aslında kendisinin mirastan çok teyzesiyle ilgilendiğini söylemeye hazırlanırken, sınırları gene hareketlenmeye başlamıştı. «Bana işin ayrıntılarından ve hisselerden söz etti,» dedi.

Olav Langaard, Zarah'nın teyzesinin bıraktığı vasiyetname ile ilgili her şeyi ısrarla anlattı, ama Anne'in ona vermiş olabileceği sırdan tek bir kelimeyle dahi söz etmedi.

Avukat, bu mirası almaya hak kazanabilmek için önümüzdeki altı ay içerisinde Norveç'i bir günlüğüne bile terk etmemesi gerektiğini söylerken, Zarah da teyzesiyle olduklarından çok daha yakınmış gibi görünmek zorunda olduğunu düşünüyordu.

«Benim... teyzem,» derken "teyze" sözcüğünü söylemeden önce kasten durakladı ve karşısındaki adamın gözlerine bakarak bir ipucu arandı. «Norveç'i gerçekten çok severdi. Benim de, onun sonradan edindiği bu vatani kendisi kadar sevmemi istemiş olmalı,» dedi.

«Onun burada çok mutlu bir hayat yaşadığına inanıyorum,» dedi Herr Langaard, ama bu Zarah' ya hiçbir şey anlatmıyordu.

«İngiltere'ye bir daha dönmedi,» diye ısrarla aynı konu üzerinde durdu genç kız. Birbirlerine gönderdikleri 'teşekkür' mektuplarını abartarak, «Tabii ki sık sık mektuplaştık,» dedi.

«Tabii,» diye onayladı Herr Langaard.

Başarısızlık ve hiçbir yere varamama duygusunun kendisini sarması sonucu Zarah, ortaya çıkıp Anne Kindedalen'in kızı olup olmadığını sorarak, bir bakıma annesini ve teyzesini, hatta bir yerde

Haldor Kindedalen'ı ele vermekten korkuyordu. Bu da geriye tek bir şey bırakıyordu, o da başka bir yol arayıp, bulmaktı.

«Öyle olsa bile,» dedi genç kız yavaşça. Akli Norveç'te altı ay kalmasını şart koşan maddede idi. «Fru Kindedalen'in vasiyetine bu maddeyi koyduğunu öğrendiğimde oldukça şaşırırım diyebilirim.»

Avukatın yüz ifadesinin birden ciddileştiğini görünce, genç kız tekrar heyecanlandı. Ama avukatın bazı özel konulara açıklık getirmesini beklerken, onun kendisine yönelttiği soru karşısında şaşırıldı.

«Geçen yıl Kindedalen Industrier'i ele geçirme teşebbüsünden mi söz ediyorsunuz?»

Zarah içine düştüğü sisten çıkmaya çalışırken, hemen Stein'in kendisine işle ilgili her şeyi anlattığını söylediğinde avukatın, onun bildiğinden çok daha fazlasına malik olduğu kanısına kapıldığını anladı. Üstüne bir de Stein'in onları tanıştırmak için takındığı samimi tavır eklenince, Olav Langaard'a işle ilgili çok az bir açıklama yapmak düşmüştü.

Bu durumda avukatın kendisini hazırlıksız yakalamasını istemediğinden yapabileceği tek şeyin, yolda Stein'in kendisine anlattıklarına dayanarak, konuşmayı sürdürmek olduğunu düşündü.

«Ama yönetim hâlâ Stein'da.» dedi canlı bir şekilde gülümseyerek.

«Fru Kindedalen hisselerine karşılık kullandığı oyunu onun lehine çevirmesiydi, bu biraz zor olurdu,» dedi Herr Langaard. «Doğru tavır da bu olmalıydı zaten, çünkü Stein Kindedalen'in üstün çabaları sayesinde bugün Kindedalen Industrier Norveç'in en çok kâr eden, maden üreten firması. Hisseleri ise,» diye ekledi. «Her geçen gün biraz daha değer kazanıyor.»

Bu firmanın sahip olduğu büyük ünün sorumlusunun Haldor değil de, Stein Kindedalen olduğu yepyeni bir haberdir. Avukatın dediğine göre Haldor'un bu başarıda en ufak bir payı bile yoktu. Zarah gene meraklanmaya başladığını hissetti. Ama esasında o, sohbeti tekrar teyzesine getirmek istiyordu.

«Bence, o hisselerle sahip olmak ve karşılığında oy kullanabilmek... teyzem... için bir şanstı,» diye fikir yürüttü genç kız. «Gerçi eminim oyunu başka yönde kullanmayı düşünmemiştir bile.»

Olav Langaard aynı fikirde olduğunu gösterircesine, tepesi açılmaya başlamış olan başını salladı ve Zarah ona azıcık bilgi vermediği takdirde bu adamdan bir şey çıkaramayacağını anladı. Ama aklına gelen tek şey, teyzesinin yasal temsilcisi olarak, bu adamın mutlaka bilmesi gereken bir şeydi.

«Anne Teyze o hisseleri işin başında, fiyatlar düşükken almış olmalı,» dedi ve hemen ardından kendinden emin bir sesle, «Teyzemin, babası tarafından kurulmuş olan bir vakıftan geliri vardı,» diye ekledi.

Adam, böyle kişisel bir konuda genç kızın bilgi sahibi olduğunu görünce mutlaka daha açık konuşacaktı. Bekledi, ama gördü ki teyzesini o hisseleri kendi parasıyla aldığı yolundaki düşüncesi yanlıştı.

«Fru Kindedalen o hisseleri kendi parasıyla almadı,» diye mırıldandı avukat.

«Almadı mı?»

«Kocasından hediye edilmişlerdi bu hisseler.»

«Ya?» dedi Zarah, kafasında yepyeni sorular uçuşmaya başlamıştı. Esas bilmek istediği şeyi ona unutturabilecek taze sorular bunlar. Afallamış bir halde bir an durakladıktan sonra, sessizliği

bozmak için ortaya bir soru attı. «Bundan emin misiniz?»

«Evet eminim,» dedi avukat. «Daha yalnızca üç hafta önce Fru Kindedalen, sizin şu anda oturduğunuz yere oturarak, hisseleri konusunda benimle uzun uzadıya konuşmuştu. O gün anlattıklarına göre, sekiz sene önce kocası firmayı oğlunun idaresine bırakmıştı. Bunu takiben, dört sene kadar sonra Herr Stein Kindedalen firmanın, nasıl desem... belini doğrultup, tekrar kâra geçmesini sağladıktan sonra, babasına çok sayıda hisse hediye etmiş. Teyzeniz ve kocası tek bir bütün halinde olan iki insandılar,» derken kibarca gülümseyerek devam etti adam. «Buna göre de Haldor Kindedalen, kendisine ait olan her şeyin ,aynı zamanda karısına da ait olduğunu düşünürdü. Dolayısıyla adına verilmiş olan bu hisselerin yarısını—nı derhal teyzenizin adına çevirmiş.»

Zarah bu bilgiyi yakaladığına göre, aklına gelen soruyu mutlaka sormalıydı. «Stein ...babasına verdiği hediyein yarısının nereye gideceğini bilebilir miydi önceden?»

«Gayet tabii,» diye tereddüt etmeden cevapladı bu soruyu avukat.

«Tıpkı güç duruma düştüklerinde, yani Kindedalen Industrier el değiştirme tehlikesiyle karşı karşıya geldiğinde, teyzemin kocasından yana oy kullanacağını bildiği gibi mi?»

«Bu kaçınılmaz sonuçtu,» diye onayladı Herr Langaard. «Tıpkı,» diye ekledi gözlüklerinin üstünden ona bakarak, «Bir kez daha yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalırsanız, sizin de oyunu kendisinden yana kullanacağım bildiği gibi.»

Olav Langaard'ın kendisinden bir cevap beklediğini biliyordu Zarah. Ama onu esas ilgilendiren konu hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceğini de anlamıştı. Aceleyle, «Başka bir şey yapmayı düşünmem zaten,» dedikten sonra çareyi açık konuşmakta buldu. «Fru Kindedalen size daha başka bir şey söyledi mi? Yani herhangi bir sır verdi mi. . benimle ilgili?»

«Fru Kindedalen, o gün büromdan ayrılmadan önce, her şeyin şahitler önünde imzalanıp, tamamlanmasını çok istedi,» dedi avukat kısa bir süre düşündükten sonra. «Ama adının doğru yazılmasının ve kendi dilekleri konusunda bir hata yapılmamasının dışında, sizinle ilgili özel bir şey söylemedi.»

'Bu iş bu kadar,' diye düşündü Zarah kendi kendine. Herr Langaard, Anne Kindedalen'in bir sırrı varsa bile, bunu ona anlatmadığı daha açık bir dille söyleyemezdi. Genç kız, avukatla olan görüşmesinin bitmek üzere olduğunu biliyordu. Ama içinde hâlâ, onun oradan kalkıp gitmesini engelleyen bir şey vardı.

Zarah oturduğu yerden kalkmaya teşebbüs bile etmeden konuşmasını sürdürdü, «Fru Kindedalen'i uzun bir süredir tanıyor muydunuz?»

«Birkaç senedir,» diye karşılık veren avukat, Zarah'yı oradan göndermek için hiç de acele eder gibi değildi.

«Peki... teyzem... sizi son kez ziyaret edinceye kadar benden hiç söz etmemiş miydi?»

«O güne kadar İngiltere'de bir yeğeni olduğunu bile bilmiyordum,» dedi Herr Langaard.

Zarah kendini zorlayarak gülümsedi ve, «Teyzemle aranızdaki karşılıklı güveni sarsmak gayretinde değilim,» dedi sorusunun anlamını gizleyebilmek için. «Yalnızca teyzemin bırakmış olduğu büyük miras karşısında şok geçiriyor gibiyim, o kadar.»

«Ortada sarsılacak güven diye bir şey yok,» dedi avukat da genç kıza gülümseyerek. «Size

söylemem gereken her şeyi söyledim.» Zarah yüzündeki ifadeyi gizleyebilmek için ayağa kalktı. «Unutmamanız gereken tek şey,» diye devam etti Herr Langaard, masasının etrafından dolaşarak Zarah'ya kapıya kadar eşlik ederken. «Eğer Norveç'i altı aydan önce terk ederseniz, hisseleriniz tekrar Haldor Kindedalen'a geçer.»

Birlikte büronun bekleme salonuna geçtiklerinde, Zarah, Stein'in dönmüş olduğunu gördü. El sıkışma faslı bittiğinde, avukat tekrar söze girdi.

«Altı ay sonra pasaportunuzla beraber bana bir uğrayın Miss Thornton,» dedikten sonra Stein'a dönerek, «Belki siz de ona eşlik edersiniz Herr Kindedalen,» dedi ve sempatik bir tavırla devam etti. «Miss Thomton'm bu süre içinde Norveç'ten ayrılmadığını saptamanın en iyi yolu bu olacaktır bence.»

Stein Kindedalen, Dalvik'e dönüş esnasında, tıpkı gelirlerken olduğu gibi gene susmayı yeğlemişti. Yalnız, bu kez Zarah'nın da içinden konuşmak gelmiyordu. Olav Langaard'ı ziyaret etmeden önce çektiği sıkıntı ve gerilim demek boşunaydı. Hiçbir şey öğrenememişti, çünkü adam hiçbir şey bilmiyordu.

Herr Langaard'la aralarında geçen konuşmayı, baştan sona tekrar düşünüp, kaçırdığı bir şey olup olmadığını bulmalıydı.

Stein'in varlığını unutarak, her bir kelimeyi, bakışı ve ayrıntıyı tek tek kafasından geçirdi. Olav Langaard, genç kıza kalan hisselerin tüm ayrıntılarını anlatmıştı, ama onu ilgilendiren nokta hisseler değildi ki.

Stein Kindedalen hakkında öğrendikleri, teyzesi hakkında öğrendiklerinden çok daha fazlaydı. Avukatın dediğine bakılırsa, Stein uzun zaman, büyük bir gayretle çalışarak firmayı bugünkü haline getirmişti. 'Aferin ona,' diye içinden geçirdi Zarah. Aslında ne onun çalışkanlığıyla, ne de bariz düşmanlığıyla ilgileniyordu.

Stein Kindedalen'ı ve onun hiç de gerekli olmayan düşmanca tavırlarını aklından çıkartarak, tekrar Herr Langaard'ın teyzesi hakkında söylediklerini düşünmeye koyuldu genç kadın. Derken, birdenbire avukatın söylediği, ama o an için Zarah'nın hiç üstünde durmadığı bir şey geldi aklına. Hayretler içerisinde, Stein Kindedalen'in kendisine neden bu kadar düşmanca davrandığını anladı. Hatırlayabildiği kadarıyla avukatın görüşü, firma eğer bir kez daha el değiştirme tehlikesiyle karşı karşıya gelirse Zarah'nın, oyunu Stein'dan yana kullanacağı doğrultusunda idi. Ama Stein'in düşüncesi çok daha farklıydı! Ona kalırsa kaçınılmaz sonuç genç kızın, hisselerini en yüksek fiyatı verene devretmesi olacaktı!

Bir zamanlar, Stein'in bu firmayı kaybetmesini önleyen gene teyzesine ait olan hisselerdi. Bunların aile dışına miras yoluyla intikal etmiş olmaları, onu çileden çıkarmış olmalıydı!

Tevekkeli değil Stein ona karşı bu kadar zıt gidiyordu! Zarah'nın son derece basit bir insan olduğunu düşündüğü için de, uzun yıllar canla başla çalışarak kurtardığı firmanın, günün birinde bu kız sayesinde elden gideceği düşüncesine sahipti.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**

Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 12, 2007, 11:12:28 ÖÖ**

Bölüm Dört

Zarah, Stein Kindedalen'ın onu bu kadar sevmemesinin nedenini tam olarak keşfettiğinden pek

emin değildi. Akşam yemeği için aşağı inmek üzere hazırlanırken, hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, hiç kimsenin kendisine tepeden bakmasına izin vermeyeceğini geçirdi içinden.

Duvardaki boy aynasında, siyah saçları pırıl pırıl parlayan, uzun boylu, ince ve zarif bir hanımın görüntüsü vardı. Lacivert üzerine beyaz puantiyeli elbisesinin basit kesimi etiketindeki yüksek fiyatı yansıtmıyordu. Ama Zarah bu kıyafetin içinde kendini iyi hissediyordu ve kendine olan güveni bir türlü yerine gelmediği için buna ihtiyacı vardı.

şu bir gerçektir ki, Stein Kindedalen eve geldiğinde, genç kızla tekrar karşılaşmak zorunda olmasa çok daha memnun olacaktı. Hiçbir incelik taşımayan, «Yemek saat sekizde,» deyişinden, her ne kadar Zarah'yı görmek arzusunda olmasa da, akşam yemeğinin yaklaştığı anlaşılıyordu.

Genç kız da Stein'la birlikte olmak istemediği için doğru odasına çıkmıştı ve o andan bu yana kafası çeşitli düşüncelerle doluydu.

Anne ve Haldor birbirlerine bambaşka bir sevgiyle bağlı olduklarına göre, Anne sevmeyi biliyor demektir. Bu da teyzesinin Zarah'yı da sevdiğini gösterirdi. Öyle olmasa, kocasının kendisine hediye ettiği hisseleri bu şekilde kullanmazdı.

Ama bu bir anne sevgisi olabilir miydi? Anne Norveç'e gittiğinde Zarah hastanedeydi ve daha bir yaşındaydı. Bu durum aralarında doğal bir bağ olmasını engelleyici bir unsurdu. Anne'in, sevgili kocasının beklentilerine karşı gelerek, hisseleri aile dışından birine bırakması, yüreğinde taşıdığı anne sevgisinden mi kaynaklanıyordu?

Zarah yemek odasında Haldor Kindedalen ve oğluna katıldığında bu konu üzerinde kesin bir karara varabilmiş değildi. «God kveld.» diyerek öğlen yemeğinde oturduğu yere otururken, deyimler kitabından bulup, öğrendiği cümleyi İngiliz aksanıyla söylediği için, içinden Haldor Kindedalen'in kendisini affetmesini diledi.

«İyi akşamlar,» dedi Haldor, onu kibarca selamlayarak.

Bu konuşmayı takiben, adamın genç kıza söyleyecek çok az şeyi olmuştu. Ayrıca pek fazla yemek de yemiyordu. Zarah, onun yemek masasına gelmesinin evindeki misafire duyduğu saygıdan kaynaklandığını anladı.

Genç kız, kremalı mantar sosu gezdirilmiş pirzolasını henüz bitirmişti ki, başını kaldırıp bir yere bakmak ihtiyacını hissetti ve bakışı Stein'a kaydı. Stein, Zarah'yı unutmuş, endişeli gözlerle babasına bakıyordu. Genç kadın başını o yöne çevirdiğinde Haldor Kindedalen'in acı ve ıstırap dolu bir ifadeyle kendisine baktığım fark etti!

Zarah, adamın kızarmış gözlerindeki bakıştan içindeki acının kabarmış olduğunu sezdi ve boğazına takılan yumrudan dolayı bir kelime bile edemedi. Haldor Kindedalen, genç kızın kendisine baktığını görünce toparlanarak konuşmaya başladı.

«Langaard'la olan buluşman seni tatmin etti mi Zarah?»

Genç kızın bakış açısına göre bu buluşma tatmin edici olmaktan çok uzaktı, ama Haldor onun avukatla görüşmek istemesinin nedenini bilmediği için, Zarah, «Evet, teşekkür ederim Herr Kindedalen,» demekle yetindi. Oğlu ne düşünürse düşünsün, belli ki Haldor Kindedalen hisselerin aile dışına çıkmış olmasını genç kıza karşı kullanmıyordu. «Zarah... eğer bana... Haldor Amca dersin... çok memnun olurum,» dedi.

Bu teklif Zarah'nın çok hoşuna gitmişti. Gerçi adam henüz gülümseme safhasına gelmemişti, ama gene de, «Size Haldor Amca demekten zevk duyarım,» dedi Zarah nazik bir şekilde. Ve Stein'ın

soğuk bakışını umursamayarak, babasına sıcak bir tavırla gülümsedi.

«Güzel,» dedi Haldor Amca ve bunun üstüne ne başka bir şey dedi, ne de başka bir şey yedi. Servis edilen son yemek de bittikten sonra, sandalyesinden kalktı, iyi geceler diledi ve Stein'la birlikte odadan ayrıldı.

Baba oğulun, Stein'ın onu o sabah götürdüğü küçük oturma odasına gitmiş olabileceğini düşündü Zarah. Genç kıza göre orası özel bir odaydı ve davet edilmediği sürece oraya bir daha giremeyeceğini biliyordu. Stein babasını yalnız bırakmayacağına göre ikisini de sabaha kadar göremeyecek demektir.

Yemek odasından çıktı, ama tekrar yukarı gidip kahvaltıya kadar orada beklemekten kesinlikle hoşlanmıyordu. Küçük oturma odası onun sınırlarının dışında kaldığına göre, ilk geldiği gün alındığı oda, yatma zamanına kadar oturabileceği en uygun yer olacaktı.

Her zaman olduğu gibi, yalnızlığın verdiği boşluk, çeşitli düşüncelerin birbiri ardından kafasından geçmesine neden oluyordu.

Haldor Kindedalen'ın, Zarah'dan kendisine Haldor Amca demesini istemesi, genç kızın kendisini yabancı gibi hissetmesini biraz olsun hafifletiyordu, ama Stein'ın gözlerindeki soğukluğu hatırlayınca birden huzursuz olduğunu fark etti. Bir türlü bir yere yerleşmeden, odanın öbür tarafındaki duvarda asılı duran yağlıboya tabloyu incelemek üzere yanına gitti. Bir yandan da Stein Kindedalen'a, Kindedalen Industrier'ın Anne Teyzesinin hayatta olduğu zamanlardaki kadar güvence içinde olduğunu söylemeyi tasarlıyordu.

Bunu ona nasıl söyleyeceğine henüz karar verememişti ki, kapıya yaklaşmakta olan ayak seslerini duyarak hızla kendisi de kapının yanına doğru ilerledi.

«Stein,» dedi birden onu karşısında görünce. Onun hiç duraksamadan dosdoğru odaya girdiğini görünce, odaya kasten geldiğini anladı. Ona ilk ismiyle hitap etme cüretini göstermiş olduğu için kendisine çevrilen öldürücü bakış karşısında Zarah, ona söylemeyi tasarladığı her şeyi aklından çıkartıp attı.

Stein Kindedalen, bir kez daha kurnazca imalarından birini kullanarak, kısa ve ters bir şekilde, «Yatmış olduğunu düşünmüştüm.» dediğinde genç kız, eğer kendisinin orada olduğunu bilmiş olsaydı Stein'ın dinlenmek için başka bir odayı seçmiş olacağını düşündü.

Zarah, Stein Kindedalen'ın öfkeli bakışlarına artık alışmaya başlamıştı. O anda Zarah'nın aklına yeni bir fikir geldi. Bu fikir kafasında hızla gelişti ve bu adamın kendisini ne kadar taciz ettiğini unutturdu. Çünkü Zarah'nın görüşü birden berraklaşmıştı. Teyzesinin Norveç'e ilk geldiğinde kullandığı adı öğrenebilirse, sorusunun cevabını bulabilecek demektir!

Zarah bu yolu daha önce neden akıl edemediğini düşünürken, bir yandan da Stein'a, babasının Anne'le evlenmeden önce ona Miss Gentry mi, yoksa Mrs. Thornton diye mi hitap ettiğini ulu orta sormanın ahmaklık olacağını düşünüyordu.

«Acaba...» diye söze başlarken, Stein'm davet, siz bakışları karşısında Zarah birden durdu. Sonra sahip olduğu az miktardaki döğüşkenliğe, Stein'dan aldığı pervasızlığı da katarak sordu. «Babanla evlenmeden önceki günlerinde teyzem sana da bakmıştır muhakkak, öyle değil mi?»

Stein belli ki böyle bir soruyla karşılaşacağını beklemiyordu. Ama o 'Sana ne bundan?' diyen bakışın ardından, genç kızın şimdi neyin peşinde olduğunu öğrenmek istercesine, ters de olsa cevap verdi.

«Anne İngiltere'den geldiğinde ben annemle birlikte yaşıyordum.»

«Ya?» diye hayretini gösterdi Zarah. İşte daha başlamadan yenik düşmüştü. Ama gene de direnmeliydi. Çünkü eğer bu konuşmayı burada keserse bir daha eline böyle bir fırsat geçiremezdi. En azından sorusunun arkasında daha derin bir şeyin yattığını hissettirmemesi mümkün olmazdı. «Ama evlenmeden önce seni yanlarına almışlardı değil mi?» diye yokladı.

«Sonra,» dedi Stein kısaca. Gözlerinin yavaş yavaş kısıyor olması, artık bu sorgulamaya karşı koyuyor anlamına geliyordu.

Her an bir azarlamayla karşılaşmayı göze alarak devam etti Zarah. «Anladığım kadarıyla baban ve Anne Teyzem kusursuz bir evlilik sürdürmüşler.» Genç kız artık huzursuzlaşmaya başladığını kabul ediyordu, ama hassasiyeti bırakıp, devam etti. «Düşündüm de, böylesine kusursuz bir evliliğe sahip iki insan aralarına, on beş yaşında üçüncü bir kişiyi niye soksunlar?»

Onun bu duygusuzluğu Stein'a batmıştı. Sert bir şekilde bağırarak, «On dört yaşındaydım ve yaşantım kusursuz olmanın çok dışındaydı,» dedi.

Zarah birden utandığını hissetti. Bu adamın onu böyle duygusuz davranmaya teşvik etmesine nasıl izin vermişti? «Baban seni yanına mı almak istedi?» diye sordu alçak sesle. Onu eve aldıklarında Anne'e baskı yapılmadığını söyleyen Stein' m gururlandığı gözden kaçmıyordu.

«Benim onların yanına gelmem Anne'in teklifiydi. Benim iyiliğimi düşünmektense hoşça vakit geçirmeyi tercih eden bir kadının yanında olduğumdan çok daha mutlu olacağım düşüncesindeydi.»

Anlattıklarına bakılırsa Stein'ın çocukluğu hiç de parlak geçmemişti. Bir de kendi çocukluğunu düşündü Zarah. Ne kadar çok sevilirdi, annesi nasıl da her şeyiyle yakından ilgilenirdi. «Oldukça zor günlerin oldu demek,» dedi Zarah, ona acıyan bir ses tonuyla. Ama Stein kimsenin kendisine acımasını istemiyordu.

«Sen kendi işine baksana,» dedi dişlerini gıcırdatarak.

İkisinin yetiştirilme tarzlarındaki farklılıktan ötürü Zarah'nın yumuşayan tavrı birden kayboldu. «Özür dilerim Herr Kindedalen,» dedi dimdik. «Teyzem hakkında biraz daha bilgi edineyim derken galiba yanlış yollara saptım.»

Stein'ın yüzündeki ifadenin kararmasıyla, özrünün tam olarak kabul edilmediğini anladı. Hatta genç adam şimdi her zamankinden daha da sinirli görünüyordu.

«Her şeyin gibi teyzene olan ani ilgin de yalan senin. Eğer onunla gerçekten ilgilenseydin, eğer ona karşı herhangi bir şey hissetseydin, sana hasta olduğunu yazdığında bir zahmet yerinden kalkıp gelirdin.»

«Hasta olduğunu bilmiyordum,» diye itiraz etti Zarah kendini toparlar toparlamaz. «Yazdıysa bile, elime geçme...»

«Senin eline hiç mektup geçmez mi?»

«Teyzem bana mektup mu yazmıştı?»

«Annene yazdı, aynı şey değil mi?»

«Annem mektuplarını benimle paylaşmazdı,» derken birden alışverişten döndüğü gün annesini

evde ağlarken bulduğunu hatırladı. Hemen yanına gittiğinde, annesi romatizma ağrılarının bazen dayanılmaz raddeye geldiğini söylemişti ve Zarah da bu söyleneni bal gibi yutmuştu. O an genç kız düşünmeye başladı. Zarah dışarıdayken Anne'in mektubu gelmiş, okunmuş ve yok edilmişti demek.

Birden Stein Kindedalen'ın kendisini sessizce seyrettiğini fark etti. «Bilmiyordum... gerçekten bilmiyordum,» dedi ve annesini uzun bir süre için yalnız bırakmasının mümkün olmadığını bildiği halde, «Eğer annem... teyzem... eğer daha fazlasını bilseydim... ne yapar yapar gelirdim,» diye ekledi.

«Daha fazlasını bildiğin dakika buraya gelerek bütün rekorları kırdın zaten,» dedi Stein araya girerek. «Zengin bir kız olacağını duyduğun anda ayakların yerden kesildi ve ilk feribota atladığın gibi soluğu Norveç'te aldın!»

Zarah bir kez daha, 'Keşke o da avukatın bürosunda olup, onun o mektubu bir türlü zamanında yazmadığını duysaydı,' diye geçirdi içinden. Ama Herr Langaard'ın mektubunu almadığı kaç kez söylerse söylesin, Stein'in ona inanmayacağı çok iyi biliyordu.

«İngiltere'den ayrıldığımda teyzemin ölmüş olduğunu bile bilmiyordum.»

Stein ona gene inanmadı. Şüphe ettiği halde, sanki delil yetersizliğinden suçsuz olduğunu kabul edercesine bir tavır takınarak, ki öyle düşünmediğini Zarah da çok iyi biliyordu, yumuşak bir şekilde sordu. «Eğer bilmiyor idiyse, eğer Anne'in hastalığını bildiren mektup elinize geçmemiş idiyse Miss Thornton, o halde Dalvik'e neden geldiniz?»

«Ben...» Genç kız gerçek nedenin dışında, bu adama söylemek için bir şey bulmalıydı. «Geldim çünkü...» Aklına birden güzel bir bahane gelmişti. Ama oldukça uzun bir süre tereddüt etmişti. «Teyzeme küçük ev hakkında konuşmaya geldim,» dedi nihayet.

«Küçük ev mi?» diye alay etti Stein. Zarah gayet iyi biliyordu ki, gerçekler kimse tarafından tartışılmayacağı halde, bu söylediğine fazla bir şey ilave edecek olursa Stein tarafından mutlaka araştırmaya konulacaktı.

«Annemle birlikte üzerinde yaşadığımız arazi annem ve teyzeme ortak olarak bırakılmıştı,» dedi yine de. «Annemin ölümünden birkaç hafta sonra buraya gelip, teyzeme o araziye ne yapmamı istediğini sormak istedim.» Yalandan hoşlanmadığı için sonu pek inandırıcı olmamıştı. Ama Stein'in yüz ifadesinde kaba bir şüphecilik fark edince, birden sabrı taşı. «Neye istiyorsan ona inan,» diye haykırdı. «Dalvik'e geliş nedenimin zengin bir kız olma arzusuyla hiçbir ilgisi yok.» Kızgın bir halde, maddi durumunu bu adama belli etmek istemeyerek, gururla devam etti. «Teyzem mirasını bana bırakmadan önce de yoksul sayılmazdım!»

Az sonra Zarah bu son ifadesinin Stein'da boğaya gösterilen kırmızı örtü tesiri yaptığını görecekti. Çünkü onun hiddeti Stein'in kinin yanında çok hafif kalmıştı.

«Bana hikâye okuma aylak şıllık! Firmayı devraldığımdan beri senin faturalarını ben ödüyorum.»

«Sen mi ödüyorsun...?» Bütün bütün hayrete düşen Zarah çabucak kendini toparlayarak devam etti, «Saçmalama! Ben...»

«Saçmalamak mı?» diye birden genç kızın sözünü kesti Stein. «Evet saçma, doğru! Sen lüks içinde bir yaşam sürerken, iki ucu biraraya getirebilmek için çırpınan bendim burada.» Şahlanmış olan hiddetinin önünü alamayarak, aralarındaki mesafeyi birkaç adımda katetti ve genç kızın ellerini kabaca yakaladı. «Bu eller...» diye gürlereyerek, sanki ince, beyaz eller ona hakaret ediyormuşçasına onlara nefretle baktı ve Zarah'nın yüzüne doğru uzatarak, «...bir tek gün

çalıştılar mı?» diye sordu.

«Para karşılığı hiçbir işte çalışmadım eğer sormaya çalıştığın buysa,» diye karşılık verdi genç kız. Aynı zamanda Stein hırsla öne doğru çıkmış çenesi, faltaşı gibi açılmış gözleriyle, Zarah'nın ellerini hırsla bıraktığında onun karşısında sinmiş görünmemek için büyük gayret sarfetti. «Annem yarı sakat bir insandı ve evde bana ihtiyacı vardı,» dedi. Artık kendini toparlamış sayılırdı ve maaşlı bir işte çalışmama nedenini ona itiraf etmek zorunda bırakıldığı için bu adamdan nefret ediyordu. «Ama çalışmam için herhangi bir neden yoktu ki,» dedi birden alevlenerek. «Büyükbabamın hem annem, hem de Anne Teyzem adına kurduğu vakıftan gelen para,» diyerek başım arkaya doğru itti. Ne de olsa Stein'ın, babasının zavallı bir aileye karıştığını düşünmesini istemiyordu, «...bizim rahat bir şekilde yaşamamızı sağlayacak miktarın çok daha üstündeydi.»

'Buna da itiraz et de görelim,' diye geçirdi içinden Zarah büyük bir zafer hissiyle. Stein'la tartışmaya girerek kendini küçültmeme çabası içindeydi, ama her zamanki burnu havada tavrıyla genç kıza bakarak, «Anne'e İngiltere'den hiçbir zaman para gelmedi,» dedi açıkça.

«Ama mutlaka gelmiş olmalı! Büyükbabam çok dürüst bir insan olarak tanınırdı. Kızlarından birine ödeme yapıp, ötekini...»

«Teyzenin eline geçen para yalnızca, Kindedalen Industrier'dan gelen paraydı,» diye silindir gibi geçti aradan Stein. «Tutarlı bir firma haline getirebilmek için gece yarısına kadar çalıştığım, ama sana lüks bir yaşam sağlayabilmek gayretiyle sürekli kam kuruyan Kindedalen Industrier'in ta kendisi.»

Bu söylenenler doğru olsaydı korkunç bir şey olurdu, ama hiçbirinin gerçeklerle yakından, uzaktan ilgisi yoktu. Zarah'nın annesi ona vakıftan bizzat söz etmişti. Kendisi de, ülkesi olan Norveç'in buz gibi kışına benzeyen bu Norveçli'nin söylediklerinden çok, pek tabii yumuşak ve sıcak kalpli olan annesine inanacaktı.

«Herr Kindedalen, size inanmıyorum,» derken genç kızın sesindeki pervasızlık ve soğukluk, karşısındaki adaminkine eşitti.

Stein'ın, kendisine yalancı denilmesinden hiç hoşlanmadığını hemen gördü. «İspat ister misin?» diye birden çıkıştı adam, şakaklarındaki kasları sıkarak. «Hepsini kayıtlarda bulabilirsin. Üç ayda bir yapılan ödemelerle, bankadaki hesapta zaten eksik olan para mevcuduna, taşıyabileceğinden çok fazla yüklenildiğini! Ayrıca...» diye devam etti bembeyaz düzgün dişlerini sıkarak. «... tüm gecikmiş ödemelerin yanında, İngiltere'ye yapılanlara tanınan önceliği. Hepsini belgeleriyle ispat edebilirim.»

Stein'ın üç ayda bir yapılan ödemelerden söz etmesiyle, Zarah yavaş yavaş şüphelenmeye başlamıştı. Çünkü annesi daha önce vakıftan gelen paranın ödeme şartlarından ona hiç bahsetmemişti. Ama ona hâlâ inanamıyordu.

«Bir yanlıştın var,» dedi. «Annem bana demişti ki...»

«Annenle paylaşmadığın ne kadar çok az şey varmış,» dedi Stein alaycı bir tavırla, genç kızın daha önce annesinin mektuplarını onunla paylaşmadığını söylediğini kastederek. «Ve tabii ki senin o pahalı giysilerinin parasının Norveç'teki bir sersem tarafından ödendiğini gösteren bir ihbarname de geçmedi eline!»

Demek Zarah pahalı elbisesiyle yemek odasına girdiğinde Stein'ın bu kadar dikkatini çekmişti. Oysa ne elbisesinin, ne de kendisinin fark edilmediğini sanmıştı. Ama genç kızın şüphesi arttıkça ve Stein'ın keskin gözlerinden hiçbir şeyin kaçmadığını anlayınca, giysilerini ucuz mağazalar zincirlerinin birinden seçmiş olmayı bütün kalbiyle diledi. Karşısındaki adamın gözlerinin,

üzerindeki elbiseye ve vücudunun yuvarlak çizgilerine takılıp kaldığını fark ettiğinde, hayatında hiç bu kadar utanmadığını hissetti. İçi birden şüpheyle dolmuştu, inanmak istemediği halde, Stein'in korkunç açıklamaları, kafasında yavaş yavaş birer gerçek halini almaya başlamıştı.

Stein'in, alaylı ifadesine cevap beklediğinin farkına varan Zarah, «Annem yıllardır rakamlarla çalışmış bir insan olarak, her türlü maddi sorunumuzun altından benim tecrübesiz becerilerime ihtiyaç duymadan, rahatlıkla kalkabilecek kapasitedeydi,» dedi.

«O günlerde maddi sorunların altından kalkmakta benden çok daha başarılıydınız,» diye homurdandı Stein. Bu arada, istemese de duydukları genç kızın içine taş gibi oturmuş ve artık kaynama noktasına geldiği anlaşılın Stein'in karşısında kendini çok kötü hissetmeye başlamıştı. Sanki babasının oturma odasında Zarah'yı görmeye tahammül edemiyormuşçasına, «Neden defolup gitmiyorsun buradan?» diye iğrenç bir şekilde bağırdı.

O an için Zarah'nın yapmak istediği şeyden daha iyisi düşünülemezdi. Her ikisi de birbirlerinden şiddetle nefret ediyorlardı. Doğru Bergen'e gidip, oradan da sabah ilk feribotla İngiltere'ye geçeceğini söylemek Zarah'nın dilinin ucuna gelmişti, ama kendini tuttu. Çünkü onu dünyaya getirenin iki kardeşten hangisi olduğunu hâlâ öğrenebilmiş değildi. Stein genç kadının gururunu ayaklar altına almakta çok başarılı olmuştu, ama onun nefreti bile Zarah'yı öğrenme işleğinden geri çevirmeye yeterli değildi.

Genç kızın inatçı kişiliği şimdi daha da ön plana çıkmıştı. Son birkaç dakika içinde yaşadığı olaylardan sonra içinde ne kadarlık gurur kaldıysa, Zarah büyük bir gayretle hepsini toparladı ve gergin olmamaya dikkat ederek, karşısındaki adama meydan okudu. «Neden gidecekmisim?»

Stein'in gözlerindeki pırlıtyı görünce, bunun onun kendisine duyabileceği hayranlıktan ileri geldiğini düşünerek, bir an için aldandı genç kız. Sonra onun her zamanki düşmanca tavrıyla karşılık verdiğini duydu ve kızmış olduğunu anladı.

«Seni bu çatı altında görmenin beni çileden çıkartıyor olması bir yana, babama da sürekli, kaybettiği karısını hatırlatıyorsun.»

Zarah, Stein Kindedalen'in hiç de misafirperverce olmayan sözlerini duymazlıktan gelemezdi, çünkü bulabileceği her türlü ipucunu araştırmak zorundaydı. Bir kez daha düşünmeden hareket ederek, birden, «Anne'e benziyor muyum?» diye sordu.

Stein bakışlarıyla genç kıyı dondurmakta ustaydı, ama bu kez Zarah başını çevirmemekte ısrar etti. «Bir aile benzerliği var,» dedi nihayet Stein gene soğuk bir sesle. «Atiksin, zekisin, Miss hornton, babamın yemekte sana nasıl baktığının farkındasındır mutlaka.»

«Evet... bir kez dikkatimi çekmişti,» diye kabullendi Zarah. «Ama...» söylemek istediğini tamamlamadan Stein araya girerek, yeterince yaralanmış olan gururunu iğneledi.

«Hisselerini senden satın alacak olursam, İngiltere'ye geri döner misin?»

Gurur ve inatçılık hissi şimdi başa baş gidiyordu. İngiltere'ye neden dönmeyeceğine, en azından şimdilik bile olsa, karar vermişti. Ama, Stein'in ona bu konuda ısrar ediyor olması, üstelik buradan derhal ayrılmasını istemesi onu iğneliyordu. İğnelemek de, genç kadının tabiatına ters düşen bir davranış tarzı olan duygusuzluğa itiyordu onu. Bu kez gurur ve inatçılığa bir de duygusuzluk katılmıştı, böylece genç kıyı, Stein odasına girmeden önce aklından geçirdiği şeyleri söylemekten vazgeçmişti.

«Ooo,» diye misillemeye kalkıştı Zarah, «Bu kadar kızmanın nedeni bu demek? Hisseler ve onlara benim sahip olmuş olmam. Eğer firma bir kez daha el değiştirme tehlikesiyle karşı karşıya kalacak

olursa, benim karşı tarafın lehine oy kullanmamdan korkuyorsun.»

Stein'in çenesinin birden irkilmesiyle, kendisinin de onu başarıyla iğnelediğini anlamıştı. Yalnız, «Kısa sürede çok şey öğrenmiş benziyorsun,» cevabını alınca, kendisini daha çok iğnelenmiş hissetti.

Her nasılsa, Zarah karşılıklı saldırılan yüzünden gitgide gerilen atmosferi yumuşatması gerektiğini düşünürken, ne olduğunu bilemediği bir şey onu, Stein'ı sabrının sınırına kadar itmeye zorladı.

«Başka ne bekliyordun?» diye alay etti. «Hakkımda bu kadar yüce düşüncelere sahip olduğuna göre, koparabildiğimi koparma fırsatını kaçıracağımı düşünmemişsindir herhalde?»

Stein'in iki yanında sarkık duran ellerini sıkıp, gevşetmesinden genç kızın alaycı konuşmasını bir türlü hazmedemediği anlaşılıyordu. Eğer paçayı kurtarabildiğinden emin olsa, memnuniyetle o an boğazına sarılırdı Zarah'nın. Ama, genç kız alaycı konuşmasına iki katı karşılık beklerken, Stein kısa bir süre düşünüp, 'Bu kız, onu boğazladığım için çarptırılacağım cezaya değmez,' kanaatine vararak, kısaca, «O halde?» diye sordu. Zarah'nın içinden gene şeytanca fikirler geçiyordu. Bu belki de bunca zamandır, annesinin ona gelirlerinin kaynağı hakkında yalan söylemiş olduğunu öğrendiğinde içine düştüğü şoktan kurtulmanın bir yoluyla. Her neyse, genç kız Stein' in ne sormak istediğini çok iyi bildiği halde, anlamazlıktan geldi.

Küstahça omuz silkerek, «O halde ne?» diye sorarken, tavrının karşısındaki insanı dürtüyor olmasına dikkat etmedi.

«Lanet olası,» diye adeta kükredi Stein. «İngiltere'ye dönecek misin sen?»

Yüzündeki zalim bakış, genç kıızı ellerini her an boğazında hissedebileceği yolunda uyarmalıydı, ama onu kontrolü altına alan her neyse bir türlü bırakmak bilmiyordu.

«Öyle bir şey yapsam bayılırdın, değil mi?» diyerek alaycı tavrını sürdürmeye ısrarla devam etti Zarah. «Herr Langaard'a koşup, teyzemin mirasının şartına uymayarak, Norveç'teki altı ayımı doldurmadan ülkeyi terk ettiğimi bir an evvel söylemek, için nasıl da sabırsızlanıyorsun!» Stein'in gözlerinde beliren hiddet ateşi, ona fazla ileri gittiğini bildiriyordu. Ama hâlâ ne tarafından itildiğini bilmeyen genç kız, devam etti. Nihayet Stein sınırın ötesine geçmişti. «Böylece,» dedi Zarah hakaret dolu bir sesle, «Bana para ödemekten de kurtulmuş olursun!»

Genç kızın ağzından çıkan kelimeler henüz bitmişti ki, sinirden gözleri dönen Stein müthiş bir hırsıyla onu yakaladı. «Önce bana yalancı dedin,» dedi dişlerini gıcırdatıp, kollarını sıkarak. «Şimdi de sahtekar diyorsun,» diye gürlledi. «Buna kaşınmak derler!»

Birden paniğe kapılan Zarah, Stein'in ellerinin yavaşça boğazına yaklaşmakta olduğunu fark ettiğinde hızla kurtulmaya çalıştı ve bu davranışı yüzünden dengesini kaybetti. Ama onun üstüne düşerken genç kız ellerini yukarı doğru ani bir hareketle kaldırarak, kendisini sınımsız kavramış olan ellere vurdu.

Stein'in, boğazını sıkın ellerinden kurtulmanın verdiği rahatlama hissi fazla uzun sürmedi. Çünkü Zarah bu kez kendini onun kollarında bulmuştu.

Genç kız çılgınca onun kollarından kurtulmaya çalışıyordu, ama son derece öfkeli olan Stein onu kesinlikle bırakmıyordu. Sessiz bir savaş sürdürürlerken gözleri birleşti ve genç kız kurtulmaya çalışırken Stein'in gri gözlerinde beliren parıltıyı gördü. Zarah adamın temasından tiksinti duymuştu ve onun da bunu mutlaka fark etmiş olduğunu düşünüyordu.

Stein'in başının kendisinininkine yaklaşmakta olduğunu gördüğünde, gözlerindeki parıltının ne

anlama geldiğini kavramıştı. Demek başına bir cinayet suçu saracağına, Zarah'nın yüzündeki tiksinti ifadesini görünce, onu bu şekilde cezalandırmaya karar vermişti.

Zarah, Stein'in ağzını kendi ağzı üzerinde hissedince, bütün gücüyle karşı koymaya çalıştı. Adam bir an için durduğunda, «Bırak beni,» derken, ağzı üstüne kapanan Stein onu susturmuştu.

Zarah bedenini saran kolların basıncının arttığını hissetti.

Neden Zarah'nın tüm bedeni birdenbire karıncalanmaya başlamıştı? Stein'in güçlü vücudundan kendisini koparamayan genç kız, beyni tarafından verilen 'bütün gücünle karşı koy,' emrine kaslarının kesinle uymadığını gördü.

Sonra Stein'in omuzlarını yumruklamaya son verdi ve avuçlarını açarak ona yalnızca tutundu. Çünkü yapabileceği başkaca bir şey yoktu. Ardından dudakları üzerinde ezici basıncın hafiflediğini hissetti. Onu hâlâ sınıksız tutmasına rağmen, Stein'in öpüşü artık cezalandırıcı değildi. Dudaklarıyla genç kızinkileri ustaca aralamaya çalışırken, bir yandan da karşılık arıyordu. Ve birden Zarah'nın ona karşılık verdiğini gördü.

Stein onu kendine yapıştırdığında ve Zarah da vücudunun onunkinin karşısında eridiğini hissettiğinde, birden ne yaptığını fark eden genç kız o anda kendini geri çekmiş ve Stein da onu itmmişti.

Bu kadar nefret ettiği adama karşılık vermiş olmak Zarah'yı oldukça sarsmıştı ve Stein'in bir anda tekrar yüzüne dönen düşmanca ifade, genç kıza pek yakında yeni bir hakaret duymaya hazır olmasını söylüyordu.

«Eyvah Stein,» diye ilk söze giren Zarah oldu. İlk adını ağzına almış olmanın verdiği zevkle, «O hisseler için çaresizlikten deliye dönmüş gibi bir halin var, değil mi?» diye sordu. Bir cinayet davasının her şeye rağmen Stein'a eğlenceli gelebileceği korkusuyla acele geri çekilmeyi de ihmal etmedi. Şimdi kapıya yaklaşmıştı ve Stein tehlikeli olamayacak kadar uzaktaydı. Sevimli bir tavır takınarak, «Üzgünüm, ama böyle bir iyilik yapmak zorunda değilim,» dedi. «Her geçen gün biraz daha değeri artan o hisseleri şu anda elden çıkartmakla büyük bir aptallık etmiş olacağımı sen de düşünürsün herhalde.» Sözü bitirir bitirmez, Stein'in yerinden hareket etmesiyle birlikte, odadan kaçıp gitti.

O gece doğru dürüst uyuyamadı. Kafasındaki onca düşüncenin yanında uykuya pek yer yoktu. Ne Stein'in onu öpüşünü, ne de kendisinin, bu öpüş ceza olmaktan çıkıp zevk verir bir hale dönüştüğünde, karşılık verişini düşünmek istemiyordu. Onun yerine oturma odasındaki konuşmayı tekrar aklından geçirmeyi tercih etti. Aralarında geçen laf düellosuna 'konuşma' demek oldukça kibar kalıyordu.

Stein'dan ve onun her şeye hâkim kişiliğinden uzak bir halde düşünürken, birden annesinin kendisine vakıf parası hakkında yalan söylemiş olmasını inanılmaz buldu. Öte yanda Stein kendisine yalancı denilmesinden hiç hoşlanmamış ve üç aylık ödemelerin kendisi tarafından yapıldığı konusunda en ufak bir gerileme göstermemişti. Hatta bu ödemeleri ispat edebileceğini bile iddia etmişti. Tabii Zarah böyle bir şey isteyip kendini kesinlikle küçük düşürmezdi.

Gerçeği ararken Zarah, bu konuyu sürekli kurcaladı, ama tüm çabası boşunaydı ve bir saat sonra tek bir çözüm yolu bulabilmişti. Bankaya yazacağı herhangi bir mektuba cevap gelmesini bekleyemezdi, o halde en iyisi pazartesi günü İngiltere'yi aramaktı.

Ne gariptir ki, banka müdürüyle konuşmak önem taşıyan acil bir iş haline geldiği halde, uyanık olduğu son saniyelerdeki düşüncesi bu değildi. Uykuya dalmadan önce hatırladığı tek şey Stein'in

onu yumuşak bir şekilde öpüştü.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**
Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 13, 2007, 05:36:29 ÖS**

Bölüm Beş

Pazartesiye kadar Zarah, Haldor Kindedalen'ın evinin düzenine biraz daha alışmıştı. İngiltere'deki bankanın müdürüyle yaptığı görüşmeden sonra kendini toparlaması, bu eve alışmaktan daha uzun sürmüştü.

Ölmüş olan annesinin iş meselelerini, adamın telefonda görüşmeyi kabul edip etmeyeceği meçhuldü. Ama aslında üzülmesine hiç de gerek yoktu. Norveç'ten arıyor olduğunu söylemek kimliğinin güvenilirliğini teyid etmek için yeterliydi.

«Bu acınız esnasında ailenizin diğer fertleriyle beraber olabilmekten güzel ne olabilir?» demişti müdür.

Onun Norveç'te akrabaları olduğunu banka müdürünün biliyor olmasına hayret etmişti. Ama annesinin bu adama, bir ara Norveç'te kardeşi bulunduğunu söylemiş olması pekâlâ mümkündü.

«Akrabalarımın yanına gelmeye bir anda karar verdim,» dedikten sonra Zarah daha önce planladığı şekilde konuşmasını sürdürmüştü. «Korkarım İngiltere'den telaşla ayrılırken halletmem gereken bir iki konuyu atlamışım.»

«Anlıyorum,» dedikten sonra kibarca sormuştu adam, «Size nasıl yardımcı olabilirim? Para sıkıntısı mı çekiyorsunuz?»

Zarah sesini hoş tutmaya gayret etmişti. «Yo, yo öyle bir şey yok.» Yakında banka müdürü genç kızın maddi sıkıntılarını öğrenecekti nasılsa. «Yalnızca annemin veraset işlemleri tamamlanincaya kadar, banka hesabının dondurulacağını düşündüm, ama şimdi aklıma bir şey geldi. Haber vermem gereken o kadar çok insan vardı ki, üç ayda bir yapılan ödemelerin artık kesilmesi için resmi bir başvuruda bulunmadım.»

Zarah hiç takılmadan işin sonuna geldiğini sandığında, banka müdürü şaşkınlıkla sordu : «Sizin adınıza başvuruda bulunmamı mı istiyorsunuz Miss Thornton?»

Genç kız devam etmek zorundaydı. «Hayır onu ben yapabilirim,» dedi hemen. «Yalnız yanımda adres yok.» Hattın öbür ucunda, telefon müdürün odasına bağlanırken getirilen kâğıtların hisirtisini duyan Zarah, adamın ona adresi verebilmek için dosyasına başvurduğunu anladı.

«Evet... Herr Stein Kindedalen... Bu şahıs annenizin ölümünden haberdar, değil mi?»

Zarah telefona sınıksız yapışmıştı ve kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. «Tabii. Yalnız annemin de her zaman titizlikle üzerinde durduğu gibi iş iştir, onun için bu haberleşmeyi de yazılı yapmamı arzu ederdi gibi geliyor bana.»

«Muhakkak, muhakkak,» diye onayladı adam, sonra da Zarah'nın yazmaya bile gerek görmediği bir adres okudu. Resmi bir bildiriye bulunulsa da bulunulmasa da, Stein Kindedalen bundan sonra İngiltere'ye nasılsa bir kuruş bile göndermeyecekti artık.

Genç kız telefonu kapatıp, yanından uzaklaştığında yıkılmak üzereydi. Beyni tekrar çalışmaya

başladığında, gene kendi kendine sorular sormaya başlamıştı... neden?

Üç aylık ödemelerin teşvikçisinin Anne Teyze olduğu apaçık ortadaydı, ama neden? Diyelim ki herhangi bir geliri olmadan çocuk yetiştirmek kardeşine zor geliyordu. Anne, Haldor'dan, ona gönderilmek üzere harçlık ister miydi? Adamın kendi firmasına maddi zarar getirse bile? Kendi sorusuna gene kendi cevap bulduğunda, Zarah'nın midesi düğümlemiş gibi oldu... Eğer çocuk Anne'inse bu mümkündür.

Zarah'nın aklına gelen ikinci soru, acaba Haldor, başka geçerli nedenler aranmadan Anne'in bu arzusunu, firmasını kaybetmek pahasına da olsa, kabul eder miydi?

Genç kız çaresizlikten çılgına dönmüş bir halde, Haldor Kindedalen'a bildiklerini anlatmasını söylemek istedi. Ama manen yıkılmış olan adamın halini hatırlayınca, ona hiçbir şeyin sorulamayacağını düşündü. Stein'a zaten soramazdı.

Stein'ı düşününce, bir an durdu ve ikide bir aklına gelen, dudaklarının birbirine temasını kafasından çıkartıp attı. Ama gene de kendi kendine sormadan edemedi. Stein işi devraldığında üç aylık ödemeleri neden kesmemişti?

Ödemek zorunda değildi ki! Stein'ın o firmayı ayakta tutabilmek için verdiği mücadeleyi Olav Langaard anlatmıştı. O halde firmanın değerli kaynaklarının, eritilip yok edilmesine neden izin vermişti? İdareyi ele geçirdiğinde bu ödemeleri iptal edeceğine, neden devam etmişti? Firmayı uçurumun daha derinliklerine iten bu üç aylık ödemelerin ne demek olduğunu şüphesiz babası'na sormuş olmalıydı. Ama Haldor Önemli bir şey biliyorduydu bile, oğluna söylememiş ol-malıydı, yoksa Stein her zamanki duygusuzluğuyla bu konuya mutlaka değinirdi.

O ödemeleri durdurmak Stein'ın gücü dahilinde olduğu halde, neden devam ettirdiğini anlamak pek zor olmadı Zarah için. Çünkü babasına karşı duyduğu sevgi ve saygı Stein için her şeyin üstündeydi. Onun, babasına kusursuz bir sevgi ve saygıyla bağlı olduğunu Zarah kendi gözleriyle görmüştü ve bu, kendi durumunu güçleştirse bile, bir çift İngiliz kadının rahatını sağlamak zorunda olduğunu düşünmesinin tek nedeniydi.

Çarşamba gününe kadar genç kız Stein'ın söylediklerinin her bir kelimesinin doğru olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Stein'ın çok çalışması sonucunda, Zarah'nın yaşantının 'dört başı mamur' bir hal almış olması, bu adam tarafından acımasızca hırpalandıktan sonra, kolay yutulur bir lokma değildi. Onun gece gündüz demeden çalışarak kendisinin bakımını karşılamış, hatta üzerine giydiği elbiselerin bile faturalarını ödemiş olduğunu düşündükçe, genç kızın rengi uçuyordu. Sonuç olarak, onunla fazla karşılaşmak zorunda olmadığı için minnettardı.

Onu çok sık görmüyor olmasının nedeni, genç adamın, babasıyla ilgileniyor olmasından kaynaklanıyordu. Haldor dikkatini toplama yeteneğini karısının ölümünden bu yana kaybetmiş gibiydi. Bu sebeple, bir süre için araba kullanmaktan vazgeçmişti. Stein, her gün biraz olsun babasını evin dışına çıkartmış olmak niyetiyle, onu alıp gezdiriyordu.

Hâlâ kimin çocuğu olduğunu öğrenememenin verdiği huzursuzlukla, Zarah odasında oturmuş aşağı inmek için yemek saatinin gelmesini bekliyordu. Birden Norveç'e yaptığı ziyareti daha fazla uzatmanın ne kadar anlamsız olduğunu düşündü. Ortada hiçbir zaman bir vakıf olmadığı ve bugüne kadarki giderlerinin Stein Kindedalen tarafından karşılandığı dışında başka hiçbir şey öğrenememişti.

Haldor'un hâlâ kötü durumda olması, bir gün Zarah'nın annesinin Margaret değil, Anne olduğuna dair düşüncelerine ağırlık kazandırmak için, kendisine az da olsa bilgi vermesi umudunun kaybolmasına neden olmuştu. Zavallı adamcağız öylesine mutsuzdu ki, teknesine bile ilgisi kalmamıştı. Zarah'nın anladığına göre bu tekne Anne'le Haldor'un çok sevdikleri bir şeydi. Ama

daha o sabah kahvaltıda Stein, babasına gidip tekneye bir göz atmayı teklif ettiğinde, adam yorgun bir ifadeyle onu satmak niyetinde olduğunu söylemişti.

Akşam yemeği gene her zamanki gibi Haldor' un çok az yemek yemesi ve çok az konuşmasıyla geçti. Artık Zarah başını kaldırdıkça bu adamla göz göze gelmeye alışmıştı.

Bu akşam da genç kız ağzına bir parça balık atıp başını kaldırdığında gene aynı şey olmuştu. Karşısında oturmakta olan adamı kendisine bakarken yakalamıştı. Yapabileceği başka bir şey olmadığı için gülümsemişti Zarah. Ama sonra başını hafifçe çevirdiğinde Stein'in her ikisine birden baktığını gördü.

Nasıl olduysa, Stein bakışlarını bütünüyle genç kıza çevirdiğinde, Zarah gülümsemeye devam etti. Ama sonra o gözlerdeki soğuk ifadeyle, «Neden evine dönmüyorsun?» deyişinin tekrarımla sezince, elinde olmayarak sinirlendi.

«Bu dilbalığı,» dedi genç kız, dikkatini balığa çevirerek, «Tek kelimeyle enfes olmuş.» Belirli bir kimseye hitap etmemişti, ama cevap veren Stein oldu.

«Yarın bulduğunu yemek zorunda kalacaksın.» Babasının önünde" her zaman olduğu gibi ses tonu insancaydı. «Fru Onsvag perşembeleri izinlidir.»

Zarah aynı insancıl tavırla karşılık verip vermemek konusunda bir karara varıncaya kadar, Haldor Kindedalen birden söze girdi. «Fru Onsvag'ın izinli olduğu günlerde Anne onun işlerini devralmakta ısrar ederdi,» dedi. Stein'in o anda birdenbire donakalması karşısında, Zarah teyzesinin ölümünden bu yana, adamın karısının adını ilk kez ağzına aldığı anladı. Haldor devam etti, «Anne, ev kadını rolünü oynayabilmek için bir tek perşembe günleri fırsat bulabildiğini söylerdi.»

Haldor konuşmasını bitirdiğinde odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Zarah adamın nihayet üzüntüsüyle uzlaşmak için ilk adımı atmış olabileceğini düşündü. Adamcağızın bu hali genç kıza oldukça dokunmuştu.

Haldor yavaş yavaş kabuğuna geri çekilmeye başlamıştı ki, Zarah kendini tutamayarak, «Haldor Amca,» dedi, yumuşak bir sesle yaşlı adamın dikkatini çekerek. «Eğer yarınlık mutfak işlerini ben üzerime alacak olursam, alınmazsınız umarım.»

Sorusu dakikalarca cevapsız kalınca, genç kız fazla ileri gitmiş olmaktan korktu. Stein'in düşmanca bakışımı arandı, ama daha önceleri sürekli araya girmesine rağmen ilk kez, babasını korumak amacıyla olsa gerek, o da Zarah gibi babasının cevap vermesi için bekliyordu.

«Burası artık senin de evin Zarah,» dedi adam nihayet. «Lütfen dilediğin gibi davran.»

Mutfak işlerini üzerine alması için hiç de hararetli bir davetiye değildi bu, ama onun 'burası artık senin de evin,' demiş olması Zarah'mn adeta içini ısıtmıştı. Gülümseyerek, «Teşekkür ederim,» dedi.

Genç kız birkaç saat sonra yatağına uzandığında düşündüğü Haldor Kindedalen değil oğluydu. Stein'm ona fırlattığı bakışı görmezlikten gelir gibi yapmıştı, ama aslında zihni onu aynen kayda almıştı. Belli ki Stein, mutfak Zarah'ya kaldığına göre, yarın yanık yemekler yemek zorunda kalacaklarını düşünüyordu.

Ertesi sabah genç kız kileri karıştırdığında kahvaltı sorun olmaktan çıkmıştı. Haldor az pişmiş yumurta ve ince, yağlı ekmeğin dilimleriyle tatmin olmuştu. Stein ise peynir ve soğuk et çeşitlerinin bulunduğu tabak ve yanında durmakta olan ekmeğin sepetinden kendi yiyeceklerini kendisi alıyordu. Zarah da onlarla birlikte oturmuştu, ama önündeki kâsenin içinde bulunan mısır

gevreğini bitirdiği gibi derhal mutfağa döndü.

Mutfak penceresi çiçek tarhlarıyla sınırlanmış yemyeşil bir bahçeye bakıyordu. Zarah dolaplardan indirdiği şeyleri tekrar yerlerine yerleştirirken, bir süre durup dışarıyı seyretti. Kadife çiçekleriyle, margaritlerin turuncu ve beyaz tonları, pastel renkli aslanağızlarıyla birbirlerine karışıyordu. Bahçenin orta yerinde, kırmızı, sarı ve pembe güller, rengârenk yıldız çiçeklerine ve turuncu zambaklara 'günaydın' der gibi sallanıyordu. Bu görüntünün aynen, İngiliz taşra bahçelerine benzediğini düşündü Zarah. O anda bu bahçenin teyzesi tarafından yaratıldığını ve çok da sevildiğini anladı.

Zarah, güllerden birine konan beyaz kelebeğin kanatlarının titretmesiyle dikkati dağılana kadar bu sessiz ve huzurlu manzarayı seyretti. Tekrar işinin başına dönüp bulaşıkları yıkamaya başlamıştı ki, pencere bir kez daha dikkatini çekti. Haldor Kindedalen bahçeye çıkmıştı. O da oğlu gibi uzun boyuydu, ama Stein dimdik bir halde ve kararlı adımlarla yürürken, Haldor üzüntüden omuzları çökmüş, öne doğru hafifçe kamburlaşmış, tedirgin adımlarla geziniyordu.

Yaşlı adam kendi özel düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, birisi tarafından izlendiğinin farkında bile değildi. Zarah başını çevirerek tekrar bulaşıklarına döndü. Ama genç kızın içinde, hiç haberi olmaksızın bu adama karşı gelişen sevgi duygusu, bir aksilik olup olmadığını kontrol etmek için onu bir kez daha dışarı bakmaya zorladı.

Evet hâlâ oradaydı. Yalnız bu kez eğilmiş, makasla kestiği çiçeklerden bir demet oluştuyordu. Hiç kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan Zarah bu çiçeklerin teyzesinin en çok sevdiği çiçekler olduğunu biliyordu. Tıpkı Haldor'un bu çiçekleri mezarlığa götürmek için kestiğini bildiği gibi.

İşi bittiğinde yaşlı adam bahçeden ayrıldı. Zarah kederli bir şekilde onunla gitmeyi ne çok arzu etmişti. Anne Teyze ister teyzesi olmuş olsun, ister evrakların belirttiği gibi annesi, mezarı başına gidip, onu ziyaret etme arzusu için sarmıştı. Ama Haldor Kindedalen'in dünyasına davetsiz olarak girme korkusu ona engel oldu.

Genç kız mutfağı toparlarken, Stein'in arabasını çalıştırıp evden uzaklaştığını duydu. Babasını günlük gezilerden birine mi çıkarmıştı, öğlen yemeğine dönecekler miydi, Zarah hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da ilk duraklarının mezarlık olacağıydı.

Mutfak pırl pırl olmuştu. Zarah sakin bir kafayla şimdi ne yapabileceğini düşündü. Kendisinden ona 'amca' demesini isteyen ve içinde ona karşı bir sevgi beslediğini yeni keşfettiği adam sorusunun cevabı oldu.

Eline toz bezini aldığı gibi, ona ait olan küçük oturma odasına girerek, döndüğünde daha rahat edebilmesi için içeriye çeki düzen vermeye çalışıyordu. Minderleri kabartılan koltuk şimdi çok daha davetkar görünüyordu. Genç kız etrafın tozunu almaya devam ederken, birden duvarlardan birinin sol tarafında duran bir yazı masasına rastladı. Yaptığı işe kendisini öylesine kaptırmıştı ki, yazı masasının önündeki kapağın kilitli olup olmadığını düşünmeden, hiçbir yerde toz bırakmamak amacıyla kapağı kaldırdığında açılınca bir an durakladı.

Birden Stein'm kendisine, teyzesine benzediğini söylediği aklına geldi. Ama bugüne kadar teyzesinin bir fotoğrafını bile görmemişti. Eğer Anne'in bir yerlerde resmi varsa, o da ancak burada, Haldor Kindedalen'in en çok sevdiği odada olabilirdi. Karısının resminin ortada olmasını kaldıramayacak durumda mıydı acaba adamcağız? Yoksa dayanabilecek duruma gelinceye kadar, onu bu yazı masasının içine mi saklamıştı?

Mantıklı bir şekilde düşünmeden, yalnızca içinden gelen bir dürtüyle hareket ederek, teyzesine ne

kadar benzediğini öğrenebilmek gayesiyle masanın kapağını sonuna kadar açtı. Acele eden parmaklarla masanın içini karıştırmaya başladı. Genç kız fazla bir yere varamadan, birden son derece öfkeli bir böğürtü havayı yırtmıştı adeta.

«Bu ne cüret!»

Zarah kesik bir nefes alarak, birden yerinde döndü. Çevresinden habersiz bir halde teyzesinin resmini ararken, öfkeden gözü dönmüş olan Stein, eve dönmüş ve onu babasının kâğıtlarını karıştırırken yakalamıştı.

«İ... izah edebilirim,» diye kekeleydi genç kız. Stein'ın kendisine doğru hareketlendiğini görünce paniğe kapılmıştı.

Yüzündeki suçlu ifadeden dolayı, Stein onun açıklamalarını dinlemek niyetinde değildi anlaşılır. Kızın parmaklarının sıkışabileceğim düşünmeden, masanın kapağını büyük bir hızla kapattı. Hemen ardından da onu fazla kibar olmayan bir şekilde tek bileğinden kavradı ve ardı sıra sürükleyerek odadan dışarı çıkardı.

Zarah onun hızlı adımlarına ayak uydurabilmek için koşuyor, bir yandan da ikna etmeye çalışıyordu. «Aslında... düşündüğün... gibi... değil.» Stein nihayet onu çalışma odası gibi bir yere soktu.

Genç adam mesafesini koruyarak, genç kızın acıdan yanmakta olan bileğini savurdu, sonra da duvarın önünde duran cameranlı dolabın üstünden bir sürü kutu indirdi. Zarah hâlâ sakinleşmeye çalışırken o, kutular tarafından gizlenmiş olan duvara gömülü kasaya parmağıyla işaret ederek, «Seni döşemeleri sökme zahmetinden kurtarı-yım,» diye dişlerini gıcırdatarak konuştu. «Değerli olan her şey onun içindedir.»

«Ben...»

«Tanrım,» dedi Stein. Zarah'nın itiraz edeceği her şey karşısında kükremeye hazırды o an. «Üstelik babamın misafiri olacaksın...» Genç kıızı öldürecekmiş gibi bakıyordu ve siniri son haddine vardığında, «Aç,» diye haykırdı. «Şifresi teyzenin yaş günü. Onun kocasından çalmaya tamah ettiğine göre, aç!»

Böyle bir suçlama' karşısında, bu kez Zarah hiddetlendi. «Ben çalmaya çalışmıyordum,» diye kızgınlıkla patladı.

«Ben seni gördüm,» diye karşılığını yaptırdı Stein. «Sen...»

«Sen beni teyzemin resmini ararken gördün.» Zarah gerçeği saklamak için o anda fazla sinirliydi. «Birbirimize benzediğimizi söylemiştin,» diye atıldı. «Bugüne kadar onun hiç resmini görmemiştim, onun için yalnızca...»

Stein, «Merakını mı gidermek istedin?» diye genç kızın sözünü kesti. Onu azarlamaya başladığında, açıklamaları hakkında ne düşündüğü belli oluyordu. «Sen inanılmaz, aşağılık bir insansın! Bunca yıldır, oturduğun yerde sürekli aldın, aldın. Teyzene mektup yazıp, bir resmini bile istenemedin mi? Bunca yıldır, her şeyi bildiğin halde, teyzenin yardımı olmasa beş parasız olacağınızı bile bile, en ufak bir meraklılık emaresi göstermedin. Ama şimdi, bu merakın sana fazla gelme ye başladığına inanıyorum.»

Stein sözlerini bitirinceye kadar, Zarah'nın siniri, ani merakının nedenini ona açıklayamayacağını idrak edecek kadar yatışmıştı. Buna karşılık, mazereti Stein'ı daha çok sinirlendirmişse benziyordu ve sert bir yüz ifadesiyle, onun acıdan hâlâ yanmakta olan bileğini ikinci kez yakaladığında, genç

kız korku içinde geriledi.

Zarah, genç adamın kendisini çalışma odasından dışarı, ardı sıra çekiştirerek nereye götürdüğünü bilmiyordu. Ama merdiven başına geldiklerinde, Stein'ın yukarı çıkmak üzere dönüş yaptı-ğını görünce, duyduğu korku yerini dehşete bıraktı. Onun hiddetlendiğini daha önce de görmüştü ve bunu hiç unutmuyordu, çünkü o zaman sinirine hâkim olamayıp onu öpmüştü. Ama bu kez çok daha sinirli görünüyordu. Ve birden, genç kızın tirabzanlara yapışmış olan parmaklarını zorla kurtararak, onu merdivenlerden yukarı adeta taşımaya başladığında, Zarah'nın beyninde sanki bir şey «tecavüz,» diye haykırdı.

Stein onu henüz toplanmamış büyük bir yatak odasına ittiğinde, içinde bulunduğu panik hali daha büyük bir boyuta ulaştı ve «Bırak beni,» diye tiz bir çığlık attı genç kız.

«Zevkle,» diye ters bir şekilde karşılık verdikten sonra onu salıverdi Stein.

«N... ne... yapmayı düşünüyorsun?» dedi Zarah nefes nefese. Bir yandan da yavaş yavaş geri çekiliyordu.

Stein genç kızın ne söylemek istediğini anladığında şaşırıldı. Ama alaycı bir sesle, «O hale düşersem Tanrı yardımcım olsun,» dedi. Bunun üzerine Zarah ne alındı, ne de kendisini hakarete uğramış olarak gördü. Yalnızca rahatladı.

Stein yatağın yanındaki komodinin tarafına doğru ilerlediğinde, Zarah biraz daha rahatlamıştı. Bu arada yerde duran ve daha geçen gün Haldor' un ayağında gördüğü terlikler gözüne çarptı. Stein'in, genç kızın aklından geçen vahşeti, babasının yatak odasında yapmayacağı bir gerçektir.

Stein komodinin üstünde durmakta olan çerçeveli resmi alıp Zarah'nın eline tutuşturdu. Artık sinir, korku ve tahrik olmuş olan tüm diğer duyguları yok olmuştu.

Bu Anne'in resmiydi. Mutlaka o olmalıydı. Zarah resimdeki kırk yaş dolaylarında olduğunu tahmin ettiği, sıcak bir şekilde gülümseyen kadını incelerken Stein'in varlığını unutmuş gibiydi. Resimdeki kahverengi gözler, koyu renk saç ve düzgün zarif burun ona hiç de yabancı gelmemişti. Hatta genesi bile. Zarah gözlerinin sulanmaya başladığını hissetti. Genç kızı böylesine şaşırtan teyzesiyle aralarındaki benzerlik değil, Anne' in, annesinin gençliğinin bir kopyası olmasıydı.

Birden annesine karşı olan sevgisi kabarmıştı ve Stein'in karşısında gözyaşlarına boğulmak istemiyorsa, derhal resme bakmaktan vazgeçmeliydi.

Stein'in yanından hızla geçerek, elindeki resmi tekrar komodinin üzerine koydu. Hiçbir şey söylemeden odadan çıkacaktı ki, genç adam onu kolundan tuttuğu gibi kendisine doğru çevirdi.

Çenesinin altından tutup başını yukarı doğru kaldıran el olmasaydı, Zarah yukarı bakmazdı. Genç kızın gözlerinin buğulanmış olduğunu görünce, Stein, «Gözyaşları mı?» diye şüpheyile homurdandı.

Onun şüpheciliğine karşılık olabilecek cevabı o anda bulabilmek için Zarah'nın sınırları fazla bozuktu. Kendini toparlamaya çalışırken farkında olmadan boğuk bir sesle, «Anne... yani teyzem... bana annemi hatırlattı,» dedi.

Stein bir süre genç kızın buğulu gözlerine baktı, sonra birdenbire sert ifadesi değişiverdi. Zarah'nın kolunu sımsıkı kavramış olan eli de gevşemişti. Hatta sesi bile yumuşamış ve şüpheciliğini kaybetmişti. «Daha anneni henüz kaybettin,» dedi.

Onun bu yumuşaklığı karşısında hayrete düşen Zarah, Stein'in yüzüne bakakaldı. Adeta aptallaşmıştı.

Stein gri gözleriyle Zarah'nın yüzünü iyice incelerken birden, «Güzellik ailenizin en belirgin özelliği olmalı,» diye mırıldanınca, Zarah birden irkilerek gerçeklere döndü.

Bu adamın ağzından bugüne kadar hep tam tersini duymuşken, şimdi iltifatlar duymak Zarah'ın birden uyanmasına neden olmuştu. Stein'in kendisinden nefret ettiğini çok iyi biliyordu. Genç kızın buğulu gözleri, onun tabiatının insancıl olan tarafını ortaya çıkarmış olmalıydı ve pek fazla uzun sürmezdi nasılsa. O zaman da, bu buğulu gözlerle kendini kaptırdığı için her zamankinin iki katı kadar hakaret ederdi ona. Stein'in kendisine söylediği çirkin şeylerin hepsini hatırladı. Onu daha yeni hırsızlıkla suçlamıştı.

«Dikkat et Kindedalen,» diye güldü huysuzca ve kendisini gevşek bir şekilde tutan ellerden kurtuldu. Genç adamın yüzünde birden beliren hiddet ifadesini görmezlikten gelmişti. Zaten onun bu tarafına daha alışkındı. «Az sonra bir de bakacaksın ki, beni hırsızlıkla suçladığın için özür diliyorsun!»

Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Daha fazla konuşmasına hiç gerek yoktu. Babasının yazı masasını karıştırırken Zarah'yı nasıl yakaladığı hatırlatıldığında, Stein'in gözlerinde beliren parıltı, onun böyle şeyleri bir daha unutmamaya dikkat edeceğine dair iyi bir garantiydi. Genç adamın yüzündeki kaya gibi ifade, Zarah burada kalacağı sürenin sonuna kadar hiç durmadan ağlasa bile, Stein'in artık ona bir nebze olsun yumuşaklık ve yakınlık göstermeyeceğini belirtiyordu.

Stein, genç kız babasının odasını terk edinceye kadar, kendisinin de çıkmak niyetinde olmadığını belli edince, Zarah kapıya yöneldi. Sonra, birden durdu.

«Baban nerede?» diye sordu.

Stein'in yüzündeki soğuk maskenin üstüne küstahça bir ifade yayıldı ve Zarah bu sorusuna bir cevap alamayacağını sandı. Ama Stein sabırsızlığını belli ederek, ki Zarah'ya göre bu sabırsızlık genç kadının bir an evvel gözünün önünden kaybolması içindi, kısa ve ters bir şekilde cevap verdi.

«Yarım saatliğine yalnız kalmak istedi.»

Bu söylenenden anlaşılıyordu ki Stein, Anne'in mezarı başında yalnız kalmak isteyen babasına saygı göstererek onu mezarlığa bırakmış ve tekrar gidip onu alma vaktine kadar vakit geçirmek için eve dönmüştü.

Zarah kapıya doğru bir adım daha attığında, dağınık durmakta olan yatağa gözü takıldı. Zavallı adamcağızın yatağını bu halde bırakması mümkün değildi. Yatağı bir anda düzeltmeye koyuldu.

Bu arada Stein'a, «Sen kendi yatağını toplayacak kadar büyümüşsündür herhalde,» dedi.

«Sakın benim odama girme,» diye bir tehdit savurdu Stein.

Zarah, böyle bir şey söylemeyi hiç düşünmemiş olmasına rağmen, «Neden... Senin başucunda kimin resmi var bakalım?» diye sorduğunu fark etti.

«Hatasını bir türlü göremeyen, simsiyah saçlı bir İngiliz kızı olmadığından emin olabilirsin,» diye dişlerini gıcırdattı genç adam. Yatak odası kapısının hızla çarpılması genç kıza, bundan sonra söyleyeceklerini sadece kendisinin dinlemek zorunda olduğunu bildirmişti.

Bir dakikadan kısa bir süre içersinde, Zarah, Stein'a, başucunda kimin resmi olduğunu neden sorduğunu düşündü. Azıcık bile olsa ilgisini çekmiyordu ki bu konu.

Ama gariptir ki, Stein'in odasını paylaşan, kusursuz ve sarışın bir Norveçli kızın varlığını düşündüğünde Zarah'nın içini tuhaf bir his kaplamıştı.

Yatağın toplanması bitmiş, ama oda genelde derli toplu olduğu için, Haldor'ü rahat ettirmek için genç kızın yapacağı başka bir şey kalmamıştı. Tekrar bakmak için teyzesinin resminin yanına gitti ve bu kez annesiyle birbirlerine ne kadar çok benzediklerini görünce, içinin öncekinden çok daha kötü olduğunu hissetti. Stein'm, onun gözlerindeki yaşları gördüğünde nasıl beklenmedik bir yakınlık gösterdiğini hatırladı ve birden neredeyse karşı konulmaz bir pişmanlık duydu. Genç adam, onun ufacak bir üzüntüsü karşısında her erkeğin göstereceği tepkiyi göstermişti ve Zarah onun bu yakınlığını, hiç hoş olmayan dönem bir davranışla geri çevirmişti.

Pişmanlığının, Stein'in kendisine karşı sürekli müşfik ve nazik davranması ihtiyacından kaynaklandığı kuşkusuz, Zarah'nın hızla kendisini odadan dışarı atmasına neden oldu. Aman Tanrım, aklından neler geçiyordu? Hemen mutfağa yöneldi ve oraya vardığında, Stein'a hiç önem vermediğine dair kendisini temin etti.

Çok güzel bir yaz günüydü. Zarah öğlen yemeği için salata yapmış ve masada her zamanki yerine oturarak yemişti. Haldor ona baktıkça gülümsüyor ve arada sırada Stein'a laf sokuşturmaktan geri kalmıyordu.

Öğlen yemeğinden sonra Zarah bulaşıkları yıkadı ve akşam yemeği için pişirilecek neler olduğuna bakındı. Buzluğu açtığında kalabalık bir çeşitle karşılaştı. Tavuğun çözülmesi uzun zaman isterdi. Bir an için Stein'a bir porsiyon siyanür sunabilmeyi istedi ve bu fikrinden büyük zevk duydu. Ama hemen ardından zavallı babası aklına geldi. Nihayet, kırmızı şarap, soslu biftek ve ardından armut tatlısı hazırlamaya karar verdi.

Mönüde karar kılınmıştı, ama hazırlıklara başlaması için önünde daha birkaç saat vardı. 'En iyisi yürüyüşe çıkmak,' diye düşündü. İçini gene bir huzursuzluk kaplamıştı, acaba hiç rahat yüzü görmeyecek miydi?

Bu kez her zaman gittiği istikamet tersine gitmeye karar verdi. Kafasında belli bir hedef olmaksızın, deniz kenarında uzayıp giden yolda yürümeye başladı. Birden, bugüne kadar çıktığı yürüyüşlerde mezarlığa benzer bir yere rastlamadığını fark etti, o halde mezarlık belki de bu taraftaydı.

Stein, babasının yalnız kalmak istediği yarım saat için eve dönmeye karar verdiğine göre, evle mezarlık arası fazla uzak değildi demek. Eğer çok uzak olsaydı, Stein orada beklemeyi tercih ederdi herhalde.

Zarah, manzaranın dikkatini dağıtmasına izin vermemek için büyük bir gayret sarfederek yürüdü. Şimdi bir hedefi olduğuna göre, kolay kolay vazgeçmek niyetinde değildi. Ama epey bir mesafe gittikten sonra, mezarlığın aslında öbür yönde olması gerektiğini düşündü.

Genç kız etrafına bakınmak için durdu. Sonra yolun, ilerdeki dağın dibinden döndüğünü gördü ve buraya kadar gelmişken biraz daha gitmenin akıllıca olacağını düşündü. Aradığı şey virajın hemen arkasında olabilirdi.

Dağın arkasına dönen yol, küçük bir koyun etrafını dolaşarak devam ediyordu. Zarah, kıyıya bağlanmış birkaç kiralık tekne ve bunlardan birinin başında, tamiratla uğraşan, eğilmiş bir adam gördü.

Genç kız tam oradan geçip gitmek üzereyken, adam başını kaldırdı ve onu gördü. «God dag,» diye seslenerek ayağa kalktı.

Zarah, «God dag,» diye karşılık verdi. Bu iki sözcüğü söylerken bile, aksanı onun Norveçli olmadığını ele vermişti.

«Amerikalı mısınız?» diye soran adam başka bir şey söylemeden genç kadının yanına geldi.

Göründüğü kadarıyla yirmi yaşın sonlarına gelmişti, orta boylu ve yakışıklıydı. Ayrıca Zarah'ya kalırsa, bunların da pekâlâ farkındaydı. Gerçi gözlerinde çapkınca bir bakış vardı, ama zararsız görünüyordu.

«Ben İngilizim,» dedi genç kadın ve fırsattan yararlanarak, «Bana mezarlığın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?» diye sordu.

«Mezarlık mı?» Zarah bir an için adamın bu kelimenin anlamını bilmiyor olabileceğini düşündü. Ama ona Amerikalı mı olduğunu düzgün bir İngilizceyle sormuştu.

«Teyzem, Pru Kindedalen...» diye izah etmeye başlamıştı ki, daha fazla konuşmasına gerek kalmadı.

«Ah! Nerede yattığını öğrenmek istiyorsunuz,» diyerek olayı kavradığı gösteren genç adam, Zarah ne olduğunu anlayamadan, onun sağ elini yakaladığı gibi sıkışmış ve bembeyaz dişlerini göstererek, «Benim adım Rolv Fjeld,» diye kendini tanıtmıştı.

Genç kız, «Ben Zarah Thornton,» diye mırıldanarak elini geri çekti.

«Dalvik'te mi kalıyorsunuz?»

Zarah başını sallayarak, «Amcam... Herr Kindedalen'la,» dedi.

«Çok üzüntülü bir zaman,» diye Zarah'nın kederini paylaştı adam. «Gördüğüm kadarıyla Herr Kindedalen perişan bir halde. Teyzenizle aralarında tarifsiz bir yakınlık vardı.»

«Kendilerini birbirlerine adamışlardı,» dedi Zarah alçak sesle. Ne tarafa gitmesi gerektiğini tekrar soracaktı ki, Rolv Fjeld bir kez daha söze girdi. «Karisına delicesine bir tutkuyla âşık olduğu söylenir.» Zarah adamın kullandığı bu ifade karşısında oldukça sarsılmıştı. Ev sahibi için çok özel olan bu konuyu karşısında durmakta olan adamla konuşmak istemiyordu. Soğuk bir şekilde iyi günler dileyip, oradan ayrılmasına fırsat kalmadan Rolv Fjeld öyle bir konuya değindi ki, Zarah'nın ayakları olduğu yere adeta yapıştı. «Ta başından beri böyleydi,» dedi adam. «Annem sık sık Fru Kindedalen'in Norveç'e ilk geldiği günlere değinirdi. Annem ve bir arkadaşı Fru Kindedalen'ı... gerçi o zamanlar Fru Kindedalen değildi,» diye ekledi adam gene beyaz dişlerini göstererek, «... dostluklarını belirtmek için davet etmişler. Herr Kindedalen da, ondan bir an bile ayrı kalmaya tahammül edemediği için birlikte gelmiş.»

Karşısındaki adamın konuştuğu süre zarfında Zarah, kendisinin ne kadar aptal olduğunu düşünüyordu. Tanrı aşkına, Anne Teyze yirmi bir senedir Norveç'te oturuyordu ve mutlaka arkadaşlar edinmişti. Bunu daha önce neden düşünmemişti? Pek tabii ki bu arkadaşlarından biri, onun Haldor'la evlenmeden önceki adını biliyor olmalıydı.

«Teyzemin köyde bir çok arkadaşı olmalıydı, öyle değil mi?» diye sordu Zarah, bir an evvel öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için.

«Bildiğim kadarıyla Fru Kindedalen herkesle dosttu, ama yanında kocası olmadan hiçbir yere gitmezdi.»

«Oh,» dedi genç kız ve hayal kırıklığını gizlemek için, «Düşünmüştüm ki, burada bu kadar uzun

zaman yaşadığına göre...» diye mırıldandı.

«Başlangıçtan beri Dalvik'te oturmuyorlardı,» dedi adam. «Teyzenizin Norveç'e ilk geldiği yazdı galiba, Herr Kindedalen burada bir yazlık kiralamıştı. Ama Dalvik'i çok sevmiş olacaklar ki, Kindedalen Industrier gelişmeye başlayınca, emeklilikleri için, şimdi oturdukları kocaman evi yaptirdılar.»

Konuşkan Norveçli, Norveç'te emeklilik yaşının aslında altmış yedi olduğunu, ama Herr Kindedalen'in sürekli karısının yanında olabilmek için erken emekliye ayrıldığını anlattı. Zarah, Haldor' un içinde bulunduğu üzüntüden dolayı yetmiş beş göstermesine rağmen, aslında altmış beş yaşında olduğunu çıkarmış, ama esas peşinde koştuğu konu hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Nihayet Rolv Fjeld anlatacaklarını bitirince, Zarah bu işin peşini bırakmamak için bir kez daha davrandı.

«O halde anneniz, teyzemin buraya ilk geldiği yaz onunla arkadaşlık kurmuştu.»

«Elinden geldiğince,» dedi Rolv tekrar sırtarak. «Ama o günden bu yana çok şey değişti. Annem ve babam birbirlerinden ayrılarak, başkalarıyla evlendiler. Annem,» dedi neşeyle, «Şimdi Amerika'da yaşıyor.»

Umutlar boşa gitmişti. Tekne tamircisine veda etmeye hazırlanırken, Zarah hayal kırıklığını düşündüğü kadar iyi gizleyemediğini anladı.

«Canınızı sıktım galiba,» dedi Rolv. Zampara olduğu her halinden belli olan bu adamın dilini kesesi geldi Zarah'nın.

«Yo tabii ki hayır,» dedi kendini buna mecbur hissederek. Ama adam tatmin olmuşa benzemiyordu. «Camm filan sıkılmış değil,» diye ısrar etti genç kız. «Yalnızca... teyzemi pek iyi tanımıyordum ve şimdi bundan pişmanlık duyuyorum.» Konuyu bir kez daha kurcalamak isteğine karşı koyamayarak, «Düşünüyorum da,» dedi. «Eğer, teyzem adını Kindedalen'a çevirmeden önce onu tanıyan birisiyle konuşabilirsem, araştırmaya başlayabilmem için iyi bir temel kazanmış olurum.»

Ona o konuda yardımcı olamayacağı söyleyen Rolv Fjeld'in yüzündeki ifade pişmanlık doluydu. «Çevrede herkes onu Fru Kindedalen olarak tanır,» dedi kendinden emin bir halde. Zarah, artık mezarlığa giden yolu ikinci kez sormaktan başka konuşulacak bir şey kalmadığı için kendini zorlayarak gülümsedi. Mezarlığın az ötede olduğunu öğrendi ve vedalaşarak oradan ayrıldı.

Genç kız hiçbir zorluk çekmeden teyzesinin mezarım buldu. Henüz bir mezar taşı bulunmuyordu, ama Haldor'un bahçeden topladığı kadife çiçekleri ve margaritler, diğer mezarların üzerindeki çiçek demetlerinden daha çok göze çarpıyordu.

Teyzesi için okuduğu duanın kendisine verdiği huzur pek uzun sürmedi. Çünkü kafasını kurcalayan soru bir kez daha aklına gelmişti. «Sen kimsin Anne... Teyzem mi yoksa annem mi?»

Dönüşünde, Rolv Fjeld'in yanından geçerken hızını düşürmemeye gayret etti, çünkü bu adamla tekrar sohbete girmek istemiyordu. 'Teşekkür ederim,' anlamında el salladıktan sonra hızla yoluna devam etti.

Dönüşü bayağı uzun sürmüştü ve eve yaklaşırken epeydir ortadan kaybolmuş olduğunu fark etti. Ön kapıyı açıp karşısında Stein'ı gördüğünde, bu durumu fark edenin yalnızca kendisi olmadığını anladı.

«Neredeydin?» diye sordu genç adam.

Zarah'nın ilk aklına gelen Haldor'a bir şey olup olmadığıydı, ama bu saçma düşünceyi hemen kafasından çıkarttı. Eğer Haldor'a kötü bir şey olsaydı, Stein onun yardımına başvurmaksızın, kendi kendine bunu hallederdi.

«Eğer seni ilgilendiriyorsa, mezarlığa gitmiştim,» dedi alaycı bir tavırla.

Stein'in buna bir karşılık veremeyeceğini umuyordu, ama öyle olmadı. «Nasıl gittin oraya?» diye sordu genç adam ters bir şekilde.

«Yürüdüm,» dedi Zarah. «Oraya kadar ve sonra da geriye.» Ardından, bunu nasıl yaptığını gösterircesine Stein'in yanından geçerek, mutfağa gitti.

O akşam mutfaktaki çabalarının karşılığı her şey kusursuzdu. Haldor'un iştahı henüz düzelmemişti, ama yediği şeylerden zevk almıştı. «Teşekkür ederim, Zarah,» dedi yemek bittiğinde. «Her şey çok güzeldi.»

Genç kız ona gülümsedi ve sofrayı toplamak üzere ayağa kalktı. «Teşekkür ederim Zarah,» dedi Stein genç kız ona yaklaştığında ve sesini alçaltarak, «Fena değildi,» diye ekledi.

Haldor orada olmuş olmasaydı, Zarah tabağı Stein'in kafasında kırardı, bundan emindi. Ama yalnızca, «Kendini bu kadar zorlama,» diye dişlerini sıkarak fısıldamakla yetindi. Mutfaka gitmek üzere arkasını dönmesiyle beraber ayağı halıya takıldı. Az kaldı ellerindekilerle beraber yere kapaklanıyordu.

Dengesini sağlayıp, düzgün bir şekilde yürüyünceye kadar, bir iki adım sendeledi. Ama Haldor' un ilk kez sert bir şekilde konuştuğunu görünce hayret etti. «Hâlâ yürümekte güçlük mü çekiyorsun Zarah?»

Genç kızın, Haldor'un neden söz ettiğini anlaması için aradan bir iki saniye geçti. Sonra büsbütün şaşırılmış bir halde, «Hastanede tedavi gördüğümü biliyor muydunuz?» diye sordu.

«Anne İngiltere'den ayrıldığında sen hastanedeydın,» diye cevap verdi yaşlı adam. «Tabii ki daha sonra annen bize ameliyatını bildirdi.» Haldor'un daldığını gören Zarah, hâlâ şaşkın bir halde, adamın bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini düşündü. Ama o konuşmasını alçak bir ses tonuyla sürdürdü. «Daha sonra Margaret'ten, yorulduğun zamanlar topallama alışkanlığın olduğunu belirten bir mektup aldığımızı hatırlıyorum.»

«Şimdi artık iyiyim,» dedi genç kız. İki kardeş arasında daha başka neler yazıldığını sorma düşüncesi kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Zarah, annesiyle Anne'in zannettiğinden çok daha yakın olup olmadıklarım kibarca öğrenebilmek için hangi kelimelerin daha uygun olacağını kafa patlatırcasına düşündü. Ama Zarah çok gecikmişti. Stein birden araya girip lafı değiştirdi, genç kızın içinden ona vurmak geldi.

«Sen uçmaktan korkuyorsun. Babanın öldüğü kazada, sen de uçakta mıydın?»

«Hayır,» dedi Zarah kısaca. Ne konuyu değiştirdiği, ne de kendisine o aptalca korkusunu hatırlattığı için Stein'a minnettar olamazdı.

Genç kız neredeyse sert bir cevap verecekti ki, birden Haldor'un varlığı aklına geldi. «Hiçbir sakatlığım kalmadı,» dedi Haldor'un yanında konuşabileceği sertlikle. Stein'a göz ucuyla baktığında onun bu cevapla tatmin olmadığını gördü.

Yüzündeki ifadeden de anlaşıldığı gibi, Zarah eğer her şeyi açık açık anlatmazsa, tatmin oluncaya kadar sorgulamasını sürdürecekti. Haldor' un yanında çok dikkatli olmak zorunda olan genç kız da nasılsa hepsini cevaplayacaktı.

«Ben erken doğmuşum,» diye kendi kendine açıklamaya başladı Zarah. «Hiçbir zaman için yürüyemeyeceğe benziyordum, ama iki yaşına geldiğimde, bir ameliyatla sakatlığım giderilmiş.»

«İki yaşına kadar hastanede mi kalmışsın?»

«Hiçbir şey hatırlamıyorum,» diye cevap verdi genç kız. «Ve artık hiçbir şeyim kalmadı.» Haldor'dan bir şeyler öğrenme fırsatını gitgide elden geçiriyor olması Zarah'ı çileden çıkarıyordu ve onun hâlâ ısrarla bu konunun üzerine gitmesi karşısında, Stein'ı boğası geldi.

«Peki hâlâ yorulmamaya dikkat etmen mi gerekiyor?»

«Hayır,» diye dişlerinin arasından mırıldandı Zarah. «Annemin sözünü ettiği topallamak, büyüme çağında aşırı derecede tenis veya voleybol oynadığım zamanlara aitti herhalde.»

Tam odadan çıkmak üzereyken, Stein elindeki tepsiyi almaya yeltendi.

Zarah'nın tepsiyi bırakmak istememesi üzerine, «Bunlarla ben ilgilenirim,» dedi.

«Of, Tanrı aşkına,» diye patladı genç kız Haldor'un varlığını unutarak.

«Ben sana bunları toplar ve yıkarım dedim,» dedi Stein sert bir şekilde. En az Zarah kadar inat-çıydı.

Zarah, Stein'la ikisinin birbirlerine girmek üzere olmalarından Haldor'un rahatsızlık duymuş olabileceğini düşünerek endişe içinde ona baktı. O gün karşılaşacağı sürprizler henüz bitmemişti.

Zarah bir kez olsun onun yüzünün güldüğünü görmemişti. Oysa şimdi oğluyla Zarah'nın birbirlerine kıvılcımlar püskürttüklerini görmek Haldor'un gülümsemesine neden olmuştu ve bu da hayret edilecek bir şeydi.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**

Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 14, 2007, 12:07:43 ÖS**

Bölüm Altı

Zarah, can sıkıcı bir hal alan günlük yürüyüşünü bitirmişti. Kindedalen adını almadan önce teyzesini tanımış bir kimseyle de tanışmamıştı. Bu zaten uzak bir ihtimaldi. Ama Rolv Fjeld'le tanışalı dün bir hafta olmuştu ve bu süre zarfında hep teyzesini çok eskilerde tanımış olan biriyle tanışmayı ummuştu.

Eve çıkan yolda ilerlerken, buraya geldiği ilk günden bu yana hiçbir şey öğrenemediğine göre, Norveç'te kalmakta neden inat ettiğini düşündü.

Haldor o gün ilk ve son defa gülümsemişti. Her zamanki gibi kendi dünyasında yaşıyordu ve Zarah gitse, onun yokluğunu fark etmezdi bile. Stein'a gelince, onun babasının evinden çıkıp gittiğini görmekle ancak mutlu olurdu.

Hisselere sahip olabilmek için Norveç'te altı ay kalmak zorundaydı. Ama bu mirasın Zarah'nın gözünde hiçbir önemi yoktu. Zaten onları ne yapacağına da henüz karar vermemişti. Haldor hisseleri Anne'e vermişti, çünkü ona derin bir aşkla bağlıydı. Acaba hisseleri sahibine geri vermek yapılacak en doğru hareket mi olacaktı?

Zarah eve girdiğinde, geri kalan süre doluncaya kadar her ne şekilde olursa olsun Stein Kindedalen'la aynı çatı altında kalabileceğini düşünemiyordu. Yanında bulunan para da, böylesine uzun bir süre, en ucuz pansiyonu bile karşılayamayacağına göre, İngiltere'ye dönmek tek seçeneği idi.

Merdivenleri yarıya kadar çıkmıştı ki, bir kapı açıldı ve genç kız Stein'm ayak seslerini duydu. Merdivenlerin tepesine yaklaştığında onun sert sesini duydu, «Telefon!»

O ses tonuyla bir tek Zarah'ya hitap ettiği için genç kız arkasını dönerek, «Beni mi arıyorlar?» diye sordu. Stein cevap vermek zahmetine katlanmayarak arkasını döndü ve kayboldu.

Merakı onun peşinden gitmesine sebep oldu. İngiltere'deki banka müdürünün dışında kimse onun Norveç'te olduğunu bilmiyordu. Onun dışında arayan olsa olsa avukat Olav Langaard olabilirdi. Ama o niye arasındı ki?

Koridordaki tek açık kapı çalışma odasınınkiydi. Zarah içeri girdiğinde Stein'ı kocaman bir masanın arkasında oturur buldu. Telefon çalmadan önce ne yapıyorduydu aynı şeye devam ediyordu. Genç adam başını kaldırıp bakmayınca, Zarah, ona odadan çıkmasını, çünkü telefonda konuşurken yalnız olmayı tercih ettiğini söylemenin boşuna nefes tüketmek olacağını anladı.

Genç kız telefonu alıp arkasını Stein'a döndü ve «Alo,» dedi. öbür uçtaki Olav Langaard değildi.

«Ben Rolv Fjeld. Hâlâ Dalvik'te olduğunuza sevindim,» dedi bir zamanlar tanışıp çoktan unuttuğu adam. «Tatil sürenizi doldurup İngiltere'ye dönmüş olabileceğinizden korkmuştum.»

«Ben...» Hâlâ buradayım, diyecekti. Çünkü başka ne söyleyeceğini bilememişti. Birden aklına bir şeytanlık geldi ve Stein'ın kendisini dinliyor olmasını umarak, «Norveç öylesine güzel bir ülke ki, ayrılmak için hiç acelem yok,» dedi Rolv'e. «Buna çok memnun oldum,» diye cevap verdi Rolv sıcak bir şekilde. «Bu akşam benimle yemeğe çıkar mısınız diye sormak istiyordum.»

Zarah geri çekilme anının geldiğini biliyordu. Bu adam hoş bir insan olabilirdi, ama kendini kadın avcısı sanıyordu. Genç kız onun gözlerinde yakaladığı çapkın parıltıyı hatırladı.

«Çok naziksiniz,» dedi genç kız. Stein arkasında oturuyor olduğu için daha başka bir bahane bulamadı ve «Bana oldukça az bir mühlet bırakmadınız mı?» diye sordu.

«Ya!» Adamın sesinden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. Zarah, Rolv'ün bir başka zaman için teklifte bulunması karşısında ne diyeceğini düşünürken, o, hayal kırıklığını bir kenara atmış, genç kızın önünde onu baştan çıkaracak bir olta sallandırıyordu adeta. «Fru Kindedalen' m öbür arkadaşı hakkında biraz daha bilgi edindim,» dedi. «Hani annemle birlikte onu davet eden haram. Belki ilgilenirsiniz diye düşünmüştüm.»

«Yani...» diye birden haykırarcasına çıkış yapan Zarah, Stein'ın orada olduğu aklına gelince, kendini kontrol etmek zorunda olduğunu düşündü. Çünkü onun önünde bu konu hakkında rahatça konuşamazdı. Bir saniye sonra da onu yakından ilgilendiren bu konuyu yalnızca Stein'dan uzakta değil, bu evin dışında konuşması gerektiğini düşündü. O 'yani'nin arkasına hemen, «Siz mi gelip beni alacaksınız?» diye ekledi Zarah.

«Yedi buçuk iyi mi?»

«Yedi buçuk iyi, anlaştık,» dedikten sonra ve-dalaştı ve telefonu kapadı genç kız.

Odadan çıkmak üzereyken Stein'a bir göz attı. Yüzündeki ifadenin niye öyle karardığını bilemiyordu, ama deminki şeytanlığı tekrar kabardı ve onun yüz ifadesiyle ilgilenmedi.

«Eğer duymadıysan,» dedi alaycı bir sesle. «Akşam yemeğinde ben yokum.»

Buz gibi gri gözler, küstah kahverengiye dönüştü. Zarah, Stein'ın bu akşam aynı masayı paylaşmak zorunda olmayacaktan için sevineceğini düşünmüştü. Ama hiç de öyle olmamıştı. Genç adam soğuk bir tavırla, «Babamın evine davet ettiğin adamın adını öğrenebilir miyim?» dedi.

Zarah, birden içinin alev aldığını hissetti. Onun bu soruyu sormasının tek nedeni babasını korumak içindi, bunu çok iyi biliyordu. Ama gene de sinir olmuştu. Stein onun, babasının çektiği acıları umursamayacak birini bu eve getireceğini nasıl düşünebiliyordu? Kaldı ki Haldor'un durumu Rolv'ün de dikkatini çekmişti, demek ki onun da duygusal bir yönü vardı. Zarah o anda, gururunu hiçe sayarak, Rolv'ü kapıda beklemesi gerekse bile onu asla içeri davet etmemeye karar verdi. «Adı,» dedi serin bir şekilde. «Rolv Fjeld.» «Şu tekne kiralayan adam mı?» diye sordu Stein. Zarah başını sallamaya fırsat bulamadan, «Onunla nerede tanıştın?» diye genç kıızı azarlararcasına sordu.

«Dağın eteğindeki koyda... Başka nerede olacak?» diye sert bir şekilde karşılık veren Zarah, hızla odadan çıkarken Fru Onsvag'la çarpıştı. Çok çabuk bir şekilde sakinleşmek zorundaydı. Hizmetçiye, bu akşam yemekte olamayacağını söylemeliydi.

Saat yediyi çeyrek geçe Zarah odasından çıkarak, Rolv Pjeld'i beklemek üzere aşağı indi. Düşünceleri, önündeki birkaç saat içinde hedefine biraz daha yaklaşmış olacağı konusu üzerinde yoğunlaşmıştı ki, merdivenlerden inen Stein onu koridorda beklerken yakaladı. Gözleri karşılaştı, ama genç kızin ona söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Gururu incindiği için umursamaz bir tavır takınarak, kendini savunmaya çalıştı.

«Sakın beni bekleme,» dedi havalı bir şekilde, ama karşılığında bir kez daha Stein'ın saldırısına hedef olmaktan başka bir şey geçmedi eline.

«Sakın...» dedi genç adam kabaca, «Geç kalma!» Zarah az daha Stein'a emirlerini başına çalmasını söyleyecekti ki, genç adam, «Babamın uykuya dalabilmesi saatler sürüyor. Nihayet uyuyabildikten sonra, gecenin bir saatinde araba sesiyle uyandırılmasına hiç tahammül edemem,» dedi. Bu Zarah'yi frenledi.

Genç adam söyleyeceklerini bitirdikten sonra arkasını dönerek oradan uzaklaşınca Zarah onunla kavga etmekten hoşlanmadığını keşfetti bir anda. Biraz temiz havaya ihtiyaç duyduğu için, dışarıda beklemeye karar verdi.

Rolv Fjeld'in arabasını görünceye kadar kendisini toparlamıştı. Stein'ı ve onunla öpüşmesinin anısını bir kenara itti Zarah. Çünkü hiçbir zaman için dost olamayacaklarını biliyordu. Hiç kimsenin kendisini ezmesine izin vermeyecek bir tip olduğu için de, Stein'la her zaman yalnızca düşman olabilecekleri gerçeğini kabul etmek zorundaydı.

«Çok güzelsiniz,» diye iltifat etti Rolv, Zarah arabanın ön koltuğuna oturduğunda.

Birlikte Dalvik'in dışında güzel bir otele gittiler. Gece ilerledikçe Rolv'ün iltifatları da artmıştı.

Rolv, zarah'nın bu daveti kabul etmesinin ardındaki sebeple ilgili tek bir kelime bile etmiyordu. Anlatacaklarının genç kız için ne büyük önem taşıdığının farkında olmaması Zarah'yi huzursuz

ediyor ve özel konulara girmesine engel olmak için ona sürekli teknelerle, denizle ilgili sorular sorup duruyordu.

Garson tatlı siparişlerini alıp, onları getirmek üzere yanlarından ayrıldığında genç kız daha fazla dayanamayıp konuya girdi.

«Ah, unutmadan,» dedi, sanki o anda aklına gelmiş gibi. «Teyzemin diğer arkadaşı hakkında bir şeyler öğrendiğini söylemiştin...»

«Evet,» diye gülümsedi adam. «Ama pek fazla bir şey sayılmaz.

Zarah hayal kırıklığına uğrayacağını hissettiyse de, gene de öğrendiklerini duymak istiyordu. «Ama,» diye ısrar etti. «Keşfettiğin bir şey vardır mutlaka.»

«Kardeşim Leikny ve kocası yarın bir aylığına İspanya'ya gidiyorlar. Onun için dün Leikny beni görmeye gelmişti.»

«Hoşçakal demeye mi?»

Adam başını salladı ve kendine acır bir halde anlatmaya başladı. «Leikny her zaman için otoriter bir insandır, ayrıca çok da iyilikseverdir. Yalnız bu tip insanların kötü olan tarafı,» diye içini çekerek devam etti. «Karşılardakinin boynuna yuları takıp, bu yoldaki çalışmalarına onları da katmalarıdır.»

Bu söylenenlerin teyzesinin eski arkadaşıyla ne ilgisi olabileceğini Zarah pek anlayamamıştı. Ama bu kadar zaman sabrettiğine göre, biraz daha dışını sıkmalıydı. «Ablan seni yapmakta olduğu bir iyiliğe yardımcı olman için mi zorluyor?»

«Leikny Oslo'da yaşıyor ve bir hastanede gönüllü olarak çalışıyor. Uzaktan akrabamız olduğu konusunda ısrar ettiği yaşlı bir kadınla tanışmış. Bu kadıncağızın hiç ziyaretçisi yokmuş. Şimdi ablam onu her pazar ziyaret etmeyi kendine görev edindi. Onun bu görevi...» Rolv bir kez daha içini çekti. «... artık benim görevim oldu, çünkü onun yokluğunda bu kadim her pazar ziyaret edeceğime dair söz vermeden evimi terk etmedi,» dedi.

Rolv'un yüzündeki ifade, onun görevini yapmakta hiç de hevesli olmadığı açıkça belli ediyordu. Eğer öğrenmek istediği şeyin anlatılması bu kadar uzun sürüp, onu bu denli sabırsızlandırmıyorsa, adamın hali Zarah'ya oldukça gülünç gelebilirdi.

«Hastanede yatmak zorunda olan yalnız ve yaşlı bir kadının hafta sonunu renklendirmek sana mutluluk verebilir,» dedi.

«Önümüzdeki dört pazar, Oslo'ya gitmekten çok daha cazip şeyler geliyor aklıma,» diye karşılık verdi adam, bir şeyler ima etmeye çalışır gibi.

«Teyzemin arkadaşı olan bu sözünü ettiğin kadın mı?»

«Hayır değil. Ama ablama senden ve Fru Kindedalen'den söz ettiğimde bana hemen onu hatırladığını ve annemle Fru Wenstad'ın teyzeni davet ettiklerinde kendisinin de orada olduğunu söyledi.»

Rolv'un ağzından Fru Wenstad adını alabilmek sanki yıllar sürmüştü. Ama Zarah çok daha fazlasını istiyordu. «Ablan başka neler dedi?» diye sordu.

«Fru Wenstad hakkında mı?» Zarah başını salladı. «Galiba hepsi bu kadardı,» dedi adam, genç

kızı hayal kırıklığına uğratarak. «Sonra Oslo'daki hastanede yatmakta olan kadının, kendisi tatilden dönene kadar nasıl ziyaretçisiz kalacağım anlattı ve ben onun yerine bu görevi yapmayı kabul edinceye kadar da susmadı.»

«Ve sen de sözünü tutacaksın pek tabii,» diye mırıldandı Zarah, onun içinde bulunduğu kötü duruma üzülmüş gibi görünmeye gayret ederek.

«Eğer kabul etmeseydim Leikny bunu her fırsatta başıma vururdu,» diye homurdandı Rolv. «öleceğim güne kadar, her görüşmemizde, her telefonda.» Sonra birden yüzü aydınlanarak, «Ablam hakkında bu kadarı yeter. Şimdi senden söz edelim,» dedi.

O sırada garson tatlılarım getirmişti. Rolv sürekli Zarah'yı konuşturmaya çalışıyordu, ama genç kızın aklı başka yerdeydi. Sohbeti tekrar Fru Wenstad'e getirmenin yollarını düşünüyordu. Bu arada sıra kahvelere gelmiş, ama Zarah hâlâ bir yol bulamamıştı.

«Yemeği beğendin mi?» diye sordu Rolv hesabı öderken.

«Hem de çok,» dedi Zarah. 'Yarın sabah ilk iş Fru Wenstad'i aramalıyım,' diye içinden geçiriyordu bu arada adam, bir kez daha beyaz dişlerini göstererek sırıtırken, «Güzel, şimdi dansa gidebiliriz o halde,» dedi.

«Dans mı?» Zarah elinde olmadan sesini yükseltmişti.

«Dans etmek istemiyor musun?» Rolv'un yüzünü kırgın bir ifade kaplamıştı.

«Seninle dansa gitmek istemediğimden değil,» dedi Zarah. Yalandan hiç hoşlanmadığı halde kızarmamıştı bile. «Yalnız amcamın evi hâlâ yasta olduğuna göre, bunun pek doğru olacağına inanmıyorum.» Devam etmesine gerek yoktu, Rolv durumu anlayışla karşılamıştı.

«O halde seni amcanın evine bırakayım,» dedi. Zarah, Dalvik'e dönerlerken, zamanın büyük bir bölümünü Rolv'un sıcak önerilerini bertaraf etmekle geçirdi. Hâlâ Fru Wenstad'in adını ortaya atmanın bir fırsatım arıyordu. Eve yaklaştıklarında, hiçbir yere varamadan ayrılacakları korkusuna kapılarak, hemen lafa girdi genç kız, «Fru Wenstad hâlâ Dalvik'te yaşıyor olmalı!»

«Öyle olsa bilirdim,» dedi Rolv hoş bir tavırla. «Buralarda herkes birbirini tanır.» Bu arada Kindedalen'lann evinin önüne gelmişlerdi.

«Yani artık Dalvik'te yaşamıyor mu?»

«Çok seneler önce taşındı buradan,» dedi Rolv arabayı evin önüne park ederken. Zarah, hayal kırıklığım gizlemek ve adamın kendisini iyi geceler diye öpmesini engellemek için derhal arabadan çıktı.

Rolv'e kibarca teşekkür edip, kapıyı kapatmayı düşünüyordu, ama o sırada adam da arabadan çıkarak onun yanına gelmişti. Zarah evin kapısına doğru yöneldiğinde, Rolv de kolunu onun omzuna atarak beraberinde gitti. , «Çok güzel bir geceydi,» diyerek gülümsedi ve elini kapının koluna uzattı genç kız.

«Seni tekrar ne zaman görebilirim?» diye sordu adam. «Yarın...»

«Zannetmiyorum,» diye onun sözünü kesti Zarah. «Bu durumda sık sık dışarı çıkmam amcama saygısızlık olur.»

«Ne kadar iyi ve düşünceli bir insansın,» dedi Rolv sıcak bir tavırla. «Başka zaman tekrar ararım

seni.» Zarah onu hiçbir şekilde ümitlendirmek istemiyordu. Ama adam onu kandırmak istercesine, «Dilersen Fru Wenstad'in şu sıralar nerede oturduğunu senin için bir araştırırım,» dedi.

Zarah bu adamın kandırmacalarından huzursuz olmaya başlamıştı. Ama gene de, «Bunu yaparsan çok memnun olurum,» diye karşılık verdi. Rolv' un şimdi kendisine daha sıkı sarılıyor olmasıyla artık kapıyı açmasının zamanı olduğunu hissetti.

Genç kız bir an için Stein'ın kendisini dışarıda bırakmak amacıyla kapıyı kilitlemiş olabileceğini düşündüyse de, kapı çok kolay açılmış ve içeride açık bırakılan bir lambadan dışarıya hafif bir ışık sızmıştı. Zarah hiç duraksamadan içeri girince Rolv'un kolu haliyle omzundan düşmüştü. Şimdi genç kız içeride, Rolv'se dışarıdaydı.

«İyi geceler,» dedi Zarah. Genç adam bu gecenin böyle biteceğini hiç düşünmemişti herhalde. «Telefonunu bekleyeceğim,» dedikten sonra da gülümseyip kapıyı kapattı.

Rolv'un Fru Wenstad'in adresini gerçekten bulup bulamayacağını düşünerek arkasını dönen Zarah, Stein'ı orada dikilmiş kendisine bakarken gördü. Yüzündeki acımasız ifadenin, az Önce kendisinin Rolv'e, 'Telefonunu bekleyeceğim,' demesiyle hiç ilgisi yoktu, bunu biliyordu. Tıpkı onunla kavga etmek istemeyişinin bir anlık bir duygu olduğunu bildiği gibi. Stein Kindedalen, Zarah'nın, içindeki tüm kötülükleri dışarı vurmasına neden oluyordu!

Genç kız hiçbir şey söylemeden onun yanından geçip gitmeyi düşünüyordu. Ama tam yanına geldiğinde, onun evden çıkmadan önce kendisine, 'Sakin geç kalma.' dediğini hatırladı «Gördün işte, gece yarısından önce evde oldum,» dedi. Susması mümkün değildi zaten.

Stein'ın sert bir şekilde, «Senin evin İngiltere' de,» demesiyle Zarah olduğu yerde kaldı. İşte bu canını yakmıştı. Hiç vakit kaybetmeden karşılık verdi.

«Daha beş aydan fazla zamanım var, öyle değil mi?» Stein'ın gözlerinde beliren kıvılcımlardan hedefe isabet ettirdiğini anlamıştı.

«İtiraz mı ediyorsun?» diye hiddetle sordu Stein.

«Ne yani, hisselerimi mi kaybedeyim?»

O hisselerin hatırlatılması Stein'ı hiç memnun etmemişti. Yüzünün ifadesinden Zarah bu kadarını anlamıştı. Genç kızın bir süre önce hisselerin değerinin sürekli arttığını söylediğini de hatırlamış olmalıydı ki, «Altı ay sonraki piyasa değerini vereyim sana. Gitmeyi kabul ettiğin takdirde, yazılı bir taahhütnameyi hemen eli...» diye önermeye çalıştı.

«Hiç zahmet etme,» diye genç adamı adeta azarladı Zarah. «Senin baban, bu evin artık benim de evim olduğunu söyledi bana.»

«Aman Tanrım,» dedi Stein hırsla. «Altı aydan fazla kalmayı düşünmüyorsun ya?»

Zarah gülümseyerek, «Olabilir,» dedi. «Neden olmasın?» Ama genç adamın, ellerini sürekli yumruk yapıp gevşetiyor olması karşısında, derhal yatağa gitmeye karar verdi ve hemen oradan uzaklaştı.

O geceyi takip eden hafta içinde Zarah elinden geldiğince Stein'ın yoluna çıkmamaya özen gösterdi. Birisinin kendisini bu derece sevmiyor olması onu çok rahatsız ediyordu. Gerçi kendisi de onu aynı derecede sevmediğine göre şikâyet edemezdi. Durum böyleyken, Stein'ın ona sürekli 'git' demesi neden kendisini yaralıyordu, bir türlü anlayamamıştı bunu.

Hafta sonuna kadar Zarah kendini toparlamıştı ve Stein'in ne dediği artık umurunda bile değildi. 'Şansına küs Stein,' dedi içinden. 'Burası senin değil babanın evi ve ben de babanın misafiriyim.'

Bu hafta da oldukça kötü geçmişti. Zarah perşembe günü gene mutfağı üzerine almış ve Stein akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkamıştı. Ama birbirlerini adeta görmezlikten gelerek yaşamaya çalışıyor olmaları, genç kızın canım sıkın tek sorun değildi. Fru Wenstad'in adresini bulması için Rolv Fjeld'e pek fazla güvendiğini sanmıyordu, ama ondan telefon da gelmeyince büsbütün ümitsizliğe kapıldı. Üstüne üstlük hava da dönmüştü.

Günlük yürüyüşlerine, teyzesini, soyadı Kindedalen olmadan önce tanıyan biriyle karşılaşmak umuduyla devam ediyordu. Cumartesi öğleden sonra havanın bulanık oluşunu gözönüne alarak pardösüsünü aldı ve evden çıktı.

Ayaklan Zarah'yı çok ender olarak gittiği bir yöne çekiyordu. Bu mezarlığa gittiği gün Rolv'e rastlayıp konuştuğu yöndü. Gerçi bugün o kadar uzağa gitmek niyetinde değildi. Evden uzaklaştığı takdirde, birden yağmura yakalanabilirdi.

Öyle düşündüyse de, yağmurun yağmadığını görünce düşündüğünden çok daha fazla yürüdü. Tam eve dönmeyi tasarlıyordu ki, karşıdan tanıdık bir arabanın gelmekte olduğunu fark etti. Bir saniye sonrasında bunun Rolv Fjeld'in arabası olduğunu anladı.

Birden, Rolv'un durmasının, kendisinin ona Fru Wenstad'in adresini araştıracağı hatırlatması için iyi bir fırsat olacağını düşündü.

Rolv gerçekten de durmuş ve arabasından inerek genç kızın yanına gelmişti. Onun, «Sana rastlamayı umuyordum,» demesi Zarah'yı sinir eder gibi olmuştu. Ardından, «Az önce sana telefon ettim, ama Stein Kindedalen, evden çıktığını söyledi,» diye ilave etmişti.

«Her gün mutlaka yürüyüşe çıkarım,» dedi Zarah.

«Biz Norveçliler için de aynı şey geçerlidir,» dedi Rolv. «Açık havaya bayılırız.» Genç adamın gülümsemesi karşısında genç kız, onun kendisini neden aradığını sormaktan vazgeçti. Niyeti ondan bir randevu daha istemek olabilirdi. Cebinden bir kâğıt parçası çıkartan Rolv bunu Zarah'ya uzattı. «Fru Wenstad'in adresi.»

«Fru...» Şimdi birden Zarah'nın yüzü de parlıyordu. Ona teşekkür etmeye fırsat kalmadan genç kızın gözü bir başka arabaya takıldı. Stein'i kendisine bakarken görünce Zarah'nın yüzündeki gülümseme donakalmıştı, çünkü Stein'in bakışları çok sertti ve hiç durmadan yoluna devam etmişti.

«Sana bu adresi bulabilmek için bütün hafta çalıştım,» dedi Rolv. Bu arada elindeki kâğıda bakan Zarah adresin Oslo'da bir yerde olduğunu fark etti.

«Teşekkür ederim,» diye ona gülümsedi. «Çok teşekkür ederim. Şimdi artık Fru Wenstad'a mektup yazıp kendimi tanıtabilirim.»

«Arzu edersen yarın kendini ona şahsen tanıtabilirsin,» dedi hemen Rolv.

Zarah bu fikrin yarattığı heyecanı gizlemeye çalışarak, sakin bir şekilde sordu. «Fru Wenstad yarın Dalvik'e mi geliyor?»

Rolv başını salladı. «Unutuyorsun,» dedi pişmanlıkla. «Ablamın görevini tamamlayabilmem için daha üç pazarım var. Yarın Oslo'ya gidiyorum. Seni de beraberimde götürüp getirmek benim için zevk olur.»

Onunla birlikte gitmek, yazdığı mektubun Fru Wenstad'in eline geçmesini bekleyip, sonra da her gün postacının yolunu gözlemekten çok daha cazipti tabii.

«Götürür müsün gerçekten?» diye sordu genç kız, bir an bile beklemek istemeyişini sezdirmemeye dikkat ederek.

«Tabii,» diye cevap verdi Rolv. Ama Zarah birdenbire adamın gözlerinde sezdiği bir şeyden huzursuz oldu.

«Sen... Dalvik'e yarın akşam mı döneceksin?» diye sordu ona.

«Geçen hafta sonu pazartesiye kadar dönmedim,» dedi Rolv. «Ablam yokluğunda onun evini kullanabileceğimi söylemişti.» Bu yeterince açık söylenmiş bir sözdü. Oslo'ya aynı gün gidip dönmeyi düşünmüyorsa, yapacağı en akıllı iş buydu. Ama genç adamın rahat bir tarzda, hatta fazla rahat bir tarzda, «Leikny'nin evinde sana da bir oda var,» demesi Zarah'yı haklı olarak tedirgin etmişti.

Geçen her saniye, genç kıza, doğru olanın Fru Wenstad'a, önceleri düşündüğü gibi, mektup yazmak olduğunu söylüyordu. Ama buna rağmen içi kıpır kıpırdı. Ona sürekli işkence yapan düşüncelerden, sorulardan kurtulmak istiyordu artık.

Evet onunla gitmek zorundaydı... bir an bile beklemeye tahammülü yoktu.«Teklifin için çok teşekkürler, ama ben bir otel de yer ayırtmayı tercih ederim,» diyerek yalnızca ulaşım davetini kabul ettiğini bildirmiş oldu.

Rolv gülümsedi. Zarah'ya göre her şey tamamı. Genç adamın, «Sabah erken yola çıkmayı düşünüyorum,» demesine genç kızın bir itirazı olamazdı.

«Ben her saatte hazır olabilirim,» dedi Zarah gülümseyerek.

«O halde altıda gelirim.»

Altı gerçekten erken bir saatti, ama ona her zaman hazır olacağını söylediğine göre, itiraz etmesi yersiz olurdu. Rolv'un kendisini eve götürme teklifini geri çevirerek, ondan ayrıldı ve karmaşık duygularla yoluna devam etti.

Eve gelinceye kadar Rolv'un davranışları hakkındaki endişesini bir kenara itmişti. Aslında genç adam iyi bir insandı. Onu idare etmenin pek sorun olmayacağını düşünüyordu Zarah. Ama ne olursa olsun, yarın bu saatte kimin kızı olduğunu kesin olarak öğrenmiş olacaktı ve bu da içindeki endişeden çok daha ağır basıyordu.

Genç kız odasında oturmuş her şeyi tekrar tekrar düşünüyordu ki birden şimdiye kadar hiç düşünmediği bir şey geldi aklına. Yokluğunu Haldo amcasına nasıl izah edecekti?

Serginin yanı sıra nezaket icabı ona bir şey söylemek zorundaydı, ama ne? Doğruyu söylemesi mümkün değildi. Karısının eski bir dostuyla görüşmek üzere Oslo'ya gittiğini bilse, mutlaka başka şeyler de bilmek isteyecekti.

O andan itibaren aşağı yemeğe ininceye kadar Zarah bunu düşündü. Ama odasından çıkıp yemek salonuna inerken hâlâ mutsuzdu.

Masada bulunan ikiliye, «İyi akşamlar,» dedikten sonra her zamanki yerine oturdu ve yeni bir şey keşfetti. Odasında yalnızken söyleyeceklerini başarıyla prova etmişti, ama Stein'ın soğuk bakışları

karşısında kendini son derece isteksiz hissediyordu.

Her konuşmak isteyişinde dilinin damağına yapışmasının nedeni bu olmalıydı. Fru Onsvag tatlıyla içeri girdiğinde, Zarah artık bu işi uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Az sonra Haldor kabuğuna çekilir ve konuşmak için çok geç olurdu.

Kaşığını eline aldı ve tam portakallı pudinge daldıracağı sırada, «Unutmadan Haldor Amca,» dedi Stein'ı görmezlikten gelerek, «Ben yarın Oslo'ya gidiyorum.»

Haldor ilgisiz bakışını pudinginden alarak, «Oslo'ya mı gidiyorsun?» diye sordu.

«Artık Norveç'i gezmeye başlamamın iyi olacağını düşündüm,» dedi genç kız kibarca gülümseyerek. Eğer bu adamı olduğundan daha çok üzmemek istemiyorsa yalana başvurmayacağı mecburdu. Ama ona yalan söylemek zaten zor gelirken, şimdi bir de Stein girmişti araya.

«Oslo'ya nasıl gitmeyi düşünüyordun sorabilir miyim?» dedi Stein, onunla konuşulmadığı halde.

Eğer kendisine kalsa Zarah, Stein'ı görmezlikten gelmeye devam etmeyi tercih ederdi, ama ne yazık ki odada babası vardı. Onun hatırı için Stein'a cevap vermek zorundaydı. «Aslında,» dedi. «Rolv'un Oslo'da bir işi varmış. Beni de götürmeyi teklif etti.»

Stein'in yüzünde beliren hiddetli bakış karşısında Zarah kendini başka bir yere bakmak zorunda hissetti. Onun neden bu kadar sinirlendiğini bir türlü anlayamıyordu. Her saniye sert bir biçimde azarlanmayı beklerken, sertlik bu kez Stein'dan değil babasından gelmişti.

Onun, «Tekrar bize dönecek misin Zarah?» derkenki ses tonu şimdiye kadar duyduklarına benzemiyordu. Sesindeki otorite ve canlılık Zarah'nın bir süre onun yüzüne bakakalmasına neden olmuştu. Ama o canlı ses tonunun altında bir korku gizliydi, genç kızın onlara dönmeme korkusu!

«Sizin için bir sakıncası yoksa dönmek isterim tabii,» dedi Zarah sevgiyle.

Anlaşılan adamcağızın beklediği cevap buydu. Çünkü bunu coşkuyla söylemese bile başım sallamasından ve yüzündeki gülümsemeden Zarah kendisinin arzu edilen bir misafir olduğunu anlamıştı. Haldor kaşığını aldı ve önünde durmakta olan pudinge daldırdı. Aynı hareketi Zarah da yapmak üzereydi ki birden Stein ortaya başka bir soru attı.

«Yarın akşam dönecek misin?»

«Aslında,» dedi Stein'a bir bakış fırlatarak, «Oslo'da pazartesiye kadar kalmak niyetindeyim.» Sesini kasten yumuşatmıştı, ama Stein'in sesinde aynı yumuşaklığı bulmak mümkün değildi.

«Seni Dalvik'e geri getirecek olan gene Fjeld olsa gerek,» dedi onu terslercesine.

Onun bu terslemeleri Zarah'nın sinirlerini bozuyordu. «Doğru bildin,» diye karşılık vermesi üzerine Haldor'un kendisine garip bir ifadeyle baktığını görünce, «Stein,» diye ekledi. Yemeğin geri kalan bölümü, neyse ki birkaç dakika sürmüş, sessizlik içinde geçmişti. Stein'in söyleyecek başka sözü yoktu, ama Zarah aslında onun çok şey düşündüğünü biliyordu. Genç adam onları gördüğünde, Rolv kendisine Fru Wenstad' in nereden oturduğunu bildiği haberini henüz vermişti ve Stein onun Rolv'a ışı ışı gözlerle baktığını görmüştü.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**

Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 15, 2007, 11:40:48 ÖÖ**

Bölüm Yedi

Ertesi sabah Fru Wenstad'dan ne duyacağım bilemediğinden, içi düğüm düğüm olan Zarah, Rolv Fjeld'in yalnızca ara sıra karşılık isteyen sohbetinden memnundu. Ama bir saat sonra adamın konuşması yavaş yavaş azalmış ve aradan bir saat daha geçtikten sonra genç kızın içindeki heyecan ve telaş artmıştı.

Aralarında yer yer çam ağaçları olan geniş mısır tarlalarının olduğu bir bölgeden geçiyorlardı ki Zarah, Fru Wenstad'a telefon etmiş ya da yazmış olmayı diledi. Dün akşam yemekten sonra odasına çıktığında, Fru Wenstad'a telefon edip, onun bugün için kendisini görmeye müsait olup olmadığını sormayı düşünmüştü. Ama Oslo telefon rehberi için Stein'a başvurmak zorunda olduğunu da biliyordu. Genç adamın kendisine rehberi ne yapacağım sorması halinde de onunla kavga edecek gücü kendinde bulamamıştı.

Oslo'nun eteklerine vardıklarında, Zarah ne yaptığını değil ne yapması gerektiğini düşündü. Yapması gereken şey de bir yolunu bulup Rolv'e kibarca, Fru Wenstad'la yalnız görüşmek arzusunda olduğunu söylemekti.

Oslo'ya yaklaştıkça Zarah'nın içindeki sıkıntı artıyordu. Rolv ana yoldan sapıp, bir süre gittikten sonra, ahşap çerçeveli, şirin bir evin önünde durunca, gerginliği daha da arttı.

«Burası Fru Wenstad'ın evi mi?» diye sordu hemen, adamın arabadan inerek onunla birlikte kapıya yönelmesine kızarak

«Burası benim ablamın evi,» diye sırtı Rolv. «Epeydir araba kullanıyorum, canım bir fincan kahve istedi.»

Zarah, Fru Wenstad'la görüşmek için sabırsızlanıyordu ama, bu zavallı adamcağız da dört saattir direksiyon başındaydı. Bir şeyler içmek istemesi son derece doğaldı, üstelik Fru Wenstad'ın kapısına sabahın onunda gitmek pek doğru bir davranış olmazdı herhalde.

Rolv'un, «Mutfağa gel de konuşalım,» diyerek onu çağırması, Zarah'nın daha çok gerilmesine neden olmuştu.

Adamın, kahveyi fincanlara boşaltıp, beraberinde getirdiği süt kutusunu açarken sürdürdüğü şurdan burdan konuşma bitip tükenmek bilmiyordu. İçindeki gerginliğin farkında olan Zarah, kendi cevaplarının da sohbeti canlandıracak nitelikte olmadığını biliyordu.

Zevkle döşenmiş bir oturma odasına geçtiklerinde Rolv'un, onun monoton cevapları karşısında, gerginliğinin farkına vardığını anladı Zarah. Ama onu daha çok sarsan, genç kızın dermanının kendi gücü dahilinde olduğunu sanmasıydı.

«Önce kahveni mi bitirmek istersin?» diye sordu Rolv sitemli bir şekilde.

«Önce mi?» diye karşılık veren Zarah, daha sonra bunun ne aptalca bir soru olduğunu anlayacaktı.

«Seviştikten sonra rahatladığını göreceksin,» dedi adam gülümseyerek söz verircesine.

Kahvesini o anda elinden bırakarak ayağa kalkan Zarah, «Sevişmek mi?» diye çığlık attı.

Rolv'un yüzündeki gülümseme silindi ve o da ayağa kalktı. Genç kızın böyle bir tepki göstermiş

olması karşısında hayrete kapılmıştı. «Benimle oynuyor musun?» diye sordu. «Seninle sevişmemi istediğin halde, önce oynaşmak mı istiyorsun?»

«Benimle sevişmeni istemiyorum,» diyerek geriledi Zarah. «Oynaşmak da istemiyorum. Ne demek istediğini an...»

«Bu bir tür İngiliz şakası mı?» diye araya girdi Rolv şaşkın bir halde.

«Şaka değil ki,» diye ısrar etti genç kız.

«Ama...» Bir an için adam aptallaşmıştı, söyleyecek kelime bulmakta güçlük çekiyordu. «Ama,» diye tekrarladı, «Benimle birlikte bir gece geçirmeyi kabul edip de, sevişmeyi nasıl reddedebilirsin?»

«Seninle birlikte bir gece geçirmeyi kabul etmedim ki,» diye itiraz etti Zarah hayretle. «Otelde kalacağımı sana söylemiştim.»

«Ama bu hafta sonu Oslo'da bir otel odası bulmanın mümkün olmadığını mutlaka bilmelisin! Bunu herkes biliyor. Şehirde kurulmuş olan üç ayrı sergi yüzünden, çok önceden yer ayırtanların dışında, hiç kimsenin şansı yok!»

«Bunu bilmiyordum,» dedi genç kız zayıf bir sesle. Adam her ne kadar içtenlikle konuşuyor gibi görünüyorsa da, Zarah onun bu hikâyeyi uydurmuş olabileceğinden şüphe ederek, «Gitsem iyi olacak,» dedi.

«Gitmek mi?»

Rolv'un kuşkulu ifadesine bir de bağırması eklenince bunun hâlâ bir İngiliz şakası olduğuna dair düşüncesini değiştirmedeği ortaya çıkıyordu. " Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim» dedi aceleyle. Genç adamın onunla birlikte samimi ve tatlı bir hafta sonu geçirme planlarını Altüst ettiği için, ondan daha fazla medet ummaması gerektiğini biliyordu. Doğru kapıya yöneldi.

Bu adamın aslında iyi bir insan olduğu yolundaki düşüncelerini unutmuştu. Bu duruma ne kadar bozulmuş olursa olsun, genç kızın kapıyı açmasıyla, Rolv'un iyi tarafı su yüzüne çıktı.

«Hiç tanımadığın birisinin arabasına binmene izin veremem,» diye içini çekti. «Seni şehire kadar götüreyim.»

Adamın neşesini kaybettiğinin farkında olan Zarah, onun kendisini Oslo'nun ortasına bıraktıktan sonra çekip gideceğini düşünüyordu. Ama Rolv, genç kızın Fru Wenstad'i görme arzusunu unutmamıştı ve arabasını eski bir binanın önüne çekti.

«Kendine bir otel aramaya başlamadan evvel Fru Wenstad'i görmek istersin diye düşünmüştüm,» dedi. Ve Zarah birkaç dakika sonra kafasını kurcalamakta olan tüm soruların açıklığa kavuşacağını düşünürken, Rolv elindeki kâğıt parçasına bir şeyler karaladı. «Kendine kalacak bir yer bulamazsan, ya bana telefon et, ya da bir taksiye atla ve Leikny'nin adresine gel,» derken eski neşesini kazandığı yüzündeki her zamanki gülümsemesinden anlaşılıyordu.

Rolv'un elinden kâğıt parçasını alan Zarah, «Hiç vazgeçmezsin değil mi?» diye sordu gülümseyerek ve kâğıdı pardösüsünün cebine soktu. Arka koltukta durmakta olan küçük valizi aldıktan sonra arabadan indi. Dışarıda şakır, şakır yağmur yağıyordu ve Rolv ona neşeyle el salladıktan sonra, oradan uzaklaştı. Zarah onu unutmuştu bile.

Genç kızın adres için elindeki kâğıda bakması gerekiyordu. Fru Wenstad'in adresi onun bey. nine

işlemişti adeta. '2A' yazılı zile basmadan önce derin bir nefes aldı.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra zile bir kez daha bastı, ama kimse cevap vermiyordu. Fru Wenstad'in evde olamayacağını kabullenecek dudumda olmadığı için zile tekrar tekrar bastı. Sonra kapıyı zorladı. Kilitliydi.

Zarah saatine baktı, on bir olmuştu. Belki Fru Wenstad kiliseye gitmişti. Ya bütün gün eve dönmeyecektiye? Vazgeçmeden önce genç kız zile son bir kez bastı, ama kimse yoktu.

Yağmurdan sırsıklam olmuş bir halde, nereye gittiğini bilmeden yürürken ne yapacağına karar verene kadar bir saçak altına girmeyi düşündü.

Şiddetli yağmur çiselemeye dönüşünce, Zarah sığındığı yerden çıkarak, öğlene kadar o çevreden ayrılmadan dolaştı. Sonra tekrar '2A' ya giderek zile bastı. Kimse yoktu.

Her saat başı dönüp tekrar kontrol etmek niyetiyle dolaşmaya başladı. Sonra Rolv'un kendisine otel bulmasının mümkün olmadığını söylediği aklına geldi. Öncelikle o gece için bir yer bulması gerektiğini düşündü.

Otel fiyatlarının çok yüksek olacağını düşünerek, bir danışma bürosu bulup kendisine en azından bir pansiyon bulmakta yardımcı olmalarını istemeye karar verdi.

Bir saat sonra kendisini Kari Johans Gate adında uzun bir caddede buldu. Şiddetli yağmura rağmen yaya trafiği oldukça yoğundu. Yoldan geçen herhangi birine danışma bürosunun adresini sormaya karar verdiğinde, karşılaştığı şahıs gene bu ülkedeki büyük çoğunluk gibi fevkalade İngilizce konuşuyordu.

Bu ana kadar Oslo'daki her yerin kapalı olduğu kanısına varan Zarah, Rosenkrantz Gate'e geldiğinde Southern Fried Chicken isimli bir restoranın açık olduğunu gördü. Her şeyden çok yağmurdan kurtulabilmek amacıyla içeri girerek bir kahve ısmarladı.

Kahvesini alarak, restoranın açık olan kapısına yakın bir masaya oturdu. Kendisi gibi yağmurdan kaçan bir çok turist ard arda içeri giriyordu. Saatine bir göz attığında bir buçuk olduğunu gördü. Buradan çıkar çıkmaz doğru turist danışma bürosuna gidecek ve kendisine bir pansiyon bulduktan sonra, bütün gece bir daha dışarı çıkmayacaktı.

Fru Wenstad'in yarın kendisine neler söyleyeceğini son derece dalgın bir halde düşünürken birden bir ses, tanıdığı bir ses duydu.

«Yağmurdan mı kaçıyorsun?»

Birden kafasını çevirdi genç kız. Arkasında durmakta olan, Stein Kindedalen'di. Şu anda Oslo'da değil, Dalvik'te, buradan tam dört saatlik bir mesafede olması gereken Stein. Birden Zarah'nın dili tutulmuştu. «Ne...» diye başlamaya çalıştı. «Nereden...» demeyi denedi, ama kalbi hızla atmaya başlamıştı. Birden, 'Şu anda kimbilir ne kadar berbat görünüyorumdur,' diye düşündü. Tek bir cümle bile kuramıyordu, bunun için kendini toparlaması gerekti. Bu arada Stein onun karşısındaki sandalyeye oturmuştu bile. Zarah nihayet, «Beni takip mi ettin?» diye sorabildi.

«O kadar erken kalkar mıyım?» diye zarif bir şekilde bu suçlamayı atlattı Stein ve böylece genç kızın, o sabah evden altıda ayrılacağını ev halkından birisine söylemeyi 'unuttuğunu' hatırlatmış oldu.

Ama Zarah akli başına geldikçe, Stein'ın, Rolv'un lastik izlerini takip etmiş olmasa bile, sonuçta kendisinin peşinden geldiğini anlamıştı.

Genç kız Stein'in gözlerinin içine bakarak, «Dün gece planımdan söz ederken Oslo'ya geleceğini söylememiştin,» dedi.

Stein aynı şekilde onun gözlerinin içine bakarak, «Hiç öyle bir niyetim yoktu,» dedi. «Bu sabah babamla birlikte kahvaltı masasında otururken, aramızda sen yoktun ve babam senin için çok endişelendi.»

«Baban endi...» Zarah birden kendini toparlayarak, «Babanı yalnız mı bıraktın?» diye sözü çevirdi. Kendi endişesinin de Haldor için olduğu sanılmalıydı. «Sen...» Zarah tekrar durdu. Stein gülümsüyordu. Stein resmen ona gülümsüyordu! Bir seferinde onu öpen dudaklar, şimdi...

«Merak etmene gerek yok,» diye mırıldandı Stein. «Babamın eski bir arkadaşı onun teknesini almak istiyor. Herr Juvkam. Ben çıkarken geldi,» derken hâlâ gülümsüyordu. «Bugünü beraber geçirecekler.»

Stein ilk kez, Zarah'nın kendisi dışında birisini düşünebileceğini kabullenmişti. Konuşurken genç adamın ağzının kenarının yukarı doğru kıvrılıyor olması Zarah'nın içinde garip bir heyecan yaratıyordu.

«Haldor Amca... yani baban...» Genç kız içindeki heyecanı yenmek için elinden geleni yapıyordu. «Peşimden gelmeni o mu söyledi?» dedikten sonra, «Beni bulamayabilirdin,» diye ekledi.

Stein'in yüzündeki gülümseme kaybolmuş ve eski sert, küstah kişiliğine bürünmüştü. «Oslo'ya kadar geldiğini biliyordum,» dedi Stein.

«Nasıl bilebilirdin ki?» diye meydan okudu genç kız. Onun bir daha gülümseyip gülümsememesi umurunda değildi. Zannettiği kadar akıllı olmadığı hissettirmek için hiç düşünmeden konuşmaya devam etti. «İşler Rolv Fjeld'in istediği gibi gitseydi beni bulman mümkün olmazdı. Eğer...» Birden sustu.

«Eğer her şey Fjeld'in planladığı gibi gitseydi,» diye Stein onun sözünü tamamladı. «Bu geceyi otelde değil, Leikny Moreite'in evinde, onunla geçirecektin.»

«Bunu nereden biliyorsun?» diye hayretle sordu Zarah.

«Geçen hafta Leikny'ye Dalvik'te rastladığımda tatile çıkmak üzere olduğunu söylemişti.» Stein omuzlarını silkerek devam etti. «Onun adresini araştırdım ve önce oraya gittim.»

«Rolv'u gördün mü?» Stein'in başını olumlu yönde sallamasıyla Zarah büyük bir telaşa kapıldı. Rolv onun Fru Wenstad'i görme isteğini ya Stein'a söylediye? Ya onu Fru Wenstad'in evine götürdüğünü söylediye? «Rolv,» dedi Zarah aceleyle. Sonra yavaşlayarak, «Sana beni Oslo'ya bıraktığını söylemiştir herhalde.»

«Evet söyledi, tek kişilik bir oda arıyormuşsun. O adamın, seninle birlikte bir gece geçirmek için yaptığı planı, seninle yatmaktan başka bir düşüncesi olmadığını anlayamayacak kadar saf mısın?»

«Tabii ki değilim,» diye parladı Zarah. «Hem ne fark eder? Rolv az sonra benim o tür bir insan olmadığını anladığımla.»

İşte bir kez daha düşünmeden konuşmuştu. Stein kaşlarını kaldırarak ve hiç sesini alçaltmaya gerek görmeksizin, hayretle sordu, «Sen bakire misin?»

Bitişik masada oturan çift garip bir ifadeyle onlara baktı. «Bütün Oslo'ya duyursaydın,» diye

patladı Zarah. Bu cevap onun gerçekten bakire olduğunu açıklıyordu.

«Tanrım! Sokaklar senin için tehlike sağıyor o halde.»

«Kapa çeneni,» dedi Zarah dişlerinin arasından.

«Sen tam bir delisin,» dedi Stein genç kıza aldırış etmeden. «Fjeld'in ne tip bir adam olduğunu anlamadın mı? İtirazım kabul etmeseydi başına nelerin gelebileceğini hiç düşündün mü? Bir otel odası bulamayıp, ona dönmeni bekliyor olmalı. Başın sıkıştığı taktirde onu aramanı söyledi değil mi?»

Leikny'nin adresi ve telefon numarası cebinde dururken yalan söyleyemezdi. Zaten söylemesine de gerek yoktu, çünkü Stein artık onun sabrını taşırılmıştı. Yerde durmakta olan küçük valizi kaptığı gibi restorandan dışarı fırladı. Herkesin rahat bir İngilizce konuştuğu Norveç'te, milletin içinde onu rezil etmeye kimsenin hakkı yoktu.

Nereye gittiğinin farkında olmadan yürürken, birden şans eseri üzerinde bulunduğu yolu sonuna kadar yürümüş, karşıya geçmiş, sokağın köşesini dönmüş ve turizm danışma bürosunun olduğu binanın önüne gelmiş olduğunu gördü.

Tam içeri girmek üzereydi ki, arkadan gelmekte olan ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu fark etti. Birisinin uzamp elindeki valizi almasıyla, Stein'dan henüz kurtulamadığını anlamıştı. Dişlerini sıkarak, birden durdu Zarah. Dilinin ucuna hiç de hoş olmayan birkaç sözlük geldi. Sonra birden sağ tarafında hareket etmek üzere olan şehir içi turu otobüsünü gördü. Kafasındaki tek düşünce Stein'dan kurtulmaktı.

Genç kız valizinin onda olduğunu düşünmeden, bir hamlede otobüse atladı ve otomatik kapı kapanarak otobüs hareket etti.

Bu başarısından memnun, otobüste boş bulabildiği tek yer olan iki kişilik koltuğa gömülmek üzereydi ki, son binenin kendisi olmadığını gördü.

«İstersen valizini yukarı koyayım, ne dersin?» diye hoş bir tavırla sordu Stein. Sonra Zarah'nın buz gibi bakışını, «Evet, lütfen,» kabul edip, valizi yerine yerleştirdi ve genç kızın yanına oturdu.

Yanlarına yaklaşan biletçiye, avazı çıktığı kadar, kendi ücretini kendisinin ödemek istediğini haykırmanın vakur bir davranış tarzı olmayacağını düşünerek, Stein paraları öderken camdan dışarı bakmayı tercih etti.

Onu görmezlikten gelmeye devam eden Zarah, hâlâ buğulu camdan dışarıyı seyrediyormuş gibi yapıyordu.

«Bu arada kendine bir otel odası bulabildin mi?» diye sordu Stein yumuşak bir sesle.

«Kes sesini,» dedi Zarah ona sırtını çevirerek.

«Bu bulamadın demektir,» diye mırıldandı genç adam.

«Valizimi ne diye yanımda gezdirip duruyorum sanıyorsun?»

«Doğru.»

Zarah daha pek çok şey söyleyebilirdi. Ama turist rehberinin söyledikleriyle ilgilenmeye çalışıyorsa da, yanında Stein otururken bunda pek başarılı olamıyordu. Bunun nedeni gayet basitti. Bir pazar

günü, Stein'la şehir turu otobüsünde yan yana oturabilecekleri hiç aklına gelmemişti. Hele onun kendisine gülümsemesi dünyanın sonu demekti. Ama şimdi, otobüste yan yana oturdukları gibi, Stein da her zamankine göre çok daha başka davranıyordu.

Gezideki ilk uğrak yerleri Viking Gemileri Müzesi'ydi. Rehber onları, asırlar boyu gömülü kaldıkları yerlerden çıkartılmış olan tarihi ahşap gemilerin olduğu geniş bir salona götürürken, Stein Zarah'nın yanı başından ayrılmıyordu.

Salonu gezerlerken, dibinden ayrılmamakta ısrar eden genç adam Zarah'yı huzursuz etmeye başlamıştı. Genç kızın kaçabileceği tek yer otobüs olduğuna göre, o da nasılsa peşinden gelip yanına oturacaktı. Onun için Zarah bu fikrinden vazgeçti.

İkinci durakları halk müzesi ve kilisedi. Ama Zarah endişelenmeye başlamıştı ve müzedeki el sanatlarına bir türlü konsantre olamıyordu. Çünkü Stein onu her yerde adım adım takip ediyor, babasının kendisine verdiği görevi fazla ileri götürüyordu. Bu gezi bittiğinde de aynı davranışını sürdürmeyi mi düşünüyordu acaba?

Üçüncü uğrak yeri Kutup Araştırma Gemisi Fram'dı. Bu gemiyle Nansen, şimdiye kadar hiç kimsenin ulaşamadığı kadar Kuzey'e gitmişti. Gemi daha sonra Güney Kutbu araştırmasında Amundsen tarafından kullanılmıştı söylendiğine göre. Bu arada Zarah'nın içindeki huzursuzluk sürekli artıyordu.

Gezi bittiğinde genç kız Fru "Wenstad'in evini bir kez daha ziyaret etmek istiyordu, ama Stein peşini bırakmadığı sürece bunu nasıl yapabilirdi?

Broşürdeki son maddeye geldiklerinde, Zarah, Stein'dan kurtulamayacağına iyiden iyiye inanmıştı. Yoksa Thor Heyerdahl'la yanındaki beş kişinin, Pasifik'te binlerce mil sürüklendikleri zayıf görünümlü Kon-Tiki salını, başka bir zaman görmüş olsa, hayretten donakalırdı. Ama şimdi akli Stein'la meşguldü.

Oslo'ya döndüklerinde hava hâlâ kapalıydı ve Zarah'ya göre iyi olan tek şey yağmurun durmuş olmasıydı.

«Bu geziden bayağı zevk aldım,» demeye zorladı kendini genç kız, Turizm Danışma Bürosunun bulunduğu binanın dışında dikilirken. Onun refakatini daha fazla istemediğini ima etmek için, gülümseyerek, «Benimle geldiğin için teşekkür ederim,» dedi. Sonra uzanarak valizini almaya çalıştı, ama hınzır bırakmıyordu.

«Şimdi nereye gideceksin?» diye sordu genç adam yumuşak bir tavırla.

Zarah gülümsemesini sürdürerek, «Eve dönmek istiyor olmalısın,» dedi.

Stein, «Babamın huzurlu olması için seni önce bir otele yerleştirmeliyim,» diyerek genç kızın kolunu sıkıca kavradı. «Arabam pek uzak sayılmaz.» Birlikte arabasını park ettiği yere doğru yürüdüler.

Arabada yol alırlarken, Zarah'nın bu aşın yardımseverlik karşısında ayağa kalkın sinirleri yavaş yavaş yatışıyordu. Ama sonra, onun istekleri

ne uyanın yapılacak en iyi iş olabileceğini düşündü. Çünkü Stein genç kızını otele yerleştirdiği gibi, herhalde Dalvik'e geri dönecekti. Böylece onun nefesini ensesinde duymaktan kurtulan Zarah da, Fru Wenstad'i rahat rahat arayabilecekti.

Stein arabasını, Oslo'nun en lüks otellerinden birinin otoparkına çekerken, Zarah işte böyle düşünüyordu. Genç kız lüks bir otelde kalabilmesinin mümkün olmadığını biliyordu elbet. Ama ortaya para konusu atıldığında Stein'la nasıl kavga ettiklerini hatırlayınca, gururu böyle bir yerde kalacak kadar parası olmadığını söylemesini engelledi. Ona otel parasını Ödetmeye çalıştığını düşünmesine izin veremezdi.

Genç kız otelin dolu olmasını diliyordu. Ama resepsiyonistin bir kayıt kartı almak için uzandığını görünce umudu söndü.

Dalgınlıktan mı yoksa kasten mi bilemediği bir şekilde, kızın Stein'a bir değil iki kart uzattığını gören Zarah, paniğe kapıldı.

Bu telaş içinde ne yapması gerektiğini düşünemiyordu. Ön kapıya baktı. Düşünebildiği tek şey, Stein onunla" birlikte otelde kalacak olursa, Fru Wenstad'ı dilediği gibi bulup görüşemeyeceğiydi. Şu taksi gibi otelin önüne çekmeyip, otoparka girmiş olması da kalmakta kararlı olduğunu gösteriyordu.

Taksiye ve inmekte olan yolcularına bakarken, birden oradan kaçış yolunu bulduğunu keşfetti. Otelden fırlayıp, kendini taksiye attığında hiçbir şey düşünmüyordu. Şoför biraz şaşırılmış gibi görünüyorsa da, tekrar müşteri bulmuş olmasına itiraz edemezdi. Oradan bir an önce uzaklaşmak için, Zarah Oslo'da bildiği ve aklına ilk gelen adresi verdi.

Fru Wenstad'in bulunduğu apartmana yaklaşırken heyecanı yatışmaya başlamıştı. Arabadan indiğinde kendini biraz olsun toparlamıştı. Ne büyük bir aptallık ettiğini düşünüyordu.

Stein tabii ki otelde kalmayacaktı! Onun sevmediği bir kadınla aynı otelde kalacağı düşüncesine nereden varmıştı ki? Hepsinden daha mantıksız olan ise, babasını sabaha kadar yalnız bırakacağı düşünmekti!

Zarah, Stein'ın otelde arkasını dönüp kendisini göremeyince yüzünün aldığı şekli gözlerinin önünden silerek, '2A'nın ziline bastı. Şimdi Stein'ı unutmuş, Fru Wenstad'la yapacağı konuşmayı düşünüyordu.

Zili bir kez daha çaldı, ama kimse yoktu. Dalgın bir halde arkasını dönerken, birden gözlerinin önünde Stein belirirdi, çünkü orada, karşısında dikilmekteydi! Her an Fru Wenstad'la yüz yüze gelmenin heyecanını çekerken, genç adamın arabasının sesini bile duyamamıştı.

Onu arabasının yanında durmuş, kendisine bakarken görünce Zarah bir kez daha paniğe kapıldı. Ama oraya kimi görmeye gittiğini anlamaması için bunu belli etmemeye çalıştı. Gerçi '2A'nın üstünde isim yazılı olmadığından, Stein yanına gelse de, orada kimin oturduğunu bilemezdi.

Kesin olan bir şey varsa, o da Fru Wenstad'ı bir süre daha göremeyeceğiydi. Stein'ın yanına gitmekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Kendisine rahat bir hava vererek genç adama doğru ilerledi. İçi titriyor olabilirdi, ama Stein bunu asla öğrenmeyecekti.

«Seninle böyle buluşmayı sürdüremeyiz,» dedi Zarah, elinden geldiğince havalı olmaya gayret ederek.

Bu hali Stein'a hiç komik gelmemişti. Gözlerindeki ifade, onun kurusıkı atıyor olmasından genç adamın hiçbir şekilde etkilenmediğini gösteriyordu. Çenesinin yana doğru kaykılmış oluşu, son derece kızgın olduğunu belli ediyordu. Ve Zarah, onu otelin resepsiyonunda yapayalnız bırakıp kaçtığı için, her an ağır bir hakarete uğrayabileceğini biliyordu.

Ama yanılmıştı, çünkü Stein öyle bir şey yapmadı. Söyledikleriyle genç kıızı bir kez daha hayrete düşürürken sesi de yüzündeki ifade gibi acımasızdı.

«Eğer bana sormuş olsaydın, Gyda Wenstad'in üç ay önce Oslo'dan taşındığını sana söylerdim,» dedi ve Zarah'yı kovalamaktan artık sıkıldığını belirtmek istercesine, «şimdi ne cehenneme kağarsan kaç, ben Dalvik'e dönüyorum,» diye ilave etti.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**
Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 15, 2007, 04:22:01 ÖS**

Bölüm Sekiz

Stein arabasına girdiğinde, Zarah birden Oslo' ya yaptığı seyahatin, boş bir şeyin peşinde koşmaktan başka bir şey olmadığının farkına vardı. Burada bir dakika daha kalmanın kendisine hiçbir yarar sağlamayacağını düşündüğünde, Stein arabayı çalıştırmıştı bile.

Birden Dalvik'in teyzesini olduğu gibi kendisi–ni de baştan çıkardığını anladı. O güzel yere dön–me isteğiyle şoför camına yaklaştı.

Stein'in kendisini gördüğünü biliyordu, ama gaza basıp gideceğinden korkmuştu. Genç adam pencereyi açmak için eğildiğinde, onun tek–rar gerisin geriye kapatmasından korkan Zarah, gururunu bir kenara iterek, «Beni eve götürmeye–cek kadar kızgın mısın?» diye sordu.

Stein'in kendisine taş gibi baktığını görünce gururu geri geldi. Onun, Zarah'nın 'evinin' İngiltere olduğunu söylemek üzere olduğunu söylemek üye–re olduğunu düşünerek, kaldırımında bir adım ge–ri gitti.

Zarah, ona ne demesi gerektiğini düşünürken, Stein konuştu. Cevap olarak kelimeleri davetkar olmasa da, hakaret etmemişti. «Arabaya bin,» dedikten sonra camı kapadı. Zarah bir an tereddüt ederek gidip şoför mahallinin yanına oturdu.

Yolculuğun ilk bölümünü tamamlarken, Stein hâlâ kızgındı ve Zarah'ya göre, böyle davranmak–ta haklıydı. Genç kıızı tam yolculuğun geri kalan kısmının da böyle sessizlik içinde geçeceğim dü–şünüyordu ki, midesi birden guruldadı. Çok utanan Zarah başını çevirerek camdan bakarken mi–desi bir kez daha guruldadı. Stein'in bunu duy–mamış olması mümkün değildi.

«Sen bugün hiç yemek yedin mi?» diye sordu genç adam Zarah'nın midesinin üçüncü kez guruldamasıyla.

«Hatırlamıyorum,» dedi genç kıızı kısaca. Sonra Stein'in hemen, yol kenarındaki restoranlardan birinin önüne çekmesiyle, onun çok çabuk karar veren bir insan olduğunu keşfetti.

Zarah, yemek yemek için eve yetişmelerini bek–leyebileceği konusunda ısrarlıydı, ama dinleteme–di. Az sonra önlerindeki tabaklarda geyik bifteği ve sebze duruyordu.

«Niçin,» diye başladı Stein, Zarah'nın epeydir beklediği soruya. «Gyda Wenstad'i görmek senin için bu denli önemliydi?»

«O kadar önemli değildi,» diye yalana başvurdu genç kız omuz silkerek. Stein'in yüzündeki ifade–den onun bu cevapla tatmin olmadığı anlaşılıyor–du. «Yalnızca görüşmek istedim, o kadar.»

«Sebep neydi?»

Garipti ama bu noktaya geldikten sonra genç kız ona yalan söylemekten nefret ediyordu. «Mut–laka bilmen gerekiyorsa, yalnızca teyzemin arka–daşı olan biriyle, onun hakkında konuşmak iste–dim, hepsi bu. Annemle olan sohbetlerimizde, An–ne Teyze'nin adı pek sık geçmezdi. Ama şimdi hem annem, nem Anne Teyze öldüler, bana da bir mik–tar hisse kaldı. Teyzem hakkında bir şeyler öğ–renmek ihtiyacını duydum.»

«Başka akrabalar yok mu?» diye sordu Stein.

Genç kız konuşmanın nereye varacağı merak edercesine gözlerini kırıştıtararak, «Hayır,» dedi «Yanılmış mıydım? Buraya Langaard'ın mektu–bunu aldığı için değil de, annenın ölümü üzeri–ne dünyada yapayalnız kaldığın için mi geldin?»

Zarah hayretten aptallaşmıştı. İlk tanıştıkları andan itibaren onu kötü bir insan olarak kabullenen Stein, şimdi fikir mi değiştiriyordu?

Şaşkınlığıyla, yalana karşı olan nefreti karışın–ca, «Hayır,» dedi genç kız dürüstçe, ama dalgın–lıktan, 'Olav Langaard'ın mektubu elime geçme–di,' diye tekrarlamayı unuttu. Sonra birden, Nor–veç'e gelme nedeninin aslında yalnızlık olmadığı–nı Stein'a söylerse, başının derde gireceğini anla–dı. Netice olarak ona gene de yalan söylemekten başka çaresi yoktu. «Neden geldiğimi sana söyle–mişim,» diye mırıldandı. «İçinde oturduğum küçük evin yarısı teyzeme, yarısı da...»

Stein'in gözlerinde beliren parıltı Zarah'nın bir–den susmasına neden olmuştu, çünkü o bu hikâ–yeyi ne ilk duyduğunda yutmuştu, ne de şimdi yu–tuyordu. Üstelik kendisine yalan söylenmesinden de hiç mi hiç hoşlanmıyordu.

«Sonra Dalvik'e geldin gecikmiş bir halde,» de–di alaylı bir tavırla. «Teyzen hakkında bir şeyler öğrenmek ihtiyacım duydun. Ama, babama veya bana sormak yerine, Anne'in dostlarını yabancılar vasıtasıyla bulmaya kalkıştın. Bunun ne büyük bir saygısızlık olduğunun farkındasındır herhal–de.»

«Demek sana sormalıydım, öyle mi?» diyerek üste çıkmaya çalıştı genç kız. «Buraya geldiğim gündən beri yaptığın tek şey, bana peşpeşe türlü iğrenç damgalar vurmaktı! Babana gelince...» Birden genç kızın gözünün önüne o zavallı ve bit–kin adam geldi ve öfkesi sönüverdi.

«Babam mı dedin?» diye birden atıldı Stein. «Ne olmuş babama?»

«Ona nasıl bir şey sorabilirdim?» diye sert bir çıkış yapmak istediye de, bunu sürdüremedi Za–rah. Haldor'un, onun kalbindeki yeri bambaşkaydı. «Onun içi sızlıyor, bunu görmemek için şeytan kadar duygusuz olmak gerek.»

«Ve sen de Fjeld'e yaklaştın?»

«Ben ona yaklaşmadım. Sadece o gün, yani me–zarlığa gittiğim gün, ona yol sormuştum. Sonra konuşmaya başladık. O bana kendini tanıttı, ben de ona kim olduğumu söyledim. O zaman anne–siyle Fru Wenstad'in, yalnız o sıralar onun adının Fru Wenstad olduğunu bilmiyordu, ona sonradan Leikny söylemi...»

«Leikny Moreite'de mi bu işin içinde?»

«Hayır değil! Zaten 'işin içinde' olunacak bir şey yok ki. Herneyse, Leikny'den Fru Wenstad'in adını öğrenen Rolv, beni aradı ve yemeğe davet etti.»

«Yani Fjeld'le sırf ondan bilgi sızdırmak için çıktığını mı söylemeye çalışıyorsun?»

«Haydi bakalım bana yeni bir damga daha vur!» dedi Zarah akıllıca, sürekli üste çıkmak gayretiy-le.

Onun bu tavrı Stein'in üzerinde çok az bir etki yaratıyor gibiydi, çünkü bir türlü vazgeçmek bil-miyordu. «Fjeld, Gyda Wenstad'in Oslo'da otur-duğunu sana daha dün söyledi, değil mi?» diye sordu. Zarah artık Stein'in sorularından sıkılmış-tı ve cevap vermemeye kararlıydı. Ama susmak da söylenenleri kabul etmek gibi olmuştu. Genç adam, «Tanrım,» dedi küçümseyici bir tavırla. «Adam seni öylesine avcuna almış ki, bugün Os-lo'ya gideceğini duyduğunda, onunla birlikte gi-debilmek için hemen atladın!»

Bolv'un bugün zaten Oslo'ya gitmek zorunda ol-duğunu Zarah önceden biliyordu. Ama bunu Stein'e söylemek gereğini görmedi. Yerine cüretkârca, «Nasıl bu kadar akıllı olabiliyorsun?» diye sordu. «Onunla birlikte gitmek konusunda anlaşırken senin aklın nerdeydi?» diye sordu Stein gözlerini kısarak. «Yoksa, Gyda Wenstad'la görüşmek senin için öyle büyük bir önem taşıyordu ki, bunun için her şeyi yapmaya hazır mıydın? Hatta, bekâretini tehlikeye atmaya bile?»

Zarah birden uyanık olması gerektiğini düşündü. Stein'in ne kadar akıllı olduğunu biliyordu.

«Bekâretim hiçbir zaman için tehlikeye girmedi,» dedi sakın görünmeye çalışarak. «Rolv'un ruhudaki iyiliği görebilmek için fazla zeki olmaya gerek yok. Ayrıca Fru Wenstad'i görmem de büyük bir önem taşııyordu.»

«Beni şaşırtıyorsun.»

«Her neyse, ama sen de kabul etmelisin ki, buraya geldiğimden beri hiçbir yere gitmiş sayılmam.» İşte bu doğruyd.

«Fjeld'le yemeğe çıkmanın ve Langaard'ı ziyarete gitmenin dışında, Dalvik'in dışına adımını atmadın,» dedi Stein onu doğrulayarak.

«Şikâyet etmiyorum, gerçekten etmiyorum,» dedi Zarah gene dürüstçe. «Ama Rolv beni Oslo'ya götürmeyi teklif edince, geri çevrilemeyecek kadar cazip bir teklif gibi gelmişti. Kabul ettiğim takdirde, doyasıya manzara seyredecek, ayrıca Oslo'yu gezecektim, sanki hava izin verirmiş gibi,» diyerek bir de gülümsedi. «Ve bu arada bir zamanlar teyzemin arkadaşı olan kişiyle de buluşup iki laf ederim, diye düşünmüştüm.»

«Bir zamanlar iyi arkadaş olmaktan öte, Gyda Wenstad dikişteki maharetiyle de Anne için büyük değer taşıyan biriydi,» dedi Stein, lütfettiği bu bilgiyle Zarah'yı şaşırtarak.

«Anne'e dikiş mi dikerdi?»

«Anne onun dikişini kusursuz bulurdu,» diye başını salladı genç adam. Sonra da, Anne'le babasını ziyarete geldiği zamanlar, eğer Oslo'ya bir iş için uğrayacak olursa, Gyda Wenstad'in evine Anne hesabına nasıl paketle kumaşlar bırak-tığını anlattı.

Zarah, fazla heyecanlanmış görünmemeye dik-kat ediyordu, ama Fru Wenstad'in izini henüz kaybetmemiş olabileceği düşüncesini aklının bir köşesine koymuştu. Birden Stein'in kendisine, Fru Wenstad'in üç ay önce Oslo'dan taşındığını söylediği geldi aklına. Acaba ondan sonra Anne adına oraya kumaş götürmüş müydü? Şu anda Fru Wenstad'in nerede oturuyor olduğunu biliyor muydu?

«Yeterince yedim galiba,» diyerek, lafı bambaş–ka bir konuya getirdi Zarah.

Stein'in kendisine dikkatle bakması üzerine, gülümsedi. Ama genç adam gülümsememişti.

Yolculuğun geri kalan kısmında ikisi de pek fazla bir şey konuşmadan, Dalvik'e ulaştılar. Stein arabayı garaja sokarken, Zarah kısaca, «İyi ge–celer,» dedi ve eve girerek doğru odasına çıktı.

Genç kız ertesi sabah, Dalvik'e dönmüş olmanın mutluluğuyla uyandı, ama bu mutluluk uzun sürmedi. Çünkü kısa bir süre sonra Stein'in resto–randa söyledikleri aklına gelmişti. O zaman his–settiği gerginliği bir kez daha yaşadı. Fru Wenstad'in adresini mutlaka öğrenmeliydi, buna mecburdu. Ama zamanlamayı iyi yapmak zorundaydı.

Kahvaltıya indiğinde bunun doğru zaman olma–diğini anlamakta gecikmedi. Stein onun, «Günay–dın,» demesine medenice cevap vermiş, ama onun dışında başka bir şey söylememişti. Zarah, kendi kendine sabırlı olup beklemeyi telkin ederken, her zaman Olduğu gibi çok uzak–larda görünen Haldor birdenbire, «Demek buradasın,» dedi genç kıızı şaşırtarak. «Ben senin Os–lo'da olduğunu sanıyordum.»

Zarah bu tatlı adama gülümsedi ve kısaca, «Ste–in beni geri getirdi,» dedi.

«Stein mı?» diyerek şaşkınlığını belirtti Haldor. Oğlunu Zarah'nın peşinden Oslo'ya göndermişe benzemiyordu.

«Stein beni bir restoranda bulduğunda, dışarı–da şiddetli yağmur yağıyordu,» diye dikkatle izah etti genç kız. «Birlikte bir şehir turuna katıl–dıktan sonra...» Otelde onu yüz üstü bırakıp kaç–tığına hiç değinmeden, «... eve döndük,» dedi.

Haldor'un bu şekilde bir tepki göstermesine, onun evinden kendi eviymiş gibi söz etmesinin sebep olduğunu düşündü. Çünkü adamın bakışla–rını Zarah'dan Stein'a, sonra tekrar Zarah'ya dön–müş ve yüzünde kesin bir gülümseme belirmişti.

Ama bu olaydan hemen sonra Stein, genç kızın burayı kendi evi olarak görmesine tahammül ede–mediğinden olsa gerek, birden araya girerek lafı değiştirdi.

«Dün Herr Juvkam'la beraberiniz, iyi mi ba–rı?» diye sordu babasına.

«Çok iyiydi,» diye cevap verdi Haldor düşünce–li bir halde, «Teknenin satış işinde anlaştık.» Aradan üç gün geçtiği halde Zarah hâlâ Stein'a yaklaşıp, sormak istediği soruyu soramamıştı.

Cuma sabahı uyandığında, artık kararını ver–mişti, çünkü daha fazla beklemeye sabrı kalma–mıştı.

Ama gün boyunca ne zaman cesaretini topladıysa, Stein ortalıklardan kayboluyordu. Genç kıızı kasten atlatıyordu ve bunda da son derece başa–rılıydı. Nihayet akşam olmuştu, Zarah onu yemek–ten sonra kıstırmaya karar verdi.

Yirmi dakika sonra sofraya oturduklarında, genç kızın zihni, Stein'a onunla yalnız konuşmak istediğini nasıl söyleyeceği ve bunu başardığı tak–dirde onun kendisine Fru Wenstad'in adresini vermeyi kabul edip etmeyeceğiyle meşguldü.

Zaman zaman başını kaldırıp kâh Stein'a, kâh Zarah'ya bakan Haldor, birden ortaya bir şey at–tı. Yanında Stein olmadan hiçbir yere gitmediği düşünülürse, bu söylediği odada küçük bir bom–ba etkisi yarattı.

«Karar verdim,» diye başladı söze, oysa son za-manlarda teknesini satmanın dışında pek az şeye karar verebilmişti. «Bu hafta sonu balığa gidece-ğim.»

O saniye Zarah kendi sorunlarını unuttu. Ba-basının yeniden hayata dönmek yolunda attığı bu büyük adımı görmek Stein'a mutluluk vermişti.

«Sen balığa mı çıkmak istiyorsun?» diye sordu genç adam.

«Evde oturmamı mı tercih ederdin?» dedi Hal-dor masum bir ifadeyle.

«Tabii ki hayır, ama bu akşam artık geç oldu. İstersen yarın birlikte...»

Haldor boğazını temizleyerek, «Ben Brage Juvkam'la birlikte gideceğim,» diyerek Stein'ın sözü-nü kesti. Sonra geçen pazar beraberlerken bu işi konuşup karar verdiklerini açıkladı. «Bugün öğ-leden sonra onu telefonla arayıp, kararımın kesin olduğunu bildirdim.»

«Brage'in yazdığı buradan oldukça uzak sayılır, sabah gene de erkence çıkmalıyız,» dedi Stein memnun bir ifadeyle.

Haldor masadan kalkmış odayı terk etmek üze-reydi. «Beni oraya kadar götürmek zorunda de-ğilsin,» dedi.

«Oraya kadar arabayı kendin mi kullanmayı dü-şünüyorsun?» Stein'ın ses tonu bu işten pek hoş-lanmadığını gösterir gibiydi.

Haldor başını salladı. «Bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum, ama Brage giderken uğrayıp beni alabileceğini söyledi. Yalnız pazar günü bir ara gelip beni oradan alabilirsen memnun olurum.»

«Ne zaman istersen,» diye memnuniyetle kabul etti Stein.

«Ama uzun süre araba kullanmak zorunda ka-lacaksın Stein, belki Zarah sana arkadaşlık ede-bilir.»

Zarah o pazar meşgul olduğunu ispatlayacak bir bahane uyduruncaya kadar, Haldor odadan çıkmıştı. Ayrıca Stein'ın yüzüne bakmaktan da kaçınıyordu, çünkü onun, bütün bir pazar kendi-siyle beraber olmak istemeyeceğini bildiği için, yüzünün ifadesini tahmin edebiliyordu. Genç adamın olduğu tarafa doğru göz ucuyla baktığında, onun düşünceli bir halde durmakta olduğunu gördü. «Merak etme Stein, eminim ona kötü bir şey olmayacaktır,» demek zorunda his-setti kendini. «Böyle bir hafta sonu programı acı-sını biraz olsun unutmaya yardımcı olabilir,» diye ekledi.

Stein'ın kendisine, her şeye burnunu sokmama-sını söyleyeceğini düşünürken, genç adam sessiz-liği bozdu. «Bana öyle geliyor ki babam sevgili Anne'ini kaybettiği gerçeğini artık kabullenmeye başladı.» Ardından kısa bir süre düşündükten sonra, «Ve gene bana öyle geliyor ki, ona bu acı-ılı günlerinde destek olan kişi sendin,» dedi.

«Ben mi?» diye hayretle bağırdı Zarah. Söyle-nen şeye şaştığı kadar, bunun Stein tarafından söylenmiş olmasına da şaşmıştı genç kız. «Ama nasıl olur, ben bir şey yapmadım ki?»

Stein'ın az öncesine kadar soğuk olan bakışları, şimdi ısınmıştı, gülümseyerek karşılık verdi, «Sen öyle zannedebilirsin, ama sen buraya geldiğinden bu yana babamda iyiye doğru bir gelişme gözle-dim.» Zarah neye uğradığını anlayamamıştı. Hay-retle açılmış olan gözlerini genç adamın dudak-larından çevirerek, Haldor'daki değişimin kendi-sine bağlı olmadığını, sadece her geçen

gün onun bu duruma alışıyor olmasından kaynaklanıyor olabileceğini söylemek istedi. Ama Stein buna fırsat vermeden, «Böylece senin bir ödül hak ettiğini ne karar vermiş bulunuyorum,» dedi.

Genç kız oturduğu yerden fırlayarak, «Sakın bana para teklif etmeye kalkışma,» dedi, her an kav-gaya hazırmış gibi kollarını sıvayarak.

Stein, «Öyle bir şey düşünmemiştim zaten,» dedi.

«Ya ne düşünmüştün?»

Genç adam tekrar gülümsedi. «Yalnızca yarın seni Gyda Wenstad'la görüştürmeye götürürsem memnun olacağını düşünmüştüm.»

Bu inanılır gibi değildi! Bütün bir hafta boyunca Zarah onunla bu konuda konuşmaya çalışmış, ama başaramamıştı. Oysa o şimdi, Fru Wenstad' in adresini vermenin ötesinde, genç kızın onun evine kadar götürmeyi teklif ediyordu. Bu görüşmenin kendisi için ne büyük bir önem taşıdığını ona belli etmemek için fazla heyecanlanmış görünmemeye dikkat etmeliydi.

«Çok mu uzakta oturuyor?» diye sordu.

«Kocasıyla birlikte Pagernes'in eteklerinde oturuyor. Sabah gidip, akşama dönmüş oluruz.»

«Onunla konuşabilmeyi isterim tabii,» dedi Zarah, kelimelerine dikkat ederek.

«Babamla Herr Juvkam gittikten sonra yola çıkarız,» dedi Stein.

Ertesi sabah, Haldor Kindedalen yaşlarında olan Brage Juvkam, kahvaltıdan hemen sonra geldi. Zarah'yla tanıştırılma faslı bittiğinde iki adam yola çıkmak üzereydi ki, Brage Juvkam birden Norveççe bir şeyler söyleyerek telaşla elini cebine attı ve bir zarf çıkardı.

Olup bitenden bir şey anlayamayan Zarah, adamın şişkin zarfı Haldor'a uzatışını seyretti. Bunun üzerine Haldor, genç kızın olduğu yerlerde daima İngilizce konuşmaya özen gösterdiği halde, gene Norveççe bir şeyler söyleyerek zarfı Stein'a verirken Zarah'nın varlığını hatırlayarak, «Çek defteri kullanmaktan kaçınan arkadaşım, az daha dün bankaya uğradığım unutulmuş,» diye açıklama bulundu.

Hâlâ bir şey anlayamamış olan genç kız, Stein' in zarfı kasaya koyacağını söylediğini duydu. İki arkadaş arabaya binip gittikten sonra genç adam, «Biz de gidelim mi?» diye sordu.

«Çantamı alıp geliyorum.»

Odasına çıkan Zarah, Fru Wenstad'la yapacağı görüşme konusunda öyle heyecanlıydı ki, Stein bu ziyaretten vazgeçse hiç de pişman olmayacaktı.

Genç kız yukarıda çantasını alacağı süreden çok daha fazla oyalandı. Ama aşağı indiğinde Stein ona bu konuda hiçbir şey demedi.

Birlikte yaptıkları diğer yolculukların büyük bir bölümünün sessizlik içinde geçmiş olmasına rağmen, öğlen yemeği için durduklarında Stein, «Bu sabah çok durgunsun,» dedi.

Zarah gülümsemeye gayret ederek, «Gördüğüm eşsiz güzellikler karşısında nefesim kesildi, o kadar,» diye karşılık verdi.

Genç kız dikkatini yemeğine çevirdi, ama heyecandan bir şey yiyemiyordu. Stein'in bu kez onun

bu halini eleştirmesine fırsat vermemek için, ko-nuşacak konu arandı.

«Şu anda düşündüm de,» dedi hemen. «Oraya gittiğimizde ya Fru Wenstad'i evde bulamazsak?»

«Evde olacaktır,» diye karşılık verdi Stein «Dün gece onu arayıp, geleceğimizi bildirdim.»

«Ya,» diye birden hayretle irkildi Zarah, arın-dan da sakın görünmeye gayret ederek, «Bunu ben niye düşünemedim acaba?» dedi.

«Telefon numarasını bilmediğin için olsa ge-rek,» dedi Stein, espri yapmışçasına

Genç adamın bu söylediği karşısında Zarah gülmekten kendini alamadı. Ama sinirlerindeki bu gevşeme fazla uzun sürmedi. Öğlen yemeği için durdukları yerden hareket ettikten kısa bir müd-det sonra, Stein'in bir evin önüne arabayı park etmesiyle, gerginliği son haddini bulmuştu. Gyda Wenstad sıcakkanlı ve anaç bir kadına benziyordu. «İçeri gelin, içeri gelin,» dedi tanıştı-rılma faslı bittikten sonra. Tam arkasını dönüp yolu gösterecekti ki, Stein bir adım geri çekile-rek, izin istedi.

«Egil'in garajda olduğunu gördüm. Ben gidip biraz onunla konuşayım.»

Şu gergin haliyle bile Zarah o anda Stein'a min-net duydu. Bütün ziyaret boyunca eğer o da be-raber oturacak olsaydı, bu yolculuk boşuna yapılmış olacaktı. Zarah, Fru Wenstad'a sormak iste-diği soruyu onun yanında soramazdı.

Genç kız sohbe başlamak için öylesine acele ediyordu ki, ev sahibinin soğuk bir şeyler içme teklifini, «Az önce öğlen yemeği yedik,» diyerek geri çevirdi. Bunun üzerine Fru Wenstad, Stein'la kocası içeri girdiklerinde çay yapacağını söyledi. Sonra Zarah'ya baş sağlığı diledi ve böylece konu Anne'e gelmiş oldu.

«Sizinle tanıştığıma memnun oldum Miss Thornton,» dedi Gyda.

«Lütfen bana Zarah deyin,» diyerek gülümsedi genç kız. Acaba hemen konuya girmek için erken miydi?

«Gülümsediğinizde Anne'i andırıyorsunuz,» de-di Gyda, Zarah'ya dikkatle bakarken.

«Zannedirim onu çok uzun süredir tanıyordu-nuz?»

«Hemen hemen İngiltere'den ayrıldığından beri,» dedi anaç tavırlı kadın. Stein'in her an içeri girebileceğinden korkan Zarah'nın avuç içleri terlemeye başlamıştı. Daha fazla bekleyemeyecekti.

«O zamanlar teyzem Miss Gentry olarak mı ta-nınırdı?» diye sordu hemen. Genç kız alacağı ce-vabı beklerken o kadar çok gerilmişti ki, nefes alamıyordu. Fru Wenstad bir süre düşündükten sonra, başını sallayarak, «Anne'in adı o muydu? O kadar uzun zaman oldu ki,» dedi gülümseyerek. «Onu Anne Kindedalen'dan başka bir isimle ha-tırlayamıyorum. Haldor Kindedalen ona öylesine âşıkken, kendi adını daha fazla koruyamadı.»

Zarah o anki duygularını gizleyebilmek için bü-yük bir gayret sarfetti, ama bir şey söylemek zo-runda olduğu için cevabını bildiği bir soru seçti. «Haldor Amca, Anne'e çok mu tutkunduz?»

«Hayatımda böyle bir aşk görmedim,» dedi Gy-da Wenstad yumuşak bir sesle. «Haldor ona ta-pardı ve bir an için bile gözünü ondan ayırmaz-dı,» dedi tekrar gülümseyerek. «Ona hükmediyorduyusa bile, Anne bu durumdan son derece memnundu.»

Zarah'nın kulağına dışardan bir takım sesler gelmişti. Hiç zaman kaybetmeden, «Eşiniz de tey–zemle, sizinle aynı zamanda mı tanıştı?» diye sor–du.

Fru Wenstad başını sallayarak, «Evliliğimizin ilk yıllarında Eğil hep denizdeydi,» dediğinde Za–rah tüm ümidini yitirmişti. «Daha sonraları, An–ne Oslo'ya geldikçe bana uğradı, Egil'la o zaman–lar tanışmışlardı.» Gyda'nın sözünü bitirmesiyle kapı açıldı ve Egil'la Stein içeri girdiler.

Stein, Zarah'yı Egil'a tanıtırırken, Gyda içe–cek bir şeyler getirmeye gitti. Bir saat kadar da–ha oturup sohbet ettikten sonra, eve dönmek üze–re kalktılar.

Genç kız arabanın camından dışarı görmeyen gözlerle bakıyordu ve aynı zamanda bu buluşma için günlerdir boş yere heyecanlandığını düşünü–yordu. Birden Stein'in sesiyle kendine geldi. «Altüst olmuş gibi bir halin var Zarah. Anne'in babamla mutlu olduğunu kendi kulaklarınla duy–dun,» dedi.

Genç kız saatlerdir yol aldıklarını ancak o za–man fark edebilmişti. «Evet,» dedi. «Duydum.»

«İnanmamış gibi bir halin var ama.»

«İnanıyorum,» dedi Zarah. Onunla veya bir baş–kasıyla kavga edecek hali kalmamıştı artık. Ste–in'in yüzündeki gergin ifade de umurunda değil–di. Şimdi kafasında başka şeyler vardı.

Bir saat kadar sonra bir restoranın önünde dur–duklarında Stein, bugün Fru Onsvag'a izin verdiğini ve bu sebeple de akşam yemeğini, biraz er–ken olsa bile, burada yiyeceklerini söyledi. Zarah'nın gene iştahı yoktu. Restorandan ayrılırlarken genç kız Stein'in yüz ifadesinin korkunç olduğu–nu gördü, ama öylesine keyfi kaçmıştı ki hiçbir şey umurunda değildi.

Hangi kardeşin çocuğu olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğini artık kabullenmişti. Dalvik'e vardıklarında, 'Öğrensem ne değişecek sanki?' di–ye düşünmeye başlamıştı. Stein arabayı evin önüne çektiğinde ise, genç kız hayatının sonuna ka–dar bu merakı içinde taşıyacağını biliyordu. Çünkü eğer arı kovanına çomak sokmak istemiyorsa, bu soruyu sorabileceği başka kimse kalmamıştı.

Stein ilk defa olarak, arabayı garaja sokmak zahmetine katlanmadı ve Zarah'yla birlikte eve girdi. Genç kız tam odasına çıkacakken, Stein onu kolundan yakaladığı gibi kendine doğru çevirdi.

«Bugünkü ziyaretten pek zevk almışa benzemiyorsun.»

Zarah birden Stein'a teşekkür etmekte ne kadar geciktiğini anladı. Oysa o bütün gününü ona ayırmıştı. Genç kız ise böyle davranmakla terbi–yesizlik ediyordu.

«Beni Fru Wenstad'in evine götürdüğün için te–şekkür ederim,» dedi. Ama Stein onun bu sözle–rini bir kenara iterek ısrarla sordu. «Neyin var senin?»

Onu rahatsız eden şeyi öğrenmekte Stein'in ka–rarlı olduğunu gören Zarah telaşa kapıldı.

«Hiçbir şeyim yok,» diye mırıldandıktan sonra merdivenlere doğru yöneldi, ama Stein'in hâlâ kolunu tutmakta olduğunu unutmuştu.

Stein, «Sana inanmıyorum,» diyerek Zarah'yı sert bir şekilde tekrar kendisine doğru çevirdi. Yüzünde tarifsiz bir gerginlik vardı, ama genç kız ona karşı koyacak gücü kendinde bulamıyordu.

«Beni rahat bırak,» dedi kendini kurtarmaya çalışarak. Çünkü birden içinden ona her şeyi anlatmak gelmişti.

«Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söylemeden bırakmayacağım,» diye ısrar etti Stein.
«Bütün gün konuşmadın, hiçbir şey yemedin, hiç...»

«Aç değilim,» diyerek onun sözünü kesti genç kız. O anda da her şeyi ona anlatmak için daya-nılmaz bir arzu geldi içinden. Ya kaçacaktı, ya teslim olacaktı. Çılgınca bir hareketle ondan kur-tularak odasına koştu.

Ne yazık ki bütün hızıyla koşmuş olmasına rağmen, Stein da onunla birlikte gelmişti. Odasına girdiğinde Stein da hemen ardından girdi. O ne kadar heyecanlıysa, Stein o kadar sakindi.

Genç kızın panik dolu kahverengi gözlerine bakarak, «Bugün Anne'in bu evde ne kadar mutlu olduğunu öğrendin,» dedi. «Bense, bugün sona ermeden seni bu kadar mutsuz eden şeyin ne olduğunu öğreneceğim.»

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**
Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 16, 2007, 09:11:27 ÖÖ**

Bölüm Dokuz

Zarah, Stein'daki sükunetin azıcığına bile razıydı. Odasına kaçmakla hata ettiğini biliyordu. Stein kararlı olduğunda ondan kaçmanın mümkün olamayacağını nasıl düşünememişti? «Mutsuz değilim,» diye inkâr etti. «Bana yalan söyleme,» diye çıkıştı Stein. «Seni rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum.»

«Yalan söylemiyorum,» derken onun kendisini rahat bırakmasını diliyordu Zarah. «Beni rahat-sız eden herhangi bir şey yok. Sana öyle geliyor olmalı.»

«Öyle mi dersin?» dedi genç adam sert bir şekilde. «Dalvik'e dönerken yanımda üzgün bir halde oturan sen değildin herhalde, belki bana öyle gelmiştir,» diyerek azarladı onu. «Eğer seni tanıyor olmasam, en ufak bir tahrik karşısında üzerime nasıl atladığını bilmesem, belki kanardım. Ama bugüne kadar senden gelen tepkilerin, tatsız olsalar bile, canlı olduğunu hatırlıyorum.»

«Tatsız mı?» diyerek onun sözünü kesti Zarah, «Belki her zaman tatsız olmuyordu. Bir kere sinde tatlı bir tepki görmüştüm.» Genç kız onun neyi kastettiğini biliyordu ve sebepsiz yere kalbi hızla atmaya başlamıştı. Onu durdurmaya çalıştı, ama bunun için çok geç olmuştu. Ağzını açtığı anda Stein o anı hatırlayarak, «Seni öptüm ve sen...»

«Hatırlatma,» diye sözünü kesti Zarah. Ama genç adamın şakaklarının oynadığını görünce ha-ta yaptığını anladı. Sanki gergin olan o değil, Stein'dı. Genç adam ona doğru yaklaşarak, yavaşça, «O öpücüğünü unutmaya mı çalışıyorsun Zarah?» diye sordu.

Genç kızın içindeki tüm duygular sanki birden saliverilmişlerdi ve kendini köşeye kısırılmış hissettiği için daha fazlasını kaldıramayacaktı. «Odamı derhal terk etmezsen,» dedi soğuk bir sesle. «Unutacağım.» Bunu söyledikten sonra Stein'in yanından dolaşıp, kapının koluna uzandı.

Zarah tam odadan çıkacaktı ki, Stein onu iki kolundan birden kavrayarak durdurdu. Genç kızın nabızı birden hızlandı. Parmaklarının, kollarında yarattığı yakıcı duygu, genç kızın gayretle toparlamaya çalıştığı hiddeti bastırıyordu. Bu sebeple de sesi, «Bırak beni Stein,» derken hırıltılı

çıkıyordu.

Zarah'nın çaresizce arandığı hiddet duygusu birden ufalanmıştı. Eğer Stein katı, kaba veya soğuk davranıyor olsaydı genç kız belki başarılı olabilirdi. Ama onun alışılmamış şefkati dayanılır gibi değildi.

«Paylaş benimle tatlı Zarah,» diye fısıldadı Stein. «Seni rahatsız edenin ne olduğunu söyle bana.»

Stein'in kendisine, 'Tatlı Zarah' dediğini duyan genç kız titremeye başlamıştı. Genç adam Zarah' yi kendine doğru çekip, başının arka tarafım geniş göğsüne yaslayınca genç kız kendisini oraya çökecekmiş gibi hissetti.

«Yapamam,» diye inledi. Teselliye ihtiyaç duyduğunu ve başını bunun için Stein'in göğsüne yasladığım, ama ne olursa olsun ona hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu.

«Güven bana,» diye fısıldayarak genç adam dikkatlice onu kendine doğru çevirdi ve kollarına aldı. Zarah kendisine bakmakta olan gri gözlerden bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

Genç kız dilini tutabilmek için öylesine büyük, bir çaba harcıyordu ki, bu onun fiziksel yönden korumasız kalmasına neden olmuştu.

Dudakları birleştiğinde, Stein'in kişiliğinde beliren aynı yumuşaklık öpüşünde de hissediliyordu. Zarah'nın benliğine huzur gelmişti. Stein başını kaldırınca gözlerindeki sıcaklığın hâlâ orada olduğunu gören Zarah, genç adamın tekrar eğilerek onu öpmesine karşı direnemedi.

Stein'in ateşli dudakları şimdi Zarah'nın boynuna inmişti ve Norveççe bir şeyler mırıldanıyordu. Genç kız onun ne dediğini anlamamıştı, ama sesindeki mırıltı okşayıcıydı. Stein yavaş yavaş onun içini alevlendirdiğinde, Zarah büyük bir arzuyla kollarını onun boynuna doladı.

Artık genç adamın her öpücüğüne kendisi de aynı şekilde karşılık veriyordu. Dakikalar sonra genç adam onu yavaşça yatağa doğru götürdüğünde, onun böylesine şefkatli olabildiğine hayret eden Zarah, Stein'a duyduğu ihtiyaç karşısında karşı koymak gereğini görmedi.

Şimdi Stein onun gözlerini, kulaklarını, boynunu öpüyordu. Elleri giysilerinin üzerinde dolaşp, düğmelerini yavaş yavaş açarken, dudaklarının sıcaklığını çıplak omuzlarında hisseden genç kız, adeta büyülenmişti.

Genç adam elleriyle onun sırtını okşarken biraz daha kendine doğru çekti. İnleyerek titrek bir sesle, «Bana ne yaptığının farkında mısın?» dedi, ama Zarah ona karşılık verecek halde değildi.

Genç kız bütün bunların nasıl başladığını hatırlamıyordu, nereye kadar gideceğini de bilemiyordu. Bildiği tek şey, Stein'in onun içinde bir cehennem ateşi başlattığıydı ve kendisini götürüleceği yere kadar onunla birlikte gitmek istiyordu.

Onun esiri olmuş bir halde ve kollarında olmaktan son derece mutlu olan Zarah'nın kafasında şu anda Stein'dan başka kimseye yer yoktu. Ama genç adamın okşamaları göğüslerinden beline doğru, oradan da daha aşağı, eteğinin altına doğru inince, genç kız birden çok derinlerde gizlenmiş olan bir yasak duygusuyla dürtüldüğünü hissetti.

«Hayır,» diyerek birden irkildi. Stein o anda elini derhal çekti. Genç kız neredeyse elini tekrar aynı yerine koymasını söyleyecekti ki, Stein onu sakinleştirmek için acele ederek, «Yok bir şey,» dedi yumuşak bir sesle. «Korkacak bir şey yok, min kaereste.»

Zarah o anda kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. Kjaereste Norveççe 'sevgilim' demektir, bundan

emindi. Stein'ın kendisine 'sevgilim' demesi onu aptallaştırmıştı. Genç kız da ona âşık olduğunu şimdi anlamıştı ve dili tutulmuş bir halde Stein'ın yüzüne bakıyordu.

«Güven bana elskling,» diye mırıldandı genç adam. «Güven bana.»

Zarah ona tüm güvenini vermek üzereyken bir–den bu iki kelimeyi az önce de duyduğunu hatırladı. İçine bir acı saplandığını hissetti. 'Tanrım,' dedi kendi kendine. Yıkılmıştı.

Stein'ı bir kenara iterek, yataktan; fırladı. Sinirden titreyen parmaklarıyla giysilerini toparlayabilmek için elinden geleni yaptı. Ama bütün bu zaman zarfında, Stein'ın yaptıklarının sırf kendisini konuşturmak amacıyla olduğu düşüncesiyle çıldırmamak için kendi kendine mücadele ediyordu.

Genç adam da yataktan kalkarak onun yanına gelmişti. «Paniğe kapılman için bir neden yok küçük Zarah,» dedi. «Sevişmemiz senin için çok mahrem bir hale geldiğinde derhal durmadım mı?»

«Kısa bir süre için durmuş olabilirsin,» diye karşılık verdi Zarah, duygularıyla oynanmış olunmasına karşı son derece sınırlı bir halde. «Ama eğer ben... eğer... Eğer karşı koymasaydım, beni iğfal etmek için gay...»

«İğfal etmek mi?» dedi Stein hayretle. Şimdi artık sesindeki yumuşaklıktan eser kalmamıştı. «Lanet olası... Duygularımız karşılıklıydı!»

«Hiç de değildi,» diye haykırdı genç kız. «Beni kasıtlı olarak iğfal etmeye çalışıyordun!»

Genç kızın duygusal olarak kontrolünü kaybetmiş olduğunu gören Stein, olaya onun hangi açıdan baktığını çözmeye çalışmadı. Onun kendisi, ne yönelttiği suçlamayı duymazlıktan gelerek, sakin bir şekilde uzlaşmaya çalıştı.

«Bu konuda deneyim sahibi olmadığım bili...»

«Ben sana iş arayan bir kişi olarak başvuruyorum ki,» diyerek onun sözünü kesti Zarah.

«Yanlış anlıyor...»

«Yanlış anlıyormuşum,» diye haykırdı genç kız bir kez daha. «Senin de Rolv Fjeld'den hiçbir farkın yok. Hatta daha bile kötüsün.»

«Sen ne demek istiyorsun bakalım?»

«Demek istediğim şu ki, bana kendisine güvenmem için yalvaran bir erkek yerine, benim kendisine güvenebileceğim bir erkek isterim,» dedi Zarah.

«Söyleyeceklerin bitti mi?» dedi Stein buz gibi bir sesle.

«Daha ister miydin?» diyerek onu azarlayan genç kız, Stein'ın soğuk ifadesini görmezden geldi.

«Yeterince konuştun,» diyen Stein kapıya doğru yürüdü. Odadan çıkmak üzereyken arkasını dönerek, kusursuz bir İngilizceyle, kısa ve sert bir biçimde, «Gerçekleri saptırmak gibi bir huyun olduğu açıkça belli olduğuna göre, sana şu kadarını söylememe izin ver, iğfal konusunda, o pek kıymetli bekâretini korumaya karar verene kadar, senin gibi istekli birine pek ender rastlamışım,» dedi.

O gece bir türlü sabah olmak bilmedi. Zarah, Stein'ın, odasından ayrılırken kendisini nasıl

yaraladığını düşünerek, ondan nefret etmeye çalıştı, ama nafile! Ona âşık olmuştu. Zaten başından beri ondan etkilenmişti.

Saat sabahın dördü olduğunda başka şeyler düşünebilmek için kalkıp banyo yaptı. Ama ne ya parsa yapsın, Stein'ı kafasından çıkarıp atamıyordu

'Güven banaymış! Ona neden güvenecek misim ki?' diye geçirdi içinden. 'Yanlış anladın,' demiş ti. Yanlış anlaşılacak ne vardı? Kendisinden ona güvenmesini dileniyordu, o kadar. Hiçbir şeyi yanlış anlamamıştı.

'Hiçbir şeyi,' dedi genç kız kendi kendine, banyodan çıkıp, havlusuna kurulanırken. Eğer Stein söylediklerinde samimiydiyse... Gerçekten yanlış anlamış olabilir miydi? Düşünceleri birden durdu. Stein'in dürüst olmaktan, gerçeklerden kaçtığını hiç görmüş müydü?

Zarah banyodan çıkarak yatak odasına geçti. Kafasındaki düşüncelerle yatağa girmenin bir an lamı olmadığı için, giyindi. On dakika sonra kendini toparlayarak, düşüncelerini bir şekle sokma ya çalıştı.

Stein'in kendisine 'Güven bana' demesiyle duyguları altüst olmuş ve yataktan fırlamıştı. Kabul etmeliydi ki, o an düşünmeden hareket etmişti. Ama Stein'in onun duygularına yaptığı karşısında ve kendisinin de ona âşık olduğunu o anda keşfetmesiyle, böyle bir hata yapmış olmasına şaşmamak gerekirdi.

O an Stein gerçekten samimiydiyse? Zarah onu gerçekten yanlış anladiysa? Stein onun güvenini neden istiyor olabilirdi? Onu üzen şeyi onunla neden paylaşmak istemişti?

Babasının evinde misafir olarak kalan birisine karşı yalnızca bir nezaket gösterisi miydi bu? Genç adam, sıkıntılarını kendisine anlatması için, onu zihinsel ve fiziksel açıdan rahatlatmaya mı çalışıyordu?

Stein'in yakın zamana kadar kendisine nasıl davrandığını düşününce, zihinsel ve fiziksel rahatlığının onu hiçbir şekilde ilgilendirmeyeceği geldi aklına. O iki kelime, 'yakın zaman' birden aklına bir şey getirdi.

Stein onu Oslo'dan Dalvik'e getirirken, yemek yemek için girdikleri yerde, çok iyi hatırlıyordu, kendisine, «Yanılmış mıydım?» diye sormuştu.

Acaba Stein onun hakkında gerçekten eskisi gibi düşünmüyor muydu? Eğer öyleyse bu değişime sebep olan şey neydi? Birden kendisini hayal dünyasında buldu. Stein da kendisi gibi 'nefret'in tam karşıt anlamı olan bir şey duyuyor olabilir miydi?

Zarah inanmıyor, ama bir kez içine doğan bu fikri de aklından çıkartıp atamıyordu. Tekrar tekrar kendisine sordu genç kız: Stein'in ona karşı bir şeyler hissediyor olması mümkün müydü? Onu suçlamakta acele mi etmişti? Eğer ona fırsat tanımış olsaydı, Stein ona yanlış anladığı şeyi açıklar mıydı?

Kendisi Stein'a rahat bir şekilde açılmadığı sürece, ona da hiçbir şeyin açıklanmayacağını anlaması uzun sürmedi.

Ama Zarah'nın ayaklan yere geldiğinde, bugün de dün olduğu gibi Stein'a bu konuda bir açıklama yapamayacağını anladı. Daha Margaret'in mi, yoksa Anne'in mi kızı olduğunu bilmeden ona ne diyebilirdi ki? Ayrıca, Haldor'u da düşünmek zorundaydı.

Birden, belki sürekli Stein'ı düşünüp, kafasını kurcalayan diğer meseleyi bir kenara koyduğu için,

Zarah'nın zihni aydınlanıverdi. Aklına yeni yeni fikirler gelmeye başlamıştı.

Bütün bu işkence, bulduğu o evlilik belgesiyle başlamıştı. Peki ya Anne'le Haldor'un evlilik belgesi ne güne duruyordu? Neden, neden bunu daha önce düşünememişti? Bütün yapacağı iş Norveç kayıt bürosunu aramaktı, böylece araştırma sı son bulacaktı.

Sorunun cevabı gözünün önünde durup dururken, bir de ümidini kesmişti. Kafasızlık diye ancak buna denirdi herhalde. Her şey mutlaka kayıtlara geçmişti. Tarih, yer, en önemlisi de Anne' in evlenmeden önceki adı. Tek yapacağı şey evlilik gününü tespit etmektir.

Düşünceleri birden durdu. Evlilik gününü kime soracaktı? Bu odadan en son çıktığında Stein'ın yüzündeki soğuk ifadeyi düşünecek olursa, kendisiyle bir daha konuşursa şanslı sayılırdı. Ya Haldor?

Zarah, Haldor'a sormaması gerektiğini biliyordu. Brage Juvkam'la balığa giderek yavaş yavaş hayata dönmekte olduğunun ilk işaretini vermiş ti, şimdi ona Anne'le ilgili bir şey sormak yanlış olurdu.

Kayıt bürosuna doğru tarihi bildiremediği takdirde, aralarında aylar süren yazışmalar olacaktı. Zarah'nın bu kadar sabrı kalmamıştı. Birden aklına başka bir şey geldi. Bu evin içinde bir yerlerde, o belgenin aslı olmalıydı.

Saat sabahın beşini biraz geçiyordu ki, Zarah adasından gizlice çıkarak, hırsız gibi parmak uçlarına basarak, merdivenlerden aşağı indi. Yeterince beklemişti, daha fazla bekleyemeyecekti. O belgenin Haldor için çok kıymetli olduğu malumdu, onun için genç kız onun nerede olabileceğini çok iyi biliyordu.

Ayağında terlikleri olduğu halde sessizce koridordan geçti, hedefine çok az kalmıştı. Sessizce çalışma odasının kapısını açarak içeri girdi. Dolabın üstündeki kutulan alarak, kasayı ortaya çıkardı. Şifreyi biliyordu.

Midesi gene düğümleir gibi olmuştu, teyzesinin yaş günü olan şifreyi çevirmeden önce bir an durakladı. Gerçekten öğrenmek istiyor muydu?

Stein'a güvenmek arzusu onu teşvik etti. Kasa kolayca açılmıştı, ama içinde pek az şey vardı. Zarah dikkatle işe başladı. Önce kasadaki her şeyi çıkartarak, ters yüz bir şekilde dolabın üstüne koyduktan sonra, kağıtları sırayla elden geçirmeye başladı.

Genç kız bir kaç dakika içinde dolaylı yolu seçip, kayıtlar bürosuna yazmak zorunda kalacağını anladı. Çünkü bu kasadaki evrakların arasında evlilik belgesine benzer bir şey yoktu.

Kasayı tam açtığı gibi kapatmak üzereydi ki, hiçbir zaman profesyonel bir casus olamayacağını anladı. Her şeyi aynen bulduğu şekilde bırakmaya çalışıyordu ama dışarda kalan bir şey vardı.

Bu şişkin zarf, dün Brage Juvkam'ın az daha Haldor'a vermeyi unuttuğu zarfa benziyordu. Stein onu yola çıkmalarından az önce kasaya atmış olmalı...

O anda kulağına çalınan bir ses düşüncesini yarıda kesmişti. Şaşkın bir halde arkasını dönüp baktığında Stein'ı giyimli bir halde orada dikilirken gördü.

Genç kız, açık olan kasanın önünde, elinde o şişkin zarfla dururken neye benzediğini düşünemiyordu. Düşünebildiği tek şey ona olan aşkı ve saatler önce yatağın üstünde nasıl arzuyla birbirlerine sarıldıklarıydı.

Zarah o paylaştıkları anı düşünürken yüzünün kızardığını hissetti, ama Stein tam tersine, o an da bembeyaz olmuştu.

Genç kız olduğu yerde kıpırdayamadan kala kaldı. Stein birkaç adımda onun olduğu yere gel di. Genç adamın yüzündeki hiddet ifadesinden korkan Zarah, titrek bir sesle, «Ben ş... şeyi arı yor...» diyecekken, birden bir şey söylememesi gerektiğini düşünerek sustu.

«Görüyorum ki aradığını bulmuşsun,» diye patlarcasına gürlledi Stein.

«Bulmak mı?...» diye boş gözlerle Stein'a bakan genç kız, onun, elindeki zarfa bakmakta olduğunu görünce ne zannettiğini anladı. Elindeki zarfı sanki kızgın bir tuğlaymışcasına masanın üstüne bıraktı.

«Ben...»

Stein hiçbir şey dinleyemeyecek kadar sinirliydi. «Tanrım, nasıl da suçlu görünüyorsun?» diye bağırdı ve bugüne kadar hiç olmadığı şekilde öfkelenerek zarfı yırtarak açtı. İçinden çıkan çok miktarda parayı da Zarah'ya iterek, «İşte, al,» dedi.

«İstemiyorum,» diye çığlık atan genç kızın parayı ona geri itmesiyle daha da sinirlenen Stein, «Amma yanılmışım,» diyerek onu aşağıladı. «Tevekkeli değil sesin çıkmıyordu dün! Düşünmen gereken çok şey vardı, değil mi?» diye patladı.

«Ben...»

«Dün seni rahatsız eden tek şey,» dedi Stein, onun bir kelime bile konuşmasına izin vermeyerek, «Herr Juvkam'ın babamın teknesi için nakit olarak ödediği parayı dikkatleri üzerine çekmeden, nasıl ele geçireceğin düşüncesiydi.»

«Nasıl cüret e...»

«Bu planı hazırlaman ne kadar sürdü?»

«Ben plan yap...»

«Sendeki zekayla, bütün gününü almamış olsa gerek. Bu planı Fru Onsvag'a izin verdiğimi söyledikten sonra yapmış olmalısın. Sanki biz yokken çalınmış süsü vermek için, sessizce odana çıkacaktın değil mi? Soygun ortaya çıktığında da, sen de hepimiz gibi suçsuz görünecektin.»

«Hayır,» diye bağırdı Zarah. «Sen...»

«Anne'in sana bıraktığı servet yeterli gelmedi mi? Eline para geçmesi için bekleyemedin öyle mi? Babamın, eve hırsız girdiği düşüncesiyle ne kadar sarsılacağını da mı düşünemedin? Sen kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen bir in...»

Zarah sağ elini kaldırıp, bütün gücüyle havada savurdu ve tokadı karşısında durmakta olan Stein'ın yüzünde patladı. Araya tek bir kelime bile sokmasına izin verilmemesi karşısında sinirleri ne daha fazla hâkim olamamıştı. Böylece hem Stein'ı susturmuş, hem de biraz olsun rahatlamıştı.

Genç kızı birden bir korku kapladı. Şimdi Stein az öncekinden çok daha fazla kızgın görünüyordu ve elini hızla kaldırdığında, Zarah yiyeceği tokat karşısında yere düşeceğini biliyordu.

Ama öyle bir şey olmadı. Kendini bir anda toparlayıp, elini nasıl indirmişti, Zarah anlayamadı. Genç adam dişlerini gıcırdatarak arkasını döndü ve odadan çıktı.

Meydana gelen olay karşısında eli ayağı kesilen genç kız, bir süre yerinden kıpırdamadı. Sonra yerlere saçılmış olan paraları toparlayarak, dikkatle zarfa koydu. Zarfı kasaya yerleştirdikten sonra, kapısını kapattı, kutuları tekrar önüne yerleştirdi.

Çalışma odasından çıkarken dışarıda bir arabanın çalıştırıldığını duydu. Yukarıya çıktığındaysa, Stein'in arabanın içinde hızla evden uzaklaştığını gördü. Babasını almaya gittiğini ve birkaç saatten önce eve dönemeyeceklerini düşündü. O anda ar tık her şeyin bittiğini ve ikisini de bir daha göremeyeceğini anladı.

Odasına girerek valizini çıkardı ve hiçbir şey düşünmemeye çalışarak, toparlanmaya başladı. Az sonra valizini toplamış, gitmeye hazırdı, ama önce Haldor'a bir şeyler yazması gerektiğini düşündü. Bu ona yalan söylemek olacaktı, ama o kadar çok seviyordu ki, gerçekleri yazmaktan iyiydi.

Genç kız Haldor'a yazdığı notu küçük oturma odasına koyduğunda hâlâ erkendi. Notta Haldor'a her şey için teşekkür etmiş, kendisiyle tanıştığına memnun olduğunu, ama Dalvik'e bu kadar uzun süre kalmak niyetiyle gelmediği için İngiltere'ye dönmek zorunda kaldığını yazmıştı. Sonunda da yakında tekrar görüşmek arzusuyla gibi bir şeyler karalamıştı, ama bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Evden ayrıldığında uyuşuk bir halde olduğu için, ne yapacağına dair herhangi bir plan yapmamıştı. Pek fazla yürümeden, elindeki valizin ağırlığıyla aklı başına gelince, en yakın tren istasyonuna nasıl gidebileceğini düşünmeye başladı.

Zarah valizini yere bırakarak, bir süre kollarını dinlendirdi ve bu arada o civarda bir taksi durağına daha önce rastlayıp rastlamadığını düşündü. Tam o sırada arkasından yaklaşmakta olan bir arabanın sesini duydu. Araba yaklaştıkça motor sesi yavaşlamıştı ve genç kızın kalbi, ağzına gelmişti.

Ama gelen Stein değildi. «Nereye böyle?» diye hayretle sordu Rolv Fjeld, Zarah'nın yanında durarak.

«Oslo'ya gidiyorum,» dedi genç kız, onun pazar sabahları oraya gittiğini hatırlayarak. «Senin bu tarafa doğru geleceğini bildiğim için, belki, beni de götürürsün diye düşünmüştüm.»

«Tabii götürürüm,» dedi Rolv gene beyaz dişlerini sergileyerek, sonra da arabadan atlayarak valizi alıp içeri koydu. Bu arada Zarah'nm birkaç yalan daha düşünebilmesi için çok az zamanı ol muştı.

«Haldor Amca'yla Stein bu hafta sonu balığa gittiler,» dedi genç kız arabaya girip oturduğunda.

«Ve Oslo'ya kendi başına gitmen için seni yalnız mı bıraktılar?»

«Yo, aslında böyle olmasını istemediler, ama ben amcamın hafta sonu programım benim yüzümden iptal etmesini istemedim. Senin de buradan geçeceğini bildiğim için, onlara seninle gidebileceğimi söyledim.»

«O halde şimdi Oslo'da mı kalacaksın, yoksa oradan İngiltere'ye mi uçacaksın?»

Zarah kısa bir süre tereddüt etti. Stein'a karşı kalbinde duyduğu sızı, onun uçuş korkusunu çoktan bastırmıştı.

«İngiltere'ye uçacağım,» dedi kısaca.

«Uçağın saat kaçta?»

Genç kız çevresine bakındığında, havaalanını gösteren bir işaret gördü ve alanın pek uzakta olmadığını anladı. Saatine bakarak, «Bir buçuk saat sonra,» diyerek bir yalan daha söyledi.

Terminale geldiklerinde vedalaşırken Rolv genç kızın yanağına bir öpücük kondurdu ve «Havaalanlarında herkes böyle yapıyor,» dedi sırtarak.

Zarah adamın arkasından bakarken onu bayağı sevmiş olduğunu düşündü. Uçak şirketlerinin biriyle görüşmek için bakmışken onu çoktan unutmuştu bile. Nihayet havayollarından birine yaklaştığında, İngiltere üzerindeki kötü hava şartlarından dolayı oraya yapılacak tüm uçuşların iptal edildiğini öğrendi.

Bir saat sonra havaalanı çevresindeki otellerden birine kaydını yaptıran genç kızın, İngiltere'deki hava şartlarının sabaha kadar düzelmesini ümit edip beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Yatağının üstüne uzanarak biraz uyumaya çalıştıysa da, gözlerini her kapatışında Stein'in beyaz ve hiddetli yüzünü görüyor, dolayısıyla da uyuyamıyordu.

Saat sekiz olduğunda aşağı inmek istemeyen Zarah, oda servisini arayarak odasına bir şeyler getirtti. Bir önceki akşamdan beri aç olduğu hal de boğazından aşağı hiçbir şey inmiyordu.

Saati nihayet on edebildiğinde, vakit geçirmek için banyo yapmaya karar verdi, sonra da yatağa girdi. Gece yarısı civarında bitkin bir halde uyku ya daldı.

Dört saat sonra, başucundaki radyodan duyduğu, çeşitli dillerde yapılan anonsla uykusu kabaca bölünmüştü. Nihayet İngilizce yapılan anonsu duyduğunda tamamen uyanan Zarah, tüm müşterilerin en yakın çıkışa gitmelerinin söylendiğini anladı.

Bunun bir yangın anonsu olduğunu anlayan genç kız, derhal pardösüsünü alarak odasından çıktı. Koridordaki kalabalıkla birlikte aşağı indiğinde, durumun fazla acil olmadığı anlaşılıyordu. Çünkü giriş katına toplanmış olan kalabalığı yönlendiren veya otel dışına çıkarmaya çalışan kimse yoktu.

Çevredeki herkes, ikili üçlü gruplar halinde duruyordu. Kimisi Zarah gibi giyinip inmiş, kimisi sabahlıkla, kimisi pijamaylaydı. Hatta kadının biri valizini bile almayı akıl etmişti. Böylece sütunlardan birinin dibinde dikilmekte olan genç kız etrafına bakınırken, birden gözleri uzun boylu, geniş omuzlu bir adama takıldı. Pantolon, kazak giymiş olan adam herkesten ayrı duruyordu.

Zarah bir an için onun Stein olduğunu düşün dü. Ama tabii bu mümkün değildi. Son iki gündür onu o kadar çok düşünmüştü ki, gözleri ona oyun oynuyor olmalıydı.

'Hayır! Olamaz,' dedi genç kız kendi kendine. Ama evet, oydu! Kalbi hızla çarpıp, gözleri büyüdüğünde, Zarah onun gerçekten Stein olduğunu gördü. Ve dahası, o da onu görmüştü. Genç kız Stein'in hayretle irkildiğini gördü. İş. te şimdi ona doğru geliyordu... Kasıtlı olarak ona doğru geliyordu.

Konu Başlığı: **Ynt: Para Kokusu - Jessica Steele**
Gönderen: **bianca** üzerinde **Haziran 16, 2007, 09:13:42 ÖÖ**

Zarah, Stein'in kilometrelerce uzakta, babasıyla birlikte olması gerekirken, burada olmasına inanamıyordu. Gene de içinden kaçmak gelmişti. Bu nu denediğinde, bacaklarında onu bir yere götürecek gücü bulamadı ve nihayet Stein gelip karşısına dikildiğinde zaten artık kaçmak için çok geçti.

«Benim hesabıma göre, senin şu anda gemiyle İngiltere yolunda olman gerekirdi,» dedi genç adam.

Zarah, «Kişi hayatının sonuna kadar uçmak korkusuyla yaşayamaz,» dedi ondan korkmadığını hissettirmek isteyerek.

Tam o sırada gelen birkaç itfaiye arabası sayesinde genç kız konuşmasını sürdürmekten kurtulmuştu. Bu arada otele giren itfaiyecilerden dolayı ortalığın karışmasıyla, Stein, Zarah'nın kolundan tutarak, onu lobinin daha sakin bir köşesine götürdü. Aslında otelede yangın filan yoktu. Bütün bu telaş alarm sistemindeki teknik bir arızadan çıkmıştı.

Genç adam kendilerine gözden uzak, sakin bir köşe buluncaya kadar, Zarah da kendini toparlamıştı. 'Babasını yalnız bırakıp çıktığına göre, firmanın önemli bir işi için bir yere uçacağı benzer,' diye geçirdi içinden.

«Şimdi,» dedi genç adam sakin bir tavırla. «Sana uçma korkunu unutturacak ne oldu söyle bakalım.»

«Bir şey mi olması gerekiyordu?» diye cevap verdi genç kız. Ama Stein'in kıpırdamadan onun. gözlerinin içine bakmasıyla devam etmek zorun da kaldı. «Yalnızca artık İngiltere'ye dönmek istediğimi anladım ve Rolv Fjeld'in pazarları Oslo' ya gittiğini bildiğim için, valizimle Bergen'e kadar gitmek zahmetine katlanmaktansa, böylesi daha kolayıma geldi,» dedi.

Stein bir süre Zarah'yı inceledikten sonra, sakin bir sesle, «Eğer işler planladığım gibi gitseydi, senin bindiğin feribotu karşılamak için New castle'da olacaktım,» diye söylendi. Bu söz karşısında genç kızın ağzı açık kalmıştı. «Ama sizin şu İngiltere'nin hiç güven olmayan hava şartları sayesinde ikimiz de gereksiz bir yolculuktan kurtulmuş olduk.»

Zarah'nın kalbi şu anda öyle hızlı çarpıyordu ki, güçlkle nefes alabiliyordu. Stein onu karşılamaya gidiyordu! Onun peşine düşmüştü! Birden aklını başına toplayarak, 'Mutlaka babasına bir şey olmuştur,' diye geçirdi içinden. «Yoksa babana bir şey mi oldu?» diye sordu genç kız.

«Babam çok iyi,» diye karşılık verdi Stein. «Senin sayende kendini tamamen toparlamış görünüyor.»

«Benim sayemde mi?»

«Sen Zarah, onu tekrar hayata bağladın.»

«Ben mi onu hayata bağladım?» diye tekrarla dı Zarah.

Stein çok ciddi bir şekilde, «Nedenleri niçinleri bir kenara bırakıp, esas konuya gelelim,» dedi. «Dün seni babamın kasasının önünde gördüğüm de ne arıyordun lütfen söyler misin?»

Genç kız bir anda yirmi dört saat öncesine döndü ve Stein'in kendisini neyle suçladığını büyük bir acıyla hatırladı. Bu anı şimdi ona eşsiz bir destek olacaktı. «Sana göre aradığımı buldum, öy le değil mi?» dedi kırılgan bir ifadeyle.

«Söylediğim ve neredeyse yapmak üzere olduğum şey için beni bağışlamayı bekleyemem

senden,» dedi genç adam. «O anki hayal kırıklığım karşısında gözlerim hiçbir şey görmedi, kafamda mantığa yer yoktu.»

«Ne mantığı arıyordun ki? Beni yakaladığında elim kasanın için...»

«Babamı almaya giderken bu düşünce hep beynimi kemirdi. Gördüğüm manzarayla, sende görmeye başladığım kişilik bir türlü birbirini tutmuyordu.»

Zarah yüreğinin titrediğini hissetti. Demek Stein onun hakkındaki suçlayıcı fikirlerini değiştiriyordu.

«Eve döndüğümüzde babam yazdığı notu bana gösterdiğinde, bildiğim tek şey senin ardından gitmem gerektiği idi,» diye konuşmasını sürdürdü Stein.

Zarah önüne eğdiği başını kaldırarak, «Düşündüğün şeyden dolayı özür dilemek için mi?» diye sordu.

«Hem düşündüğüm şey için özür dilemek, hemde,» bir an duraklayarak boğazını temizledikten sonra devam etti Stein. «Notunu okuduktan sonra senin, ilk karşılaştığımızda düşündüğüm gibi bir insan olmadığını anladığım için.»

«Benim öylesine aşağılık bir insan olduğumu düşünmüştün ki, daha kötüsü olamazdı,» dedi Zarah rah sitem dolu bir sesle.

«Odana baktığımda gardırobu boşaltmış olduğunu gördüm ve hakkında ne kadar yanıldığımı anladım,» dedi Stein ciddi bir şekilde. «Altı aydan önce Norveç'ten ayrıldığın taktirde miras hakkını kaybedeceğini bildiğin halde gittiğine göre, ilgilendiğin şey para olamazdı. Nasıl...»

Teknik arızanın tespit edildiği ve otel müşterilerinin odalara dönmelerinde bir sakınca kalmadığını bildiren anons Stein'in sözünü kesmişti. Herkesin yavaş yavaş odalarına dönmeleriyle oturdukları yer boşalmıştı. Zarah da gitmek için davrandığında genç adam ona engel oldu. Bunun üzerine genç kız bir dakika daha oturmaya karar verdi. «Konuşacak çok şeyimiz var,» dedi genç adam onun kendisinden kolay kolay kurtulamayacağını ima ederek.

«Bu senin beni İngiltere'ye kadar takip etmeni engelleyecekse, konuşalım bakalım.»

Stein oldukça uzun bir süre sustuktan sonra, «Peki Zarah Thornton, başlangıç olarak o kasada ne aradığını söyle bana,» dedi.

«Uçak bileti alabilmek için nakit para peşinde olmadığımın nasıl emin olabiliyorsun? Ah, ama tabii, gardırobu kontrol ettikten sonra kasayada baktın.»

«Kasaya bakmadım! Bakmam gerekmiyordu.»

«Çünkü hisselerden vazgeçmiştim, öyle değil mi?»

«Paranın dışında,» diye başladı Stein, sesinin tonundan artık sabrının taşmaya başladığı anlaşılıyordu. «O kasada birkaç kontrat ve belge dışında hiçbir şey yoktur. Para peşinde olmadığına ve hisselerden vazgeçtiğin düşünülürken firmayla da ilgilenmediğine göre, bir belgenin mi peşindeydin?»

Genç kız boğulacak gibi oldu. Stein sonuca çok yaklaşmıştı. «B... bunun ne önemi var?» diyebilirdi ancak.

«Senin için önemi olmalı,» diye karşılık verdi genç adam. «Yoksa senin gibi dürüst bir insan, sabahın o saatinde gizlice aşağı inip kasayı karıştırır mı?»

«Fikrimi değiştirdim,» dedi Zarah. «Konuşmak istemiyorum.» Ayağa kalkmak istediğinde Stein ona bir kez daha engel oldu.

«Kime zarar vermekten korkuyorsun? Babama olduğundan fazla zarar veremezsin ki,» dedi genç idam, onun kime zarar verilmesinden korktuğunu gayet iyi anlayarak. «Ama şunu bilmeni isterim ki, babam sormak istediğin sorunun cevabını biliyor.»

«Biliyor mu?» diye haykırdı Zarah hayretle.

«Her şeyi en başından beri biliyor,» dedi Stein gözlerinde sıcak bir ifadeyle. «Lütfen Zarah, bilmek istediğin şeyi bana sorar mısın?»

'Tanrım,' dedi Zarah kendi kendine, her tarafını ter basmıştı. «Ben...» diye söze başlayacak oldu, ama birden içinin gene düğümlendiğini hissetti. «Ben...» Bu kez de başaramamıştı ve tam vazgeçecekti ki birden tüm cesaretini toplayarak, «Ben kimin kızımı, Stein?» diye tek nefeste sordu.

Genç adam yalnızca çok kısa bir an durakladıktan sonra, «Elsking,» dedi yumuşak bir sesle. «Sen Anne'in kızısın.»

Zarah gözlerini kapatarak Stein'in elini sımsıkı tuttu. Bir süre, çok uzun zamandır ona işkence eden bu sorunun nihayet açıklığa kavuşabilmiş olmasından başka bir şey düşünemiyordu. Stein' in bir kolunu onun omzuna atmasıyla kendine gelir gibi oldu.

«Norveç'e bu nedenle gelmiştin değil mi? Hiç kimsenin ortalarda olmadığı bir sırada ona sormayı düşünüyordun, çünkü onun da ölmüş olduğundan haberdar değildin.»

«Onun ölümünden haberdar olmadığımı inandı mı?»

«Evet,» dedi Stein gülümseyerek. «Bütün olanları enine boyuna düşündüm. Langaard'ın bu ko-nuyu atlamış olabileceğini de hesaba kattım. Benim mektubuma gelince,» diye devam etti genç adam derin bir nefes alarak. «O sıralar babamı olduğu halde bırakamayacağım için, tüm mektuplarımı telefonda sekreterime dikte ediyordum ve takdir edersin ki bunlar oldukça fazlaydı. Bu ara da senin adresin kendisine tamamen yabancı olduğu için, bir yerde hata yapmış olsa gerek,» dedi.

«Sen beni kasanın önünde... yakaladığında, babanın evlilik belgesini arıyordum,» diye açıkladı Zarah.

«Babamla Anne'in evli olduklarının ispatını mı arıyordun?»

Genç kız başını salladı. «Anne'in soyadının Kindedalen'dan önce ne olduğunu araştırıyordum. Gentry olması gerekirken, Thornton olsaydı...»

«Anne Thornton'ın gerçek annen olduğunu anlayacaktın. Zavallı Zarah, babama bir sorsaydın...»

«Ona nasıl sorabilirdim ki?» diye araya girdi Zarah. «Kendi üzüntüsü kendine yeterken, hayran olduğu karısının onunla paylaşmadığı bir sırrı olduğunu öğrenmesinin onun üzerinde nasıl bir etki yapacağını düşünabiliyor musun?»

«Böyle bir şey herhalde onun ölümüne neden olurdu,» dedi Stein. «Sen çok ince düşünceli bir

insansın Zarah. Babamı üzmemek yerine dilini tuttun ve sorunun cevabını kendi imkânlarınla aradın.»

Stein'in bu yumuşaklığına daha fazla dayanamayıp, olduğu yere yığılacağından korkan Zarah, havayı biraz germeyi uygun buldu. «Bana karşı olan tavırlarından ötürü de, bu soruyu sana sormayı hiç düşünmedim.»

Genç kız bu tarz konuşmakla gene umduğunu elde edememişti, çünkü Stein, «Sana karşı olan tavırlarım konusunda sen beni, benim kendimi yediğim kadar yeremezsin,» dedi. Sonra bir süre düşündü ve «Zaten o sıralar bu soruyu bana sormuş olsaydın sana cevap veremezdim, çünkü notunu okuyana dek senin Anne'in yeğeni olduğunu zannediyordum. Babam bana her şeyi, senin notunu okuduktan ve peşinden gideceğimi söyledikten sonra anlattı,» dedi.

«Babanın sana anlattıklarını bana aktarmada bir sakınca var mı?» diye sordu Zarah.

«Bunları bilmek herkesten çok senin hakkın,» diye cevap verdi Stein. «Bana kalırsa bunlar sana çok önceleri anlatılmıyordu.»

Ve Stein babasının İngiltere'yi ziyaret amacıyla gittiğinde tanıştığı Anne'e nasıl âşık olduğunu ve Norveç'e onsuz dönemeyeceğini anladığını, ama Anne'in hastanede yatmakta olan kızını bir türlü yalnız bırakmadığını, bunun üzerine kız kardeşi Margaret'in çocuğu her gün ziyaret edeceğine dair söz verdiğini anlatmaya başladı.

Anne Norveç'e geldikten sonra büyük bir tutkuyla Haldor'a âşık olmuştu. Daha önce evli olduğu adamdan fazla bir ilgi görmediği için, Haldor'un sevgisi karşısında, onun için her şeyi yapmaya hazırıdı.

Margaret gönderdiği bir mektupta, Zarah'nın ameliyat şansının olduğunu ve böylece diğer çocuklar gibi yürüyebileceğini öğrendiğini yazıyordu. Ama bunun için iki engel vardı. Birincisi bunu yapacak olan doktorun Fransa'da olması, ikincisi de ameliyat ve ameliyat sonrası bakımın çok pahalı oluşuydu.

Haldor'un ameliyat için istenen astronomik ücreti üzerine almayı ısrarla istemesine karşı Anne'in duyduğu minnetin sınırı yoktu. Ona daha fazla maddi sıkıntı vermemek için İngiltere'ye gitmekten vazgeçmişti.

«Ameliyat masraflarını babanın ödediğini bil...»

«O bundan ancak mutluluk duymuştu,» dedi Stein. «Ama takip eden yıllarda firma çok kez kapanma tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Dolayısıyla borçları kapamaya çalışırken ne İngiltere'ye ne de bir başka yere gidebilecek para bulunamıyordu.»

«Benim için ne büyük fedakarlıklara katlanmışsınız,» dedi Zarah dalgın gözlerle.

«Kahretsin! Anne senin annendi! Eğer senin için hiçbir şey yapmasalardı, ikisi de gözümde sıfırdı şimdi.»

«Özür dilerim, devam et dinliyorum.»

«Sonraki yıllarda Margaret mesleğini bırakıp, sana annelik yapmaya başladı ve babam senin yetiştirilmen için eline para geçtikçe İngiltere'ye gönderdi ve Zarah şunu çok iyi bilmelisin ki Anne seni çok severdi.»

«Öyle olmalı,» diye mırıldandı genç kız.

«Evet çok severdi, ama Margaret'in de sevdiğini bildiği, bu arada daha geniş bir eve taşındığımız halde, seni ondan almanın kardeşinin kalbini kıracağına inandığı için bundan vazgeçti.»

«Peki o geniş evde hem Margaret'e, hem de bana yer yok muydu?» diye sordu Zarah.

«Vardı tabii ve Anne bunu da düşündü, ama Margaret romatizmalarının son zamanlarda çok azdığını ileri sürerek, Norveç'in kışına dayanmasının mümkün olmadığını bildirdi ve bu teklifi geri çevirdi. Artık maddi durumumuz düzelmmişti, ama Anne sizi görmeye İngiltere'ye gittiği takdirde, sensiz dönemeyeceği korkusuyla, Margaret' in gönderdiği resimlerle yetindi.»

Zarah, Stein'in anlattığı her şeyi dikkatle dinledikten sonra, «Yani,» dedi. «Anne İngiltere'ye gitmek yerine, benim için o üç aylıkları göndermeye Haldor'la birlikte karar verdi.» Sonra Stein'in söylediği bir söz aklına geldi ve «Hani şu senin iş başına geçtikten sonra göndermek istemediğin üç aylıkları,» diye ekledi.

«O üç aylıklar şu anda pek fazla gibi görünmesede...»

«Senin için iş hayatını kolaylaştıracaklardı.»

«Firmayı ayağa kaldırabilmek için elime geçen her krona ihtiyacım vardı, ama babam onların kesilmesine kesinlikle rıza göstermedi. Bu da beni çileden çıkarıyordu,» diye itiraf etti genç adam.

«Nedenini hiç sormadın mı?»

«Babam paranın senin yaşından dolayı Margaret'e ödeniyor olmasına rağmen, aslında senin için gönderildiğini, bunun da Anne için yapabileceğimizin en azı olduğunu söylemişti. Çünkü ben annemin ve çeşitli 'amcalarımın' olduğu evden Anne sayesinde kurtulmuştum.»

«Ama bu, yaranın acısını dindirmeye yetmedi.»

«Daha önce de dediğim gibi, bu durum beni çileden çıkarıyordu. Hele hele bir gün Anne mutlu bir şekilde, bana yeğenin okulunu bitirdiğini ve artık evde oturduğunu söyleyince, aklımı oynatacaktım. Ben burada gecemi gündüzüme katarak çalışırken, sen orada lüks içinde yaşıyor ve çalışmak zahmetine bile katlanmıyordun.»

«İşe gidemezdim,» diye kendini savundu Zarah. «Çünkü Margaret'i evde yalnız bırakamazdım.»

«Onun bu denli hasta olduğunu bilmiyordum,» dedi Stein. «Eğer bütün bunları önceden bilmiş olsaydım, seni karşılayışım çok daha başka olur du,» diye ekledi.

«Her şey açıklığa kavuştuğuna göre,» dedi Zarah. «Artık üç aylıkları kesebilirsin, çünkü İngiltere'ye gider gitmez kendime bir iş bulacağım.»

«Hâlâ İngiltere'ye dönmek niyetinde misin?»

«Tabii ki,» dedi genç kız gözlerini açarak.

«Ama bunu yapamazsın, çünkü ben izin vermiyorum!»

«Sen mi izin vermiyorsun?» diye tekrarladı Zarah hayretle. Stein'in sözleri ona sonsuz bir mutluluk vermişti aslında. «Ama nasıl olur Stein, altı aydan önce Norveç'ten ayrılırsam, hisseler ailede kalacak.»

«Şeytan görsün onları,» diye homurdandı genç adam. Oysa o hisseleri alabilmek için Zarah'ya ne

tekliflerde bulunmuştu. «Sen zaten ailenin bir parçasısın,» diye devam ettiğinde, genç kız şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. «Anne neden öyle bir vasiyetname bıraktı sanıyorsun? Altı ay gibi bir maddeyi neden şart koştun sanıyorsun?» diye sordu Stein.

«Bilmiyorum, hiç düşünmedim,» dedi Zarah şaşkın bir halde.

«O halde ben sana söyleyeyim. Kendisi öldükten sonra Haldor'un yanında altı ay gibi bir süre kaldığın takdirde, onun seni, kızı gibi seveceğini ve böylece senin ortada kalmaktan kurtulacağını düşünmüş olmalıydı da ondan,» dedi Stein.

«Oh Stein,» dedi Zarah ağlamaklı. «Zavallı ancak kendini idare edebiliyor, bir de ben...»

«Ama artık öyle değil. Farkındaysan sen buraya geleli onda büyük değişiklikler oldu. Anne öldükten sonra, seni ondan mahrum bıraktığı için kendini suçluyordu, ama artık ikimiz için yaşıyor,» dedi genç adam memnun bir ifadeyle.

«Ama bu konuda onun yapabileceği daha başka bir şey yoktu ki,» diye itiraz etti Zarah. «Tüm masraflarımı karşıladı, daha ne yapın?»

«O öyle düşünmüyor,» diye araya girdi Stein. «Anne bana evin kapısını açtığı halde, Haldor bu yuvaya seni de almanın bir yolunu bulamadığı için kendisini suçluyor. Oysa Anne vasiyetnameye altı ay maddesini koyarak, bu konuda Haldor'a olan inancını vurguluyor, böylece babam da Anne'in ve senin affını kazanabilme şansına sahip olmuş oluyor.»

«Affedilecek bir şey yok ortada,» dedi Zarah. «Eve döndüğünde lütfen ona söyle, ben Marga-ret'le mut...»

«Söyle mi?» diye birden sesini yükseltti Stein. «Ona pekâlâ kendin söyleyebilirsin Dalvik'e döndü...»

«Benim döneceğim bir tek yer var, o da İngiltere.»

«Bizim senin gitmeni istemediğimizi bilsen de mi?»

«Babanın artık iyileştiğini kendin söyledin,» de di Zarah. 'Biz senin gitmeni istemiyoruz,' demişti ama, Stein sırf babasının hatırı için gitmesini istemiyordu, bunu biliyordu genç kız. «Gene bir süre için sarsılabilir, ama zamanla eminim onu da atlatır,» dedi.

«Babam için değil, benim için kalmanı istiyorum.»

Son yarım saattir duygularını gizleyebilmek için elinden geleni yapan Zarah, Stein'in bu söz leri karşısında yüzünün kırmızı bir renk almasını engelleyememişti. Ama kendisinin de ona karşı ilgi duyduğunu genç adamın anlamış olabileceğinden korkarak, «Senin hatırın için neden bir şey yapacak mıyım?» diye sordu Zarah.

«Böyle bir şey söylemen için elinde birçok neden var,» dedi Stein düşünceli bir halde. Sonra, onun için fazla yumuşak olan bir ses tonuyla devam etti. «Söyle bakalım Zarah, senin için çok önemli olan şeyi öğrenmeden buradan ayrılmaya neden karar verdin?»

Zarah birden, hazırlıksız olduğu bu soru karşısında paniğe kapıldı, ama sonra odada düşündükleri aklına gelerek, «Çünkü artık bunun bir önemi olmadığı kanısına varmıştım,» dedi. «Yıllardır Margaret'i anne olarak bilip, sevdiğim için, gerçek annemin kim olduğu beni artık ilgilendirmiyordu.»

«O halde telaş içinde ayrılmanın, benim sana yönelttiğim suçlamayla bir ilgisi yoktu?»

«Ciddi olamazsın Stein! Ben artık senin suçlamalarına alıştım!»

«Ama niye acele ettin?» diye ısrar etti Stein.

«Sana söyledim,» dedi Zarah, sükunetini korumaya çalışarak. «Rolv Fjeld hazır Oslo'ya giderken beni havaalanına bırakır diye düşünmüştüm. Gerçi içimden bir ses bana, havaalanlarından ve özellikle de çevrelerindeki otellerden uzak durmamı söylüyordu...»

«Benimle karşılaşmaktan niye kaçınasın ki?» diyerek gülümsedi Stein.

«Boş bir vaktimde sana listesini yapar gönderirim,» diye karşılık verdi genç kız.

«Bir yere gitmiyorsun ki,» dedi genç adam.

«O halde başlangıç olarak, küstahsın, kibirlisin, suçlayıcısın ve... ve...» genç kız kelime bulmakta sıkıntı çekiyordu. Stein ona yardımcı oldu :

«Sahip olmak isterim... özellikle de âşık olduğumda,» dedi ciddi bir ifadeyle.

«Oh Stein,» dedi Zarah ve başını genç adamın omzuna gömerek, dilini yakmakta olan soruyu sordu. «Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?»

Stein genç kızın yüzünü omzundan kaldırarak, gözlerinin içine baktı ve «Sana içinde olduğum durumu anlattım Zarah Thornton,» dedi. «Eğer bu kadar sözden sonra hâlâ anlayamadıysan, sana açık açık söylüyorum. Sana hayranım ve seni bütün benliğimle seviyorum.»

«Oh... Stein,» diye haykırdı Zarah titreyerek.

«O halde sen de bana karşı azıcık bir şeyler duyuyorsun?»

«Sana karşı azıcıktan çok daha fazlasını duyuyorum,» dedi genç kız.

Onu öpmeye başlayan Stein, bir yandan da kulağına aşk sözcükleri fısıldıyordu. Sonra «Karım olacaksın, min kjaereste ve sahip olduğum her şey senin olacak,» dedi.

Gözleri dolan genç kız, «Karın mı?» diye sordu, rüyada gibi.

«Benimle evlenmeyi kabul eder misin?»

«Evet,» dedi Zarah kısaca ve dudakları birleşti. Ama genç kız birden geri çekilerek, «Baban?» diye merakla sordu.

«Evet,» dedi genç adam kendini toparlayarak. «İkimiz de bir yere gitmeyeceğimize göre Dalvik'e dönsük iyi olacak, babam evde bizi bekliyor.»

«Bizi mi bekliyor dedin? Yani ona beni geri getireceğini mi söyledin?»

«Sen nereye gidersen peşinden gideceğimi ve sonunda seninle evleneceğimi söyledim ona,» dedi Stein.

«Yani evlenmemize rıza gösterecek midir?»

«Rıza göstermek de ne demek?» dedi Stein hayretle. «Evlenme kararımıza çok sevinecektir. Bana ne demişti biliyor musun, 'Senin açından Zarah'nın teklifini kabul etmesini dilerim, ama benim açımdan, bundan sonra ona kızım diyebilmek için yasal hak kazanmış olacağım.'»

«Oh Stein,» diye fısıldadı genç kız ve kata gelen asansöre girerek, odaya çıktılar.